

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2013 / 11 • 15 Mart 2013 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**8 Mart,
Newroz,
1 Mayıs...**

**Devrimci
baharın
coşkusuyla
mücadeleyi
büyütelim!**

İÇİNDEKİLER

Devrimci baharın yüklediği	
güncel sorumluluklar.	3
PYD gerici muhalefetle anlaştı... ..	4
Newroz piroz be!	5
4. Yargı Paketi açıklandı!	6
18. yılında	
Gazi Katliamı lanetlendi	7
DİSK Olağanüstü Genel Kurula gidiyor...8	
Demiryolları özelleştirme kısıncasında . . .	9
Özelleştirme yasasını püskürtebilecek	
gücümüz var!	10
Sınıf hareketinden.....	11
Daiyang-SK grevi üzerine... ..	12-13
İşçilerin birliği halkların kardeşliği için	
Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayları'na	
hazırlanıyoruz!	14-15
Kürt sorunu üzerine konferanslar... / 2	
Kürt açılımının sınırları	
H. Fırat	16-18
Newroz'da	
mücadele alanlarına!	19
25 yıldan bu yana	
Halepçe'nin anıları taze	20
Devrimci Kadın Kurultayı	
tebliğlerinden... / 5	21-22
8 Mart'ın ardından.....	23-24
8 Mart eylemlerinden	25
Üçlü gerici cephe	
Irak'ta da işbaşında!	26
Dünyanın sokaklarında	
grev ve direnişler	27
Sınav gündemli çalışma ve	
görevlerimiz	28
Ankara Üniversitesi'nde	
ücretsiz yemek!!	29
Seyit, Necati ve Ethem'i saygıyla	
anıyoruz	30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/11 * 15 Mart 2013
Fiyatı: 1 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Esmat Matbaacılık
M. Nezi Özman Mh. Yüksel Sk. No 19
Güngören / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 637 10 35

Kızıl Bayrak'tan...

8 Mart'la birlikte yeni bir bahar dönemine daha girmiş bulunuyoruz. Her açıdan hareketli ve yoğun geçecek olan bu dönemde iki temel gündem öne çıkıyor. Biri gün be gün tırmandırılan ve bölge halklarını büyük bir yıkıma sürükleyen emperyalist savaş ve saldırganlık. Diğeri ise yine bölgesel gelişmelerden bağımsız olarak ele alınamayacak olan Kürt sorunu. Özellikle Kürt sorunu, son dönemde yaşanan gelişmelerle birlikte Türkiye'nin iç politik atmosferine belirgin bir şekilde ağırlığını koymuş bulunuyor.

Sınıf devrimcileri, öne çıkan bu iki siyasal gündem üzerinden işçi sınıfına dönük etkin bir politik müdahale zeminine çevirmek ve bu gündemler temelinde sınıfının bağımsız devrimci sınıf tutumunu maddi bir güce dönüştürmek için "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarıyla çalışmalarına hız verdiler. Önümüzdeki günlerde 6 ilde toplanacak olan "Sınıfa Karşı Sınıf" kurultayları da bu bakışın ürünü olarak gündeme geldi. İstanbul hariç diğer kentlerde yapılacak olan kurultayların programları netleşmiş bulunuyor.

Sınıf devrimcileri ve kurultay çağırısına yanıt veren öncü-devrimci işçiler, 1 Mayıs'ın ön günlerinde toplanacak olan kurultayların güçlü, kitlesel ve başarılı geçmesi için geriye kalan zamanı en etkili ve en verimli bir şekilde değerlendirmeyi başarabilmelidirler. Bunun yolu ise her şeyden önce kurultayın politik gündemleri üzerinden yaratıcı, dinamik ve inisiyatifli etkin ve yaygın bir sınıf-kitle çalışmasından geçmektedir. 1 Mayıs'a dönük hazırlıkların şimdiden somutlanması ve kurultayla ilişkisi içerisinde örgütlenmesi ise bu faaliyetin bir diğer yönünü oluşturmaktadır.

Daiyang-SK'da yaşanan grev süreci uzlaşmacı-pasifist sendikal anlayıştan kaynaklı dağılma aşamasına gelmiş bulunuyor. Sürecin her adımında mücadeleyi dizginleyen, her ileri çıkma eğilimini bir biçimde sabote ederek boşa düşüren bu anlayışı aşmanın yakıcılığı bir kez daha Daiyang deneyimi ile gözler önüne serilmiş bulunuyor.

Daiyang-SK deneyimi aynı zamanda icazetçi-

reformist solun sınıf mücadelesindeki bozucu etkisini tüm çıplaklığıyla gösterdi. Daiyang-SK grevi, uzlaşmacı-pasifist sendikal anlayışın siyasal temsilcileri olan bu türden liberal-reformist çevrelere karşı verilmesi gereken mücadelenin önemini pratik olarak ortaya koydu.

DİSK'te yaşanan ayrışma ve iç mücadeleler, konfederasyonu Olağanüstü Genel Kurul toplamaya götürecek kadar şiddetlenmiş bulunuyor. Adnan Serdaroğlu ve Birleşik Metal-İş Sendikası yöneticilerinin DİSK Genel Merkez görevlerinden istifasıyla hız kazanan bu iç mücadelenin sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarıyla uzaktan yakından bir ilişkisi bulunmuyor. Zira bürokratik hesaplar üzerinden tarafların, son bir yılda gündeme gelen sınıfa yönelik sayısız saldırı karşısındaki aldıkları tutumlar ortadadır. Tablo buyken DİSK içerisinde mücadeleye tutuşan tarafların birbirlerini sendikal anlayışları üzerinden eleştirmeleri ve ayrışmayı bu temelde yaşıyorlarmış gibi gösterme çabaları ise gerçeklerin üzerini örtmeye yetmiyor.

Yaşanan bu gelişmeler bir kez daha mevcut sendikal anlayışın aşılma ihtiyacını tüm yakıcılığı ile gösteriyor.

Kurultay bilgileri

İzmir

7 Nisan 2013 Pazar / 13.30

Yer: İzmir Fuar Gençlik Tiyatrosu

e-mail: izmiriscikurultayi@yahoo.com

Tel: 0 537 041 85 77 / 0 553 372 90 52

Adres: Fuar İçi No:121 Kültürpark

Adana

7 Nisan 2013 Pazar / 14.00

Yer: İnşaat Mühendisleri Odası

Adres: Reşatbey mah. 62006 Sok. No:7 -

(Köylü kafe karşısı- Seyhan)

Tel: 0 538 970 64 95

Bursa

7 Nisan 2013 Pazar / 13.30

Yer: Baro Lokali

Adres: Kent Müzesi arkası, Heykel

Tel: 0 553 409 16 18

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kayseri

14 Nisan 2013 Pazar

Yer: Kayseri İnşaat Mühendisleri Odası

Adres: Serçeönü Mh. Bay Fuat Cd.

Mühendisler İş Hanı Kat:1

Ankara

14 Nisan 2013 Pazar / 13.00

Yer: Tüm Bel Sen Genel Merkez Konferans Salonu

Adres: Sümer 2 Sokak No: 29/7 Kat:4 Kızılay

8 Mart'tan yansıyanlar...

Devrimci baharın yüklediği güncel sorumluluklar

Türkiye’de baharın kutlamalar, devrimci yıldönümleri ve anmalarla şekillenen bir çehresi var. Yaklaşık olarak 8 Mart hazırlıklarıyla başlayıp 1 Mayıs’la doruğuna varan, 6 ve 18 Mayıs’a kadar uzanan bir dönem bu. Her biri devrimin onur hanesine yazılı günler/yıldönümleri, sürmekte olan kavgaya yeni soluklar taşır, yeni itilimler sağlar. Türkiye’nin devrimle ilişkisini çoktandır kesmiş bir dizi liberal-reformist akımı dahi, bu dönem boyunca devrim ve sosyalizm şiarını dillerinden düşür(e)mezler. Zira 8 Mart, Gazi, Beyazıt devrimcidir. Halepçe ezenlerin ezilen bir halka yönelik vahşetini ve kıyımını hatırlatır. Newroz’un isyan ve özgürlük çağrısı, yakın tarih Çağdaş Kawaları’nın bedeninde devrim tutkusuna dönüşür. Kızıldere, Nurhak, 1 Mayıs, 6 Mayıs, 18 Mayıs gibi bütün tarihsel miraslar, tepeden tırnağa devrimcidir. Her biri düzen-devrim çatışmasına yeniden ve yeniden ayna tutmakla kalmaz, reformizm ile devrim arasındaki çizgiyi de belirginleştirir. Tüm bunlardan dolayı bahar mevsimi Türkiye’de çoktandır “devrimci bahar” olarak adlandırılıyor.

8 Mart eylemleri ve solun tablosu

8 Mart eylemleri 2013 baharında devrimci olanaklarının gereğince değerlendirilip değerlendirilemeyeceğinin ilk ipuçlarını vermiş oldu. Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak devrimci 8 Mart ile Dünya Kadınlar Günü olarak erkeksiz-mor 8 Mart ayrışmasının son tablosu, toplumsal-siyasal atmosferdeki reformist tonun giderek yoğunlaştığını gösterdi. Kürt sorunu üzerinden yaşanan gelişmelerin, dinci-gerici iktidarın tasfiyeci oyunla toplumda yaratmayı başardığı beklentilerin bunda tartışmasız bir payı olduğuna şüphe yoktur.

Fakat asıl etken, Türkiye solunun büyük bir kesiminin yıllardır yaşadığı savrulmaların en uç noktalara varması ve bunun

olağan karşılanmasıdır. Bu koşullarda örneğin bir-iki yıl önceye kadar zar zor kızıl 8 Mart saflarında duran kimi çevreler, bu elverişli atmosferin yardımıyla gönlü rahat bir biçimde mor 8 Mart’lara aktılar. Elbette hala arada duranlar da var; bazı kentlerde ayrı, bazılarında birine, bazılarında diğerine katılanlar. Onuru tümüyle dünya sosyalist hareketinin mücadelesine ait tarihsel bir mirası sınıfsal özünden ve anlamından koparmaya yeltenenler karşısında gerçekte arada durmak diye bir tutum yoktur. Hala devrimcilik iddiasında olanlar payına, tartışmasız bir ilkesel ayrışmada söz konusu tutumu sürdürmek en kabasından bir oportünizmdir ve küçük-burjuva solunun evrimi içinde hiç de şaşırtıcı değildir. Bu arada bu savrulmaları bir kayıp saymadığımızı da ekleyelim. Nihayetinde “Herkes kendi bayrağı altına” çekiliyor.

Derinleşen ayrışma...

8 Mart eylemleri bir kez daha reformizm ile devrim arasındaki bu ayrışmanın derinleşerek sürdüğüne tanıklık etti. Güya “objektif habercilik” yapmak iddiasında olan bir dizi reformist çevre Devrimci 8 Mart eylemlerini tümüyle görmezden geldi. Bu yok saymanın artık devrimle lafzi bağların bile koparılmasından başka bir anlamı olduğunu sanmıyoruz. Kürt hareketinin politik gücü üzerinden parlamenter heveslerini gerçekleştirmeye tüm benlikleriyle kilitlenmelerinin doğal evrimidir bu.

İki ayrı dünya olgusu 8 Mart alanlarından da yansıdı. Bir yanda sorunu düzenin temellerine dokunmaksızın çözme hayali yayan mor renkli kitleler, diğer yanda sorunun kaynağı olan düzene karşı devrime çağıran kızıl eylemler... Devrimci 8 Mart eylemlerinin örgütleyici bileşenlerinde bir daralma yaşanmasına rağmen, militan duruş, canlılık ve coşku geçmiş yıllardaki gibi devam etti. Örgütleyici bileşenlerdeki dökülmeler haliyle toplam kitle katılımına da yansıdı. Önden bunun bilinciyle hareket eden komünistler, ön hazırlığa büyük bir önem vermişler, bu çerçevede Devrimci Kadın Kurultayı örgütlemişlerdi. Belli başlı kentlerde komünistlerin kortej ağırlığını oluşturmaları bu ön hazırlık sürecinin ürünü sayılmalı. Fakat ayrışmanın önemi ve anlamı düşünüldüğünde mevcut tablo henüz hak edilenin oldukça uzağındadır. Bunu değiştirmek, başta komünistler olmak üzere devrimcilik iddiasını koruyan tüm güçlerin bu tür süreçleri bütünlüğü içinde ele almalarına ve buna uygun bir yüklenme içine girmelerine bağlıdır.

Devrimden kaçışın, tasfiyeci savruluşların, devrimci ilke ve moral değerlerdeki erozyonun bu denli kaba bir hale geldiği günümüz Türkiye’sinde devrim bayrağını gönderde tutmanın başka olanağı yoktur. Devrimci saflardaki her zayıflık, ister istemez tasfiyeci reformist

atmosferi besleyecek, reformizmin hareket alanını büyütecektir. Nitekim tasfiyeci legalizmin, bir başka deyişle liberal reformizmin yığınların politize olmuş kesimlerini kolayından etkileyebilmelerinin gerisinde, devrimci hareketin ‘90’ların ortasından başlayıp bugüne dek artarak süren zayıflaması var.

Bunun sermaye devletinin çok yönlü saldırıları altında adım adım

geliştirildiği biliniyor. 1999 İmralı süreci ve F tipi saldırısı bu sürecin dönüm noktaları oldular. Devamı ise “AB demokratikleşmesi” aldatmacası ve devrimci örgüt ve çevrelere yönelik sistematik saldırılarla getirildi. Düzenin yoğun ve kesintisiz saldırıları karşısında işçi ve emekçi kitleler edilgenlik içinde tutuldukça, her türlü dejenerasyon ve sapma kendine geniş bir yaşama alanı buldu. Buna paralel olarak tasfiyeci-reformist atmosfer

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

giderek yoğunlaştı. Bu koşullar altında ilkesel devrimciliğin küçümsenmesiyle birlikte her türlü anormalliğin kanıksanması olağan hale geldi. Bu açıdan reformizmin bugünkü gücü, her şeyden önce düzenin başarısının ürünüdür.

Reformizmin 8 Mart’ı ve feministlerin dayanakları

Dünya Kadınlar Günü olarak erkeksiz-mor 8 Martlar’a öncelikle bu gerçek üzerinden bakılmalıdır. Küçük-burjuva feminizminin, söylemde bile kalsa hala devrim ve sosyalizm lafazanlığı yapan reformist akımların kitle gücü üzerinden kolayından ideolojik hegemonya alanı bulması, yine ancak bununla birlikte anlaşılabilir. Kadın sorunundaki bu savrulma zemininin yaratılmasındaki belirleyici rolü, şüphesiz yine Kürt hareketi oynadı. Tarihsel olarak aşılmış, Türkiye’de esamisi okunmayan küçük-burjuva feminizmi, geline yerde Kürt kadınının kitle gücüne yaslanarak politik sahnede görünme imkanı elde etti. Dahası Türkiye solunun önemli bir kesimine kendi rengini benimsetmeyi başardı. Fakat yalnızca 8 Mart’tan 8 Mart’a... Gerçekte feministlerin, bunun dışında politik mücadele sahnesinde var olup olmadıkları bile tartışmalıdır.

Bu yıl Kadın Platformları’nın 8 Mart eylemlerindeki nispi kitlesellik de esasta Kürt kadınlarının katılımına dayanıyordu. Dinci-gerici iktidarın tasfiyeci oyununun yarattığı beklentilerin genel bir politizasyona yol açması, haliyle kadın eylemlerine yansıdı. Kürt kadınlarının 8 Mart’a görece kitlesel katılımları şimdilik feminist-reformist akımların hanesine yazılmış olabilir. Fakat Kürt kadınının devrimci dinamizminin, geçmişte olduğu gibi reformist cendereyi parçalayacağından kuşku duyulmamalıdır. Zira kadını-erkeğiyle Kürt halkının gerçek çözüm, kalıcı barış ve özgürlük umutları, düzen sınırlarında kalınarak gerçekleştirilemez.

Oyun er geç deşifre olacaktır

AKP iktidarı tarafından gündeme getirilen ve Kürt hareketi tarafından büyük beklentilere konu edilen yeni “çözüm süreci” şimdilik bunun üstünü örtbilmektedir. Kürt hareketi bu dönemi doğal olarak kendi “çözüm” stratejisini kitlelere maletmek çerçevesinde değerlendirmeye bakacaktır. 8 Mart’tan sonra kutlamalarına başlanmış olan Newroz’un politik hattı da buna uygun seçilmiştir. Nedir ki “Öcalan’a özgürlük, Kürtlere statü” talebiyle AKP’nin tasfiyeci entegre “çözümü” arasında, mevcut siyasal düzende kolayından giderilemeyecek bir açığı var. Demek oluyor ki tasfiyeci oyuna dair gerçeğin kitleler tarafından anlaşılması sadece bir zaman sorunudur.

Bunun ne kadar süreceğini ise Kürt halkıyla birlikte tüm işçi ve emekçilerin siyasal mücadele sahnesine çıkması belirleyecektir. Dolayısıyla tasfiyeci oyunun kitleler nezdinde deşifre olması bir yönüyle devrimci bahar dönemi olanaklarının, işçi ve emekçilere devrimci müdahale çerçevesinde gereğince değerlendirilebilmesine de bağlıdır. 8 Mart’tın dersleriyle Newroz’dan 1 Mayıs’a uzanan tüm devrimci gündemlere bu bilinçle yaklaşılmalıdır.

PYD gerici muhalefetle anlaştı...

Haftalara yayılan şiddetli çatışmaların ardından, PYD (Demokratik Birlik Partisi) ile ÖSO (Özgür Suriye Ordusu), 11 maddelik bir anlaşma imzalayarak, Baas yönetimine karşı ortak hareket edeceklerini ilan ettiler. Bu anlaşma ile “PKK’nin Suriye’deki kanadı” kabul edilen PYD, emperyalistler güdümündeki gerici muhalefetle resmen işbirliği yapmaya hazır olduğunu ilan etmiş oldu.

Anlaşma, Türk sermaye devletinin desteklediği silahlı çetelerin tanklar eşliğinde Serekaniye’ye (Rasulayn) saldırılarından iki hafta sonra imzalandı. Anlaşmanın, Türkiye üzerinden Serekaniye’ye giden ve aralarında Michel Kilo’nun da bulunduğu Suriyeli muhaliflerin arabuluculuğuyla gerçekleştirildiği açıklandı. AKP iktidarıyla işbirliği yapan ÖSO şefi, “anlaşmayı tanımadığını, PYD’nin PKK uzantısı bir terör örgütü olduğunu” iddia etse de, ÖSO’nun PYD ile ortak kontrol noktaları oluşturmaya başladığına dair haberler, tarafların birlikte hareket etmeye başladığını gösteriyor.

“PYD-ÖSO kentleri birlikte kurtaracak”

11 maddelik anlaşmaya göre silahlı gruplar, Rasulayn’ı terk edecek. Arap ve Kürtler’in temsil edildiği ortak şehir yönetimi kurulacak, ortak kontrol noktaları oluşturulacak. Rejim denetimindeki şehirlerin ele geçirilmesi için PYD-ÖSO birlikte hareket edecek. Her iki taraf, basın yoluyla birbirlerine karşı saldırılardan vazgeçecek...

Bu anlaşma ile ÖSO hem PYD’nin denetlediği kentlerin yönetiminde söz sahibi oluyor hem şu ana kadar Baas yönetimiyle savaşmaktan kaçınan Kürt hareketini, gerici savaşa dahil etmenin koşullarını hazırlamış oluyor. Rejim denetimindeki şehirlerin ele geçirilmesi için PYD’nin ÖSO ile birlikte Baas yönetimine karşı savaşmayı kabul etmesi, Kürt hareketinin karşı-devrimci muhalefetle aynı safta yer alması anlamına geliyor.

Milliyet gazetesinden Aslı Aydıntaşbaş’a konuşan PYD lideri Salih Müslim, Kürtler’in yaşamadıkları kentlerdeki savaşa katılmayacaklarını söylüyor. Aksi olsaydı, bu, PYD’nin kendi ayağına kurşun sıkması anlamına gelirdi. Ancak bu, PYD’nin ÖSO ile aynı mevziye girdiği gerçeğini de ortadan kaldırmıyor.

PYD adına geri adım

2003’te kurulan PYD, “demokratik sosyalizmi savunan, Kürt milliyetçisi solcu bir parti” olarak tanımlıyor kendini. İşbirliği yaptığı ÖSO ise, emperyalistlerin ve bölgedeki karşı-devrimci üçlünün (Türkiye-Katar-Suudi Arabistan) işbirlikçisi olan gerici bir güçtür. ÖSO’nun işbirliği yaptığı güçler, sadece Kürt halkının değil, bölge halklarının da baş düşmanlarıdır. Bu güçler Suriye’deki yıkıcı savaşı körükleyen ve bu ülke halklarını ağır bedel ödemek zorunda bırakanlardır aynı zamanda.

Suriye’deki gerici iktidar savaşının silahlı kolu olan ÖSO ise, düne kadar, AKP iktidarının yönlendirmesiyle Kürt halkına düşmanca saldıran bir güçtü. Kaldı ki, bu anlaşmaya uyup uymayacağı da

belli değil. Ne ÖSO ne kökten dinci çeteler ne de bunların arkasındaki güçler, Kürt halkının demokratik taleplerine destek verebilecek niteliktedirler. Zira kendi içinde de parçalı olan bu gerici cephenin ideolojik-politik çizgisi, her türden demokratik hak ve özgürlüklere doğası gereği karşıdır.

Hal böyleyken PYD’nin bu hareketle ortak hareket etme kararı alması, salt ulusal sorun ve talepler üzerine inşa edilen hareketlerin nasıl da kaygan bir zemin üzerinde bulunduğunu gösteriyor. PYD’nin son günlere kadar devam eden tutumuyla kıyaslandığında, anlaşmayı, Kürt hareketi cephesinden geriye atılmış bir adım saymak gerekiyor.

PYD-ÖSO anlaşmasının AKP-Öcalan arasında devam eden pazarlıkla bağlantılı olduğuna dair değerlendirmeler de var. Müslim Salih’in Türkiye’ye sempatilerinin olduğunu açıklaması ve “Baas rejimi ya gidecek ya gidecek” türünden söylemleri, bu değerlendirmenin yabana atılmaması gerektiğini hatırlatıyor.

Gerici güçlerden anlaşmaya destek

Arabulucuların Türkiye üzerinden geçiş yapmaları, anlaşmaya ÖSO adına imza atanların ise, AKP iktidarıyla yakın işbirliği ve suç ortaklığı içinde oldukları dikkate alındığında, bu işin kimler tarafından yönlendirildiği kolaylıkla tahmin edilebilir. Nitekim Türk Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Levent Gümrükçü iki grup arasındaki anlaşmayı olumlu karşıladıklarını açıklayan ilk kişi oldu. Bu da Ankara’daki dinci-Amerikancı iktidarın dolaylı veya doğrudan bu işte parmağı olduğuna işaret ediyor. Böylece AKP, önce silahlı çeteleri Kürt halkının üzerine salıyor, ardında ise PYD’yi geri adım atmak zorunda bırakan anlaşmaya, destek ilan ediyor.

Kökten dinci çetelerin anlaşmaya destek ilan etmeleri de, atılan bu adımın kimlere yaradığı

hakkında fikir veriyor. Arabulucu Michel Kilo, AFP’ye yaptığı açıklamada, anlaşmaya başta destek vermeyen üç muhalif grubu ikna ettiğini belirtti. Kilo’nun açıklamasına göre (kökten-dinci silahlı çetelerden oluşan) El Nusra Cephesi, Guaraba El Şam ve Ahrar El Şam grupları da ateşkese destek verecek. Bu arada emperyalistlerin kucağındaki muhalefetin şefi Muaz el Hatip’te anlaşmaya destek verdiğini açıkladı.

Gerici çetelerin anlaşmaya destek vermeleri anlaşılır bir durum. Zira bu anlaşma ile PYD kendileriyle aynı safa geçmiş oluyor. ÖSO çapulcuları ile kökten dinci çetelerin bölgedeki karşı-devrimci üçlü (Türkiye-Katar-Suudi Arabistan) ve emperyalistlerle işbirliği yaptıkları göz önüne alındığında, PYD’nin böyle bir anlaşmaya imza atması talihsizlik olmuştur. Zira ezilen halkların kurtuluşu, emperyalistler güdümündeki gerici güçlerle işbirliği yapılarak değil, emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadele eden safta yer alınarak sağlanabilir ancak.

Newroz piroz be!

Kürt halkına özgürlük!

2600 yıldan fazla bir geçmişi olan Newroz, Kürt halkının mücadele tarihinde önemli bir yer tutmaktadır. Efsaneye göre milattan önce 612 yılında Demirci Kawa'nın zalim Dehak'a başkaldırısı ile yanmaya başlayan Newroz ateşi, Diyarbakır hapishanesinden batının metropollerine,, Şırnak ve Cizre sokaklarından Nusaybin'e 30 yıldır Kürt ulusunun haklı istemlerinde direnişin adı olmuştur. Kürtler için zulme karşı mücadelede, özgürlüğe kavuşma günü olan Newroz, günümüzde milyonlarca insanın katılımıyla, Ortadoğu'nun en önemli ve en kitlesel politik kitle etkinliğidir. Kürtçe "Nû roj (yeni gün)" anlamına gelen Newroz'u Kürt halkı, direnişin, özgürlüğün ve yeni başlangıçların sembolü olarak kutlamaktadır. Kürt halkının talepleri karşısında imha, inkar ve asimlasyondan başka bir "açılımı" olmayan Türk sermaye devletinin ise Newrozlar'a yaklaşımı baskı, işkence ve katliamlar olmuştur.

1970'li yıllarda Kürt illerinin yüksek dağ yamaçlarında ateşler yakılarak kutlanan Newroz, 12 Eylül askeri-faşist darbesinin ardından bir süre kutlanamadı. Ne var ki yine aynı dönemlerde Diyarbakır zindanında, Kürt halkının belleğine "Çağdaş Kawa" olarak adını yazdığı PKK'nin öncü kadrolarından Mazlum Doğan'ın, 20 Mart 1982'de Newroz gecesi gerçekleştirdiği eylemle, Newroz ateşinin Kürt halkını aydınlatmasını sağladı. Kürt tarihi içinde ayrı bir öneme sahip olan bu eylemi 17 Mayıs 1982'de "Dörtlerin"; Ferhat Kurtay, Eşref Anyık, Necmi Öner ve Mahmut Zengin'in eylemleri izledi.

Newroz, 1980'li yılların sonlarında Cizre ve Nusaybin'de on binlerce insanın katıldığı kitlesel gösterilerle kutlanmaya başlandı. Yine bugünlerde Diyarbakır surlarında Zekiye Alkan ve İzmir Kadifekale'de Rahşan Demirel Newroz ateşini bedenleriyle tutuşturdular. 1991 yılında, Nusaybin'den İstanbul, Adana, Cizre, Kulp, Hani, Diyarbakır'a kadar binlerce kişi Newroz kutlamalarına katıldı. Asker ve polislerin gösteri yapanların üzerine açtığı ateş sonucu 31 kişi yaşamını yitirdi.

1992'ye gelindiğinde ise Kürt halkında iyimser bir hava oluşmaktaydı. Kürt milletvekilleri SHP çatısı altında Meclis'e girmişlerdi. TBMM Başkan Vekili ve SHP Diyarbakır Milletvekili Fehmi Işıklar'ın başkanlığında HEP'li bazı milletvekilleri dönemin Başbakanı Demirel'i ziyaret ederek "Newroz'da istenmeyen olayların yaşanmaması" için tedbirlerin alınması istendi. Bu görüşmelerden sonra Demirel yaptığı açıklamada şunları söyledi: "Nevruzu herkes hukuk kuralları içinde kalarak, provokasyona ve tahrike kapılmadan, serbestçe kutlayacak."

Devletin resmi "Nevruz" programında ise "Bahar Bayramı", "Türklerin Ergenekon'dan çıktıkları gün" gibi tanımlamalar vardı. Sermaye devleti, Kürt halkı tarafından kitlesel sahiplenişine karşı Newroz'un içini boşaltmaya, politik etkisini zayıflatmaya dönük hamleler yapmayı da elden bırakmadı. Devlet erkanının "ilkbaharın gelmesiyle doğanın bolluk ve berekete yönelmesinden duyulan sevinç" ile kutladığı bu resmi "nevruzlarda" pilavlar pişirildi, yumurtalar atıldı, kompozisyon yarışmaları düzenlendi, yakılan

ateşlerin üzerinden atlandı, Milli Piyango çekilişleri yapıldı ve camilerde Nevruz hutbesi okutuldu. Elbette bu kutlamalara bazı Türkî Cumhuriyetler öğrencileri ve devlet erkânından başka kimse katılmadı.

Kürt halkının serhıldanına dönüşen '92 Newrozu'nda ise Şırnak, Gercüş ve Cizre gibi Kürdistan illerinde 23 Mart'a kadar süren eylemlerde özel hareket polislerinin halkın üzerine açtığı ateş sonucu 94 kişi yaşamını yitirdi. Cizre, devlet güçlerince top ve kurşun atışına tutuldu. 19 Mart akşamı korucu evlerinden ve MİT binasından halka ateş edildi. Olayları izleyen *Sabah* gazetesi muhabiri İzzet Kezer de açılan ateş sonucu yaşamını yitirdi.

Kürt halkının Newroz kutlamalarında '91 ve '92 Newrozu'nun ayrı bir önemi vardır. Bu önem sadece Newroz'un kitlesel bir sahiplenişe konu olmasından değil, bu gösterilerin aynı zamanda militan bir karakter taşıması, Filistin intifadasının Kürdistan'da serhıldana dönüşen bir halk hareketi olması nedeniyle ayrıca önemlidir.

1993 yılında Özal ile PKK arasında kurulan dolaylı diyalog sonucunda PKK, '93 Newroz'u öncesinde ateşkes ilan etmişti. 1992 yılında militan kitle eylemlerine sahne olan Newroz, 1993 yılında PKK'nin ateşkes kararı ve Kürt halkına "alanlara çıkmama çağrısı" üzerine sakin geçmiş, ancak Kürt halkının beklentileri karşılanmamıştı.

1994 Newroz döneminde sermaye devletinin "topyekûn savaş" konsepti yürürlükteydi. Provokatif açıklamalar ve davranışlar, 21 Mart yaklaştıkça yoğunlaştı. Bölgedeki güvenlik önlemleri ve baskılar da arttı. Ancak PKK'nin Newroz'un bu yıl evlerde kutlanması yönünde çağrı yapması sonucu Newroz genelde sakin geçti. 1995'te ise yine önemli bir olay yaşanmadı. '96'ya PKK'nin '95 Ağustos'unda ilan ettiği tek taraflı ateşkesle girilmiş olsa da devletin Newroz'a yaklaşımı yine baskı ve engelleme olmuştur.

1996 yılından itibaren Newroz Kürt halkının

kitlesel sahiplenişiyile kutlandı. 1999'da Öcalan'ın yakalanması sonrası gerçekleşen Newroz'da ise yine yoğun baskı ve gözaltılar yaşandı. Newroz kutlamaları bu çerçevede bugünlere geldi. Newroz ateşi Kürt halkının kavgaya olan inancını daha da harladı, büyüttü. Devletin Newrozları engellemek için askeri, polisiye önlemleri, içini boşaltma hamleleri hep yetersiz kaldı.

Milyonlarca Kürt tarafından ulusal bir bayram olarak kutlanmaya devam edilen Newrozların gerisinde Kürt halkının ödediği bedeller vardır. Devlet her ne kadar bu günü Nevruzlaştırmaya çalışsa da bunu başaramamıştır. Başta Diyarbakır gibi Kürt illeri olmak üzere Kürtler yaşadıkları her yerde binler, on binler olup alanlara akmış, Newroz ateşlerini yakmıştır. Kürt halkı için Newroz ateşlerinin gerisinde Mazlum Doğan'ın yaktığı "3 kibrit" vardır. Dörtlerin alevler arasından gelen "ateşi söndürmeyin, ateşi söndürmek ihanettir, ateşi harlayın" haykırışları vardır.

Kürt halkı elbette bu uğurda kaybettikleri değerlerini asla unutmayacaklardır. Kürt halkının mücadelelerinin birikimlerine, deneyimlerine yaslanarak görecekları gerçek oldukça açık ve nettir. Nihai kurtuluşa giden yol, sömürgecilerin sözde "çözüm" labirentlerinde oylanmak değildir. Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin edebileceği gerçek çözüm sosyalizmdir. Yine elbette bu ortak kurtuluşa giden yolda işçi sınıfına da büyük görevler düşmektedir.

Çünkü ancak o zaman: "*Sınıf bilinçli proletarya, Kürtlere karşı enternasyonalist görevlerini şimdiden layıkıyla yerine getirirse, ve yarının muzaffer sosyalist devrimi Kürtlerin özgürlüğünü gerçekleştirirse, bir ucu Avrupa'ya bir ucu Ortadoğu'ya uzanan, özgür cumhuriyetlerin eşit ve gönüllü birliğini temsil eden, büyük bir birleşik sosyalist cumhuriyetler birliği, hiç de bir ütopya olmayacaktır.*" (Ekim 1. Genel Konferansı Bildirisi'nden...)

Son reform aldatmacası...

4. Yargı Paketi açıklandı!

Türk sermaye devletinin yargısının nasıl bir adalet içerdiğini gösteren pek çok örnek bulunmaktadır. Öyle bir adalettir ki bu; hak aramak suçtur, puşi takmak suçtur, halay çekmek suçtur vb. Hak ve özgürlüklerin korunmasına dair hiçbir kaygının güdülmediği yasalar çıkmaktadır. AKP hükümetinin, yaptığı her hak gaspını demokrasi sosuna bulandırarak topluma sunma konusunda bir hayli başarısı bulunmaktadır. Hak ve özgürlükler bir bir gasp edilirken bunların adı “demokratikleşme” masallarıyla birlikte anılır. Ancak gerçekte biliriz ki onbinlerce devrimci, siyasi tutsak hapisanelerde, öğrencilerden, avukatlara, akademisyenlerden sendikacılara her muhalif kesim yargı terörüyle susturulmaktadır.

İşte yine demokratikleşme sosuna bandırılmış yeni bir “yargı reformu” karşımızdadır. Adına “İnsan Hakları ve İfade Özgürlüğü Bağlamında Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı” denmesi nedeniyle 4. Yargı Paketi’nin “düşünce ve ifade özgürlüğü” önündeki engelleri kaldıracağı yönünde beklentiler yayılmıştı.

Oysa Adalet Bakanı Sadullah Ergin, yapılan düzenlemeleri, AİHM kararları doğrultusunda sistemi düzeltmek amacıyla hazırladıklarını açıktan ifade etmiş, düşünce ve ifade özgürlüğü önündeki engelleri kaldırmak niyetinde olmadıklarını açıkça söylemişti. Avrupa Konseyi’nin 47 üye ülkesi arasında hakkında AİHM tarafından en çok ihlal kararı verilen ikinci ülke Türkiye’dir. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nin Türkiye aleyhine verdiği ihlal kararlarını gidermeyi hedefleyen 4. Yargı Paketi, AB Genişleme Komiseri Stefan Füle, tarafından da memnuniyetle karşılanarak, Türkiye’de temel haklara saygı açısından “çok önemli bir gelişme” olacağını belirtti. Zaten bu bile, bu paketten işçiler ve ezilenler açısından demokratik hiçbir yasanın çıkmayacağını göstermektedir.

Kürt sorununun girdiği son “çözüm süreci”ne katkısı olacağı beklentisi yayılan 4. Yargı Paketi’yle, özellikle Kürt hareketinde de bir beklenti yaratılmıştı. Ancak pakette, KCK tutuklularının tahliyesini sağlayabilecek hiçbir düzenleme yer almıyor. Dahası, paketle, Terörle Mücadele Kanunu’na yeni suç ve cezaların girilmesi ve bazı resimleri taşımak dahi suç haline getirildi.

4. Yargı Paketi’nde neler var?

Meclise sunulan tasarıda, hak ve özgürlükler açısından eleştiri alan hiçbir konuda bir değişim görülmemektedir. Pakette özetle şunlar yer almaktadır...

Pakette, Türk Ceza Kanunu’nun “örgüt üyesi olmamakla birlikte örgüt adına faaliyet” suçunu düzenleyen 220/6. maddesine ilişkin düzenleme ve “örgüt üyeliği” suçunda da yeni bir düzenleme yer almamıştır. Tasarının 5. maddesinde daha çok basın yayın hakkına dair, bu anlamda haberleşme hakkına dair TMK’nın 6. maddesinde değişiklik yapılmış, esasen sadece ceza miktarının üst sınırında azalmaya gidilmiştir. Dolayısıyla “yasa dışı örgüt” ilgili yayınlanan bir haber veya açıklama halen yargı kısılcacında durmaktadır. Buna göre, “terör örgütlerinin” açıklamasını, bildirisini yayınlamak ya da örgütün propagandasını yapmak suç olmayacaktır,

ancak “cebir, şiddet veya tehdit içeren yöntemlerini meşru gösteren veya öven ya da bu yöntemlere başvurmayı” teşvik ediyorsa cezalandırılacaktır. Tasarıda “örgütün amacının propagandası” suç olmaktan çıkarılacaktır denilmektedir. Ancak bu, sadece propaganda suçuna ilişkin yasa uygulayıcılarının keyfi yorumlarını kısmen sınırlandırmaktadır.

Paket yeni cezalar da getiriyor. Halen toplantı ve gösteri yürüyüşü sırasındaki bazı fiillere “propaganda” suçundan ceza verilirken, toplantı ve gösteri dışında da bu fiiller cezalandırılacaktır. Buna göre örgüte ait amblem, resim veya işaretleri asanlar, taşıyanlar, slogan atanlar, ses cihazları ile yayın yapanlar, örgüte ait amblem veya işaretlerin üzerinde bulunduğu üniforma giyenlere 1-5 yıl arası hapis verilecektir. Bu düzenlemeyle internetteki ve sosyal medyadaki birçok paylaşıma da “propaganda” cezası verilebilecektir. Ayrıca “örgüte ait resim” tanımı getirilerek bu tür resimleri taşıyanlara da ceza verilecek. Örgütü çağrıştıran resimlerin bulunduğu giysiler bile üniforma sayılarak ceza verilecek.

Hakkında dava açılmayan tutukluların, tutukluluk haline ilişkin 30 günde bir karar verilirken şüpheli veya avukatı dinlenecek. Tutuklama kararlarında savcının görüşü şüpheliye bildirilecek. Dava açıldıktan sonra duruşma dışında yapılan tahliye taleplerinde ise savcı, şüpheli veya avukatın görüşü alınmak zorunda olmayacak. Yakalama veya tutuklama işlemine karşı başvuru imkânlarından yararlandırılmayanlara tazminat ödenecek. Haksız gözaltı ve tutukluluk süresi başka bir hükümlülüğünden indirilenler de tazminat alabilecek.

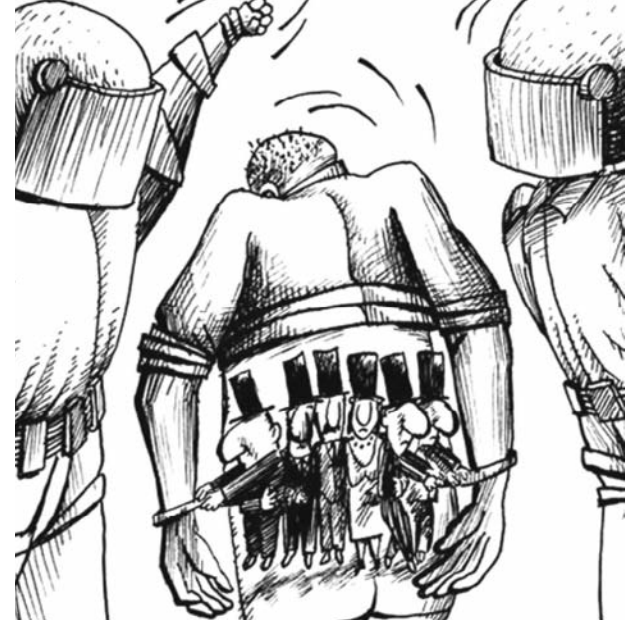
AİHM, takipsizlik kararının, etkin soruşturma yapılmadan verildiğine karar verirse, 3 ay içinde talep edilmesi halinde yeniden soruşturma açılabilir. Ancak AİHM’in bundan önceki kararları için bu söz konusu olmayacaktır. Bu yüzden Hrant Dink cinayeti ile diğer işkence ve faili meçhullerle ilgili kamu görevlileri hakkında yeniden soruşturma açılmayacak.

İşkence suçunda zamanaşımı olmayacağı belirtilmektedir. Ancak yargının çoğu işkence davasında işlettiği “eziyet ya da kamu görevlilerinin kasten yaralaması” suçlarında zamanaşımı olacaktır.

Askeri ve sivil idari yargı davalarında, dava açılırken talep edilen tazminat miktarı, kesin karar verilinceye kadar artırılabilir. İdari yargı davaları, AİHM’in mahkumiyet vermesi halinde yeniden görülecektir. Özellikle “TSK’dan ihraç edilenler, Genelkurmay uygulama ve emirlerinden mağdur olanlar, haksız yere terfi ettirilmeyenler veya sicili hukuksuzca bozulanlar” açısından bir değişim olacaktır. Esasında bu da yine dinci-gerici AKP çizgisinin ihtiyaçlarına göre bir değişimdir. Zamanında irtica vb. nedeniyle uzaklaştırılan askerler geri dönebilecektir.

Suçu veya suçluyu övme suçu için “kamu düzeni açısından açık ve yakın tehlike” şartı getirilirken, “Halkı askerlikten soğutma” suçu yerine “Askerleri firara sevk edecek veya askerlik yapacakları vazgeçirecek” açıklamalara ceza verilecektir. Ancak düzenleme, vicdani retçileri hala suçlu göstermektedir.

Dava giderlerini ödemekte güçlü çekenler “taleplerinin açılma davasından yoksun olmaması”

halinde adli yardımdan yararlanacaklar. Talebi reddedilen kişi “ödeme gücündeki azalmaya” dayanarak tekrar talepte bulunulabilecektir. Davayı kaybetmesi halinde giderleri geri ödemesinin mağduriyetine neden olacağı anlaşırsa, borcu tamamen veya kısmen silinecektir.

*

4. Yargı Paketi’nde özetle hak ve özgürlükleri güvenceye alan hiçbir madde yoktur. Türk devleti 4. Yargı Paketi’yle işe yarar hiçbir adım atmamıştır. Her düzenleme diğer düzenlemelerle çelişmekte, değişik yasalarda aynı suça ilişkin birden fazla tanım yapılmakta, tanımlar muğlak olmakta ve yasa uygulayıcılarının kendi siyasi ve ideolojik görüşleri doğrultusunda yoruma açıktır. Özcesi dinci-gerici AKP çizgisinde suç tespiti ve ceza tayinine yol açmaktadır. Sonuçta bir kez daha teyit edilmiştir ki, sermaye devletinin yasalarında adalet yoktur!

Hak ve özgürlükler örgütlü mücadeleyle kazanılır!

Biliyoruz ki hak ve özgürlükler burjuva demokrasisinde biçimsel koruma altındadır. Yargı paketinde kimi hak ve özgürlüklerin önü açılıysa da dahi uygulamada işçi, emekçiler ve ezilen halklar açısından bunun bir geçerliliği olamayacağını biliyoruz. Çünkü yargı egemen sınıfın, burjuvazinin, çıkarına göre düzenlenmektedir. Bundan dolayı mevcut yargıya göre, Roboski’de üzerlerine bomba atılan insanlar suçludur, atanlar değil... Panzer tarafından ezilen ya da polis kurşunuyla ölen ya da karakollarda işkenceye maruz kalanlar suçludur yapanlar değil... Çevreyi katledenler değil de dereler özgür aksın, nükleere hayır diyenler suçludur... Sendikalaşan işçi suçludur, sendikalaştığı için işten atan patronlar değil... İş cinayetinde ölenler suçludur... İşçi, öğrenci, kamu emekçisi fark etmez hakkını arayan suçludur bu ülkede. Bundan dolayı hak ve özgürlükler hiçbir zaman yargı paketleriyle gelmeyecektir. Her zaman olduğu gibi örgütlü mücadeleyle, sokakta, eylem alanlarında söke söke alınacaktır. Bunun için tutulması gereken yol fiili-meşru mücadele yoluyla, her alanda sermaye sınıfına karşı mücadeleyi büyüttür.

Gazi Katliamı

18. yılında lanetlendi

12 Mart 2013 | Gazi

Gazi Katliamı'nın 18. yılında, devrimci ve ilerici kurumlar eylemlerle katliamı lanetledi, direnişi selamladı.

İlk anma programını **Gazi 12 Mart Platformu** gerçekleştirdi. Eski Karakol Durağı'nda toplanmaya başlayan platform bileşenleri burada kortej düzeni oluşturdular. En önde "Gazi'yi unutmamak / Gazi 12 Mart Platformu" yazılı ortak pankart açıldı. Ardından PDD, BDSP, Mücadele Birliği, Devrimci Hareket ve DHF yer aldı. Gazi 12 Mart Platformu ile yürüyen Alinteri ve Kaldıraç da platform bileşenlerinin ardından yürüyüş kolunda yerini aldılar.

Yürüyüş sonunda Gazi Mezarlığı'nda anma programı gerçekleştirildi. Gazi Katliamı'nda ölümsüzleşenler şahsında devrim şehitleri için saygı duruşu gerçekleştirilirken Gazi ve Ümraniye'de şehit düşenlerin adları okunarak "Kavgamızda yaşıyorlar!" denildi.

Gazi 12 Mart Platformu adına Gamze Kayhan ortak açıklamayı okudu. Ortak açıklamada, Gazi Mahallesi'nde gerçekleştirilen katliamın devletin planlı katliamı olduğu söylendi. Sermaye devletinin sömürü çarkını döndürmek için katliamlarını sürdüreceği, bunun önüne geçmenin tek yolunun düzene karşı devrim mücadelesini büyütmek olduğu vurgulandı.

Ortak açıklamanın ardından Grup Emeğe Ezgi'nin seslendirdiği marşlar ve hep birlikte söylenen Çav Bella marşı ile anma programı sonlandırıldı.

Komünistler anmaya "Yaşasın Gazi direnişimiz!" yazılı pankartla katıldılar. Yürüyüş boyunca emekçilere yönelik konuşmalar ile devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütmeye çağrısı yaptılar. Gazi Mahallesi İsmet Paşa Caddesi üzerine "Gazi Katliamı'nı unutmamak! Haramilerin saltanatını yıkacağız. Sosyalizmi kuracağız!" yazılı ve BDSP imzalı pankart astılar. Mezar anmasının sonlanması ardından tekrar kortej düzeni alan komünistler Gazi Mahallesi sokaklarında yürüyüş gerçekleştirerek emekçilere işçi sınıfının komünist partisi saflarında birleşme çağrısı yaptılar.

İkinci anma eylemi **Ezilenlerin Sosyalist Partisi**

(ESP) tarafından gerçekleştirdi. Eski Karakol Durağı'nda toplanan ESP'liler buradan mezarlığa doğru yürüyüşe geçtiler. Ağırlıklı olarak kızıl flamaların taşındığı ESP kortejinin ardında ise SGD korteji yer aldı.

ESP'liler anmayı Gazi Katliamı'nın ardından polis tarafından kaybedilen ve işkence ile katledildiği açığa çıkan Hasan Ocak'ın mezarı başında gerçekleştirdiler.

Anma eylemleri arasında MLKP de korsan eylem yaptı.

Gazi Katliamı'nı lanetlemek için Eski Karakol

Durağı'nda buluşan **Halkların Demokratik Kongresi** (HDK) bileşenleri, buradan Gazi Mezarlığı'na yürüdüler. BDP'nin kitlesel katılımının göze çarptığı yürüyüşün ardından mezarlığa gelen HDK bileşenleri, burada yaptıkları konuşmalar ile anmayı sonlandırdılar.

Son anma etkinliğini **Gazi ve Ümraniye Şehit Aileleri** gerçekleştirdi. Önde Gazi ve Ümraniye Şehit Aileleri'nin pankartı yer aldı. Halk Cephesi, TKP, ÖDP ve Halkevleri de şehit ailelerinin arkasında yürüdüler. Şehit aileleri de mezarlıkta bir anma programı gerçekleştirdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Adana'da Gazi Katliamı protestosu

12 Mart 2013 | Gazi

Gazi Katliamı'nın 18. yıldönümünde, Adana'daki ilerici kurumlar tarafından eylem gerçekleştirildi.

Eylem için 5 Ocak Meydanı'nda toplanan kitle buradan İnönü Parkı'na yürümek istedi. Ancak yürüyüşe "hava karardığı" bahanesiyle kolluk güçleri tarafından izin verilmedi. Yapılan uzun tartışmalar sonucu, yarım saati aşkın bir bekleyişin ardından zincir oluşturularak yürüyüşe geçildi. Yürüyüş bir süre böyle devam ederken, Çakmak Caddesi'nde gençler tarafından inisiyatif gösterilerek yol kapatıldı. Pankart öne getirilerek İnönü Parkı'na yüründü.

İnönü Parkı'nda yapılan basın açıklaması katılımcı kurumlar adına Güven Boğa tarafından okundu. Katliamlara, saldırılara ve anti-demokratik uygulamalara değinilen açıklamada Alevilere yönelik saldırılar da

hatırlatıldı. Gazi Katliamı dosyasının yeniden açılmasının ve "1000 operasyon" yapanların bu kapsamda yargılanmasının istendiği açıklama sloganlarla bitirildi.

Eylemi Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Alevi Kültür Dernekleri, Tuncelililer Derneği, KESK Adana Şubeler Platformu, DiSK Adana Bölge, Adana Tabip Odası, İnsan Hakları Derneği, Halkevleri, Devrimci Harekat, ÖDP ve HDK örgütledi.

Kızıl Bayrak / Adana

DİSK Olağanüstü Genel Kurula gidiyor...

Sınıf eksenli bir mücadele yoksa gerici çatışmalar hep olacaktır!

Bir süredir Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nda (DİSK) yaşanan iç çekişmelerin Nisan ayında yapılacak olağanüstü genel kurulla çözülmesi hedefleniyor. Hatırlanacağı gibi 1 yıl önce gerçekleşen olağan genel kurulda başa gelen yeni yönetim, DİSK'i yeniden mücadelecilik kimliğine kavuşturacaklarına dair hayli iddialı bir söylemle iş başı yapmıştı. Fakat aradan kısa bir süre geçmesine rağmen DİSK genel sekreterliği görevini yürüten Birleşik Metal-İş sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu ve ekibi istifalarını sunarak yönetimden çekildiklerini duyurmuşlardı. Böylelikle DİSK'te yaşanan iç sıkıntılar da bu vesileyle gün yüzüne çıkmıştı. Son genel başkan Erol Ekici'nin ise DİSK ve Genel-İş yöneticiliği görevlerinden istifa etti ve Devrimci İşçi Hareketi (DİH) ile ilişkisinin kesildiği açıklandı. Gerçekçe olarak ise Genel-İş Şişli Şubesi'nde yaşananlar gösterildi.

Gelinen yerde Nisan ayının ilk haftasında olağanüstü genel kurula gidilerek bir anlamda “kozların” paylaşılması gündemde.

Öte yandan DİSK'te yaşanan süreç sendikal harekette yaşanan krizi bir kez daha gözler önüne sermiştir. Öyle ki sınıfa dönük ağır ve kapsamlı saldırıların devreye sokulduğu bir dönemde sınıfın birleşik, militan mücadelesinin örgütlenmesi doğrultusunda geçmişin mücadelecilik kimliğini de kuşanarak öne çıkabilecek, tekrardan bir çekim merkezi olabilecek DİSK'in bu beklentileri karşılamak yerine bu dönemi kendi iç sorunlarıyla uğraşarak geçirmiş olması yaşanan tıkanmanın boyutlarını ve sınıf hareketi açısından anlamını göstermiştir.

Elbette sendikal harekette yaşanan tıkanma DİSK'in son süreciyle açığa çıkan bir olgu değildir. Esasında yıllardır yaşanan güç kaybı ve sermaye sınıfının buradan güç alarak sınıfa dönük saldırılarını daha pervasızca ve cüretkârca arttırmış olması bu durumu tüm çıplaklığıyla ortaya koymaktadır. Fakat bu tıkanmanın gerisindeki nedenler ve buna ilişkin çözüm yolları ise herkesçe farklı anlayışlar çerçevesinde dile getiriliyor ve mücadele yöntemleri bu bakışlar üzerinden şekilleniyor. Örneğin bu tıkanmanın gerisindeki nedenlerin başında olan “sendikal bürokrasi” gerçeği âdete bir tekerleme gibi her fırsatta dile getiriliyor. Fakat sendikal bürokrasiyi oluşturan, besleyen nesnel olgular, ona kaynaklık eden ideolojik yaklaşım ve buna karşı nasıl bir mücadele anlayışıyla hareket edileceğine dair esaslı bir değerlendirme ve pratikte bütünleşecek ilkesel bir yaklaşım ortaya konulmuyor. Sendikal bürokrasinin panzehiri olan taban inisiyatiflerinin açığa çıkartılması ve taban örgütlülükleri mekanizmalarının yaratılması sorunu ise görmezden geliniyor.

Bu yüzden de sendikal hareketin yaşadığı tıkanmaya karşı ya da sendikal bürokrasiye karşı mücadele için her bir araya geliş, oluşturulan her platform, yönetimi ele geçirmeyi hedefleyen ittifakların ötesine geç(e)miyor. Hatta bu hedef doğrultusunda kurulan ittifakların yaşatılması adına her türlü ilkesizliğe, pazarlıklara, uzlaşmalara kapı aralanarak sözde karşı durulan sendikal bürokrasinin bizzat alta

doğru yayılmasına hizmet ediliyor. Dahası bu doğrultuda her türlü sendikal anlayışı ve perspektifi bir arada tutabilmeyi sağlamak, önemli bir “beceri” ve başarılı bir sendikal anlayış olarak kabul edilebiliyor.

Bu tepeden yönetimleri ele geçirme anlayışı ve kolaycılığın gerisinde ise aslında sınıfın değiştirici ve dönüştürücü gücüne duyulan güvensizlik yatmaktadır. Tabandan kopukluk ise bu anlayışı pekiştirmektedir. Nitekim sermaye saldırılarını boyutlandırarak sürdürdüğü bir dönemde sınıfa militan bir mücadele çağrısında bulunamamak bu güvensizliğin esas göstergelerinden biri olarak karşımıza çıkmaktadır. Ve bu durum sadece konfederasyon yönetimleri açısından değil uzun yıllardır alt kademe sendikal yönetimler için de geçerli bir hal almıştır.

Bugün DİSK'in yaşadığı süreci ve sendikal hareketin toplam tablosunu da bu değerlendirmeler ışığında ele almak gerekir. DİSK'in geçen yıl yaptığı olağan kongre ile seçilen yeni yönetimin tüm iddialı söylemlerine karşın bu gün yeniden bir olağanüstü kongreye gidiyor olması bize neyi anlatıyor? Elbette öyle dönemler olur ki sınıf mücadelesinin ihtiyaçları ve sancılı seyri bir iç mücadeleyi gerektirir ve bu mücadele içinde ayrışmalar, çatışmalar kaçınılmaz olur. Tıpkı DİSK'in de tarihsel doğuşunu koşullayan süreçler gibi böylesi çatışmalar bir ileriye çıkışın, sıçramalı gelişmelerin vesilesi olan olumlu sonuçlara yol açar.

Fakat bugün olağanüstü kongreyi gündemine almış olan DİSK yönetimini bu karara iten nedenler acaba yine böyle sınıf mücadelesinin gündemleri üzerinden şekillenen bir anlaşmazlıktan mı ileri geliyor? Örneğin, özellikle de DİSK'i hedef alan “sendikalar ve toplu iş ilişkiler yasasına” karşı ya da Ulusal İstihdam Stratejisi'nin başlıklarına karşı verilen mücadele üzerinden ya da...

mı bu kararın alınmasına yol açmıştır? Ki böyle olsa sınıf ve sendikal hareket açısından çok daha anlamlı sonuçları olabilirdi. Zira DİSK'in yeni yönetiminin son bir yıllık icraatı bu konuda hiç de ümit vaat eden bir pratik sunmamıştır.

Oysaki gerek bu süreç üzerinden gerekse de sınıfın mücadele gündemleri üzerinden bir ayrışmanın, bir iç mücadelenin yaşanmadığı biliniyor. Geriye daha çok yönetime gelmeyi belli siyasal anlayışların ittifakları üzerine kuran hesapların gelinen yerde değişen güç dengeleri çerçevesinde yeniden kurulması üzerine gerçekleştiği sonucu kalıyor. Ki kamuoyuna yansıyan sınırlı düzeyde bilgilerden bile bu rahatlıkla anlaşılıyor.

Ve bir kez daha sınıf kitleleri, sermayenin ağır ve kapsamlı saldırılarına karşısında sendikal bürokrasinin kendi iç mücadelelerine ve mevzi kapma yarışına kurban ediliyor. Elbette DİSK'te yaşanan süreç benzer mahiyette ama farklı biçimlerde Sendikal Güç Birliği Platformu ile Türk-İş'te yaşanıyor.

Sendikal harekette yaşanan bu tıkanma sınıf hareketinde yeni bir çıkışın sağlanmasıyla aşılabılır ancak. Bunun için her şeyden önce çeşitli siyasal ittifaklardan medet ummak ve sendikal yönetimlere yerleşmenin hesabını yapmaktan ziyade sermayenin saldırılarına karşı bir mücadele programıyla tabana gitmek gerekiyor. Bu perspektifle hareket etmek için de tabanla bütünleşen ve yaşamını, mücadelesini hiçbir çıkar gözetmeden sınıf mücadelesine adanmış bir duruş gerekir. Doğal olarak bunu yapabilecek unsurlar sınıfın kendi içinden çıkaracağı doğal öncülerle tüm amacını sınıfın tarihsel çıkarlarına adanmış sınıf devrimcileri olacaktır. Varsın sendikal bürokrasi kendi iç didişmeleri arasında bu anlayışı “dışarıdan gazel okumak” olarak nitelesin dursun. Tarihin akışı sınıfın bir kez daha sorumluluklarına sahip çıkmasını sağlayacaktır.

Demiryolları özelleştirme kiskacında

Ulaştırma sektöründe özelleştirme hazırlıkları tüm hızıyla sürüyor. Daha önce Karayolları Genel Müdürlüğü’nün 59 yıllık teşkilat yasasını özelleştirilmeye uygun hale gelmesi için değiştirmişlerdi. Şimdi sırada Demiryolları var. Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım demiryollarının özelleştirilmesine ilişkin kanun tasarısının meclise gönderildiğini açıkladı.

Ulaştırma Bakanı’nın özelleştirmeye yönelik açıklamaları ve gerçekler

Binali Yıldırım konuyla ilgili olarak yaptığı açıklamada şunları söyledi: *“Dün itibariyle yeni Demiryolları kanun tasarısı TBMM’ye sevk edildi. Bu kanun ne getiriyor, bu kanunun getirdiği şu; Demiryollarını artık özel şirketlerin de kullanımına açıyoruz. Şimdiye kadar demiryolları sadece Devlet Demiryolları tarafından yolcu ve yük taşımacılığı için kullanılabiliyordu. Aynen havaalanlarında olduğu gibi artık alt yapıyı herkes kullanabilecek, demiryolları işletmeye devam edecek. Demiryollarının yanı sıra belirli güzergahlarda yük taşımacılığı, yolcu taşımacılığı yapmak isteyenler de bakanlığımız Demiryolları Düzenleme Genel Müdürlüğü’nün vereceği izinler çerçevesinde işletmecilik yapabilecekler. En önemli getirdiği yenilik budur.”*

Meclise gönderilen yasa demiryollarının piyasalaştırılmasının önündeki tüm engelleri kaldırmaya yöneliktir. Kanunda özelleştirmelerin Türk girişimcileri kapsayacağı ifade ediliyor. Bir yandan da Türk burjuvazisinin uluslararası sermaye ile birlikte özelleştirme ihalelerine katılmasına destek veriliyor. Yasa demiryolu sistemini tümüyle yargının denetiminin dışına çıkarıyor. Yasa tasarısı TCDD’nin öncelikle parçalara ayrılmasını içeriyor. Buna göre altyapı da dahil tüm hizmet üretimi piyasalaştırılmak isteniyor. Her türlü özelleştirme için Ulaştırma Bakanlığı bürokratlarının önerisi ve bakanın imzalı onayının yeterli olması esas alınıyor.

Yasa tasarısında demiryolu çalışanı işçi ve emekçilerin üzerindeki baskıların artmasına yönelik hükümlerde yer alıyor. Demiryollarında çalışan işçi ve emekçiler “mesleki yeterlilik” vb. söylemlerle kiskaca alınmak isteniyor. Ayrıca kamu çalışanlarının sayısının azaltılması da özelleştirme yasasının hedefleri arasında yer alıyor. Demiryolu hizmetinin, yani kamu hizmetinin tümüyle tasfiyesine yönelik hükümlere de yasa tasarısında yer veriliyor.

Son yıllarda Ulaştırma Bakanlığı demiryollarına yönelik yatırımlara hız veriyor. Ulaştırma Bakanlığı bütçesi içinde demiryolu ve karayolu ödenekleri ciddi bir şekilde artıyor. 2008 yılından itibaren ulaştırma ödenekleri sürekli arttı. Demiryolu ödenek payı %45,8 gibi yüksek bir düzeye çıkarıldı. Peki, bu yatırım aşkının gerçek nedeni nedir? Demiryollarına ayrılan ödeneklerin, esasen, özelleştirme sürecinde demiryollarının pazarlanması, sermayenin özelleştirmeden karlı çıkmasına yöneliktir. Örneğin 2007 yılında TCDD için 869 milyon 645 bin YTL yatırım ödeneği, yüksek hızlı tren içinse 810 milyon 500 bin YTL ödenek, toplamda ise 1 milyar 680 milyon 145 bin YTL ayrılmıştır. 2008’de ise TCDD yatırımlarına 870 milyon 500 bin YTL, yüksek hızlı trene de 685 milyon 315 bin YTL, toplamda 1 milyar 555 milyon 815 YTL ayrılmıştır. 2009’un TCDD ve yüksek hızlı tren yatırımları toplamı

da 1 milyar 350 milyon TL’dir.

Etüt projelerinde planlanan yatırım harcamaları ile gerçekleşenler karşılaştırıldığında kaynakların güvenli bir altyapı ve kamusal ulaşım hizmetleri için kullanılmadığı tüm çıplaklığı ile ortaya çıkıyor. Binlerce kilometrelik demiryolu ağı kaderine terk ediliyor. Ulaşım sektöründe bulunan sendikaların, meslek odaları ve bilim insanlarının yaptığı uyarılara rağmen, yürütülüş biçimi tümüyle yanlış olan yüksek hızlı tren projesi ısrarı sürüyor. Demiryolu bütçesinin aslan payı da yüksek hızlı tren yatırımlarına ayrılıyor. Öte yandan demiryollarında kullanılan teknoloji 1963 yıllarında kullanılan teknolojiyle aynı kalırken, kullanım kapasitesi de giderek küçülmektedir.

Sermaye devleti tarihi boyunca karayolu-denizyolu-demiryolu-havayolunu tek bir taşıma zinciri oluşturacak şekilde düzenlemekten özenle kaçındı. Yeterli fiziki kapasiteye sahip yükleme, boşaltma ve aktarma terminalleri kurmaktan uzak durdu. Bu zincirin sağlıklı ve verimli çalışmasını sağlayacak elektronik ağ ve işlemlere önem vermedi. Kombine taşımacılığı kolaylaştırmadı. Her taşıma türüne göre düzenlenmiş olan mevzuatta bütünleşme sağlamadı. Gümrük işlemlerini hızlandırmak için değişiklik yapmadı. Hem yurt içi hem de uluslararası taşımacılık antlaşmalarına ve mevzuatlara uymadı.

Sermaye devleti ulaşım deyince sadece karayolu ve karayolunda alınacak önlemleri önemsemi. Karayolu ulaşımını tüm ulaşım çeşitlerinin merkezine oturttu. AKP iktidarının yürüttüğü ulaşım politikaları da insan ve yük taşımacılığını genellikle karayolu ile yapmayı öngörmektedir. Oysa 2009 yılı itibarıyla kapitalist Avrupa ülkelerinde demiryolu ana hat uzunluğu sürekli artmaktadır. İtalya’da 16 bin 667 km, İngiltere’de 31 bin 471 km, Fransa’da 29 bin 903 km iken Türkiye’de demiryollarının yüksek hızlı tren hattı dahil toplam ana hat uzunluğu 9 bin 80 km’dir. Üstelik Türkiye’nin yüzölçümü İtalya’dan 2.6, İngiltere’den 3.2 ve Fransa’da 1.4 kat daha büyüktür.

Demiryollarının özelleştirilmesine dur demek için...

Yapılan özelleştirmelerin sonrasında yaşananlar ortadadır. Devlete ait en kârlı kuruluşlar burjuvaziye peşkeş çekildi. Yapılan tüm özelleştirmelerden burjuvazi kârlı çıktı. Yağlı lokmaları sermaye kodamanları yuttular.

Bir yandan da “hisse satışı” adı altında işçi ve emekçileri soydular. Böylece devasa kaynaklar elde ettiler.

Yaşanan özelleştirme örnekleri, demiryolları ve karayollarının özelleştirilmesi durumunda işçilerin başına gelecekler konusunda yeterli açıklık sunuyor. Yapılan özelleştirmelerin ardından işçilerin ezici bir çoğunluğu işinden, ekmeğinden oldu. Sendikasılaştırma aldı başını yürüdü. Taşeronlaştırma genelleşti. Ücretler budandı. İşçilerin sosyal hakları ve ikramiyeleri ortadan kaldırıldı.

Özelleştirme durumunda karayollarında ve demiryollarında daimi ve sözleşmeli statüde çalışan binlerce sendikalı işçi sendikal hak ve özgürlüklerinin tümünü kaybedeceklerdir. Demiryollarının ve karayollarının özelleştirilmesi saldırısı ulaşım işçilerinin elindeki tüm kazanımları ve hakları gasp etme saldırısıdır. Tıpkı diğer özelleştirmelerde olduğu gibi sendikal örgütlülük hedefe çakılacak ve taşeron işçilik genelleşecektir. Ücretler budanacaktır. Ekonomik ve sosyal haklar tümüyle tasfiye edilecektir.

AKP iktidarının cüretinin kaynağı yıllardır sürdürdüğü özelleştirme saldırısının püskürtülememiş olmasıdır. Yanı sıra sendika ağlarının işçi sınıfı üzerindeki denetimine duydukları güven, onları daha da saldırganlaştırmaktadır. Bu güven sayesinde ayrı ücret skalası uygulamasını sürdürüyorlar. Bu güven sayesinde eşit iş yapan işçilerin eşit ücret almasını engelliyorlar. Bu güven sayesinde ihaleye giren firmalar yıllardır taşeron işçileri asgari ücret karşılığında çalıştırdılar.

Ulaşım sektörüne yönelik özelleştirme saldırısı karşısında şu ana kadar ortaya çıkan tablo fazla umut vermeyebilir, ama her şey bitmiş değildir. Geçmişin derslerinden gereği gibi yararlanılır, bu dersler ışığında mücadele yükseltirirse, özelleştirilme saldırısı engellenebilir. Bu da şu an ortaya çıkan olanakları en iyi şekilde değerlendirmeyi, ulaşım işçileri arasında tam bir örgütlenme ve bilinçlenme seferberliği başlatmayı gerekli kılmaktadır.

Eksik olan ise ulaşım işçilerinin öncü rolü oynayacak, bu dinamikleri kendi etrafında toplayacak ve harekete geçirecek bir birlik ve örgütlülükten yoksun oluşudur. Ulaşım işçilerinin sendika ağlarının etkinliğini kırarak mekanizmaları yaratamamış olmasıdır. Her yere yayılan bir genel direnişin örülebilmesi için, öncelikli sorumluluk bu eksikleri kapatacak bir hareketi başlatmaktır. Bu konuda görev yine öncü işçilere düşmektedir.

Madenciler yeraltından çıkmadı

TTK Karadon Müessese Müdürlüğü’ne ait maden ocağında, çalışma şartlarının iyileştirilmesini ve baskıların son bulmasını isteyen yüzlerce maden işçisi, 11 Mart’ta ocaktan çıkmayarak eylem yaptı.

08.00-16.00 vardiyasında çalışan işçiler, Karadon Müessese Müdürü Mustafa Özçelik’in, madene indikten sonra dışarı çıkmamaları için giriş kapılarını kilitlemesine tepki olarak ocaktan çıkmama kararı aldı. Müessese Müdürü Özçelik’in aldığı kararı geri çekmesini isteyen maden işçileri ocaktan çıkmayınca saat 16.00-24.00 vardiyasında çalışacak işçiler de ocağa inmeyerek eyleme destek verdi.

İşçilerin eylemi nedeniyle Karadon’a gelen Genel Maden İşçileri Sendikası (GMİS) Başkanı Eyüp Alabaş’ın Müessese Müdürü Mustafa Özçelik ve TTK yetkilileriyle yaptığı görüşme sırasında dışarıda bekleyen maden işçileri ocak ağzından ayrılmayarak içerdeki arkadaşlarına destek oldu.

Görüşmenin ardından ocak önüne gelen GMİS Başkanı Eyüp Alabaş, ocak girişlerinde kapılara kilit vurularak işçilere psikolojik bir baskı uygulandığını ve medin işçilerinin bu baskıdan kurtulmak için eylem yaptıklarını belirtti.

3 saatlik eylemin ardından ocaktan çıkan işçileri, dışarıda bekleyen arkadaşları alkışlarla karşıladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Özelleştirme yasasını püskürtebilecek gücümüz var!

Bağımsız Taşımacılık Sendikası (BTS) İzmir Şube Başkanı Bülent Çuhadar'ın, demiryollarının özelleştirilmesi konusunda gazetemiz için kaleme aldığı yazıyı sunuyoruz...

TCDD'nin özelleştirilmesini öngören yasa teklifi TBMM'ye verildi. Uzunca bir süredir tartışması yapılan ve adına “Demiryollarının serbestleştirilmesi” denilen, ancak “özelleştirmeden” başka bir şey olmayan yasa teklifi, TBMM'ye verilerek düğmeye basıldı. Yasa; TCDD'nin kamusal özelliğini ortadan kaldırarak, kamu eliyle yürütülen demiryolu taşımacılığının bundan böyle özel şirketler ve taşeronlar eliyle yapılmasını öngörüyor.

Böylelikle, ekonomik ve kâr getirmeyen hatlarda tren işletmeciliği yapılmayacak, tek elden yürütülen demiryolu işletmeciliği yeni düzenlemeyle birbirinden kopuk ve bağımsız şirketler tarafından yürütülecek. Bu, demiryolu ulaşımının hem eskisinden daha pahalı hem de güvensiz olacağı anlamına gelmektedir. Bunu öngörmek için kahin olmaya gerek yok. Demiryolu sistemini özelleştiren ülkelere baktığımızda bu çok net görülüyor.

Yasa iş güvencesini kaldırıyor!

Yasa çalışanların iş güvencesini de ortadan kaldıracak, bugüne kadar TCDD personeli olan çalışanlar, yasadan sonra kurulacak olan “TCDD taşımacılık A.Ş.” personeli haline getirilecek. Personel sayısını azaltmak içinse emekliliğe teşvik getirilmiş ve;

-Emekliliğine 5 yıldan fazla kalan personelin, emekli ikramiyesine %40,

-Emekliliğine, 1-5 yıl kalan personelin emekli ikramiyesine %25 ve %30 teşvik getirerek personel sayısını indirmeyi hedeflemektedir.

Bir başka tehlikeli nokta ise, özel şirketlerin kendi demiryolu ağını oluşturabileceği, kendilerine ait veya kontrollerinde bulunan demiryolu alt yapısının

kullanım ücretlerini kendilerinin belirleyeceği hükmüdür.

Bu yasa ile demiryolu işletmeciliği kamu hizmeti olmaktan çıkarılıp, parası olanın bu hizmetten yararlanabileceği, aynı sağlıkta ve eğitimde olduğu gibi, parası olmayanın hizmetten yararlanamayacağı bir sistem oluşturulmak istenmektedir. Yasa, ucuz-ışgüvencesiz bir çalışan kitlesi oluşturmanın ve TCDD'nin tamamen tasfiye edilerek sermayenin talanına sunulmasının önünü açmaktadır.

Özelleştirme yasasını püskürtebilecek gücümüz var!

Bizler, demiryollarında örgütlü sendika ve dernekler olarak, oluşturduğumuz platformda bu yasaya karşı direneceğimizi deklare etmiştik. (Platformda Memur-Sen ve Demiryol-İş bulunmamaktadır). Bu yasayı püskürtebilecek gücümüz var. Ancak, bu yasayı püskürtme görevi sadece demiryolcuların değil, demiryolundan hizmet alan tüm halkımızın, özelleştirmeye, taşeronlaşmaya karşı çıkan, kamu kaynaklarının sermayeye peşkeş çekilmesine rıza göstermeyen herkesin görevi olduğunu düşünüyor, vereceğimiz mücadeleye tüm halkımızın destek vermesini bekliyoruz.

İzmir BTS Şube Başkanı Bülent Çuhadar

Subaşı: “Binlerce işçi ve emekçiye ulaşılacak!”

İzmir'de yürütülen kurultay ve beyanname çalışmalarlarıyla ilgili **Kurultay Hazırlık Komitesi Sözcüsü Muharrem Ulaş Subaşı** ile konuştuk. Gazetemize değerlendirmede bulunan **Subaşı**, 16 Mart günü beyanname standlarından ilkinin Konak'ta açacaklarını, bu vesileyle bir basın açıklaması gerçekleştireceklerini belirtiyor. Sonrasında ise standların kentin belli merkezlerinde ve özellikle fabrika önlerinde periyodik olarak açılacağını ifade ediyor.

Çalışmanın esas yürütüleceği alanların ise fabrikalar olacağını belirten Subaşı, komitede yapılan planlamalar doğrultusunda emekçi evlerinin kapısının da çalınacağını, binlerce işçi ve emekçiye yüz yüze görüşülmesinin hedeflendiğini sözlerine ekliyor.

Kurultaya kadar olan süreç boyunca “birlik ve kardeşlik toplantıları” adı altında fabrika ve ev toplantıları düzenleyeceklerini aktaran kurultay sözcüsü, sendikalar, kitle örgütleri ve yöre derneklerinde sunumlar gerçekleştirmeyi de önlerine koyduklarını kaydediyor.

Fabrika dağıtımları ve ev gezmelerinden önce yapılacak 2 bin afişle beyannamenin İzmir emekçi halkına duyurulacağını sözlerine ekleyen Subaşı, çalışmanın sonuçlarının kurultaya sunulacağını, bu kapsamda bir faaliyet için kurultaya kadar olan sürecin zaman olarak sınırlı kalacağını bildiklerini, beyanname çalışmasının devam edip etmeyeceğine kurultayın karar vereceğini ama işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarının kurultaydan 1 Mayıs'a ve sonrasına muhakkak taşınacağını da altını çiziyor.

Subaşı, Kürt halkının Newroz bayramını kutlamayı ve tüm işçi, emekçileri çalışmalara destek olmaya çağırmaı da ihmal etmiyor.

Senkromeç işçisi direndi, örgütlendi!

İzmir Senkromeç Fabrikası'nda yıllardır süren sendikal örgütlenme faaliyeti sona doğru yaklaşıma başladı. Şimdiye kadar üç kez sendikal deneyim yaşanan fabrikada her seferinde patronun işten atma saldırısıyla karşılaşmıştı. 2012 Temmuz'unda ise yine Senkromeç patronunun örgütlenmeye yönelik tahammülsüzlüğü sonucu işten atma saldırısı olmuştu. Metal İşçileri Birliği çalışanı Muharrem Subaşı işten çıkarılmış ve 75 günlük bir direniş yaşanmıştı. Direnişten sonra aradan geçen zaman içerisinde fabrikada hak kayıpları daha da fazla yaşanarak devam etmişti.

Patron terörüne karşı direniş!

Son iki ay içerisinde de Senkromeç işçileri bir kez daha örgütlenme yolunu seçerek Birleşik Metal-İş Sendikası'yla görüşmelere başladılar. Sendika üyeliklerinin yapılmaya başlanmasıyla birlikte Senkromeç patronu da süreçten bir haberdar oldu ve karşı saldırıya geçti. Dolapları arayarak sahte tutanak tutan patron, hırsızlık gerekçesiyle 60 işçiye 10 Mart akşam saat 19.00'da cep telefonlarına iş akitlerinin sona erdirildiği mesajları çekildi.

Bu onursuz ve ahlaksız saldırıya karşı 11 Mart sabahı işçiler sendikada toplandı ve direniş kararı aldı. Toplantı sonrası Senkromeç fabrikası önüne gelindi ve Çiğli AOSB'deki diğer metal işçilerinin de desteğiyle eyleme geçildi.

Patron, vardiyası biten işçileri içeriye kapattı ancak işçiler tepki göstererek kapıları açtılar. Diğer vardiyadaki sendikalı işçiler de kapı önündekilere destek verdiler.

Kararlılık patronu dize getirdi

Üç saat boyunca işçilerin bu kararlı duruşu sonuç getirdi ve yıllardır sendikanın “S” sine tahammül edemeyen Senkromeç patronu BMİS İzmir Şube Başkanı Ali Çeltek ile fabrika binasında görüşme talep etti. Görüşme sonucunda patron geri adım attığını duyurdu.

Görüşmenin ardından Ali Çeltek ve patron vekili insan kaynakları müdürü Kenan Bekan dışarı çıkarak işçilere açıklamalarda bulundular. Ali Çeltek yaptığı açıklamada sendikanı kabul edildiğini ve atılan işçilerin 10 günlük ücretli izinde sayılacağını duyurdu.

12 Mart sabahı ise İnsan Kaynakları Müdürü işçilerle bir toplantı yaparak sendikayı kabul ettiklerini söyledi. Toplantının ardından 80 işçi daha üye oldu. Üye sayısının şimdiden yetkiyi almak için yeterli olduğu belirtiliyor.

Kızıl Bayrak / Çiğli

Sınıf hareketinden...

10 Mart 2013 | Marmara Park AVM önü

Sermaye, sömürü düzenini sürdürmek uğruna işçileri tehlikeli koşullara maruz bırakıyor, insani bir yaşam ve çalışma koşullarından mahrum ediyor. İşçiler bu koşullar altında yaşamlarını kaybetme tehlikesi altında sömürü çarkları içerisinde öğütülüyor. Bu koşullara karşı örgütlenerek karşı duran işçiler, insanca bir yaşam için mücadele yolunu tutuyor.

Yurtiçi'nden TİS'e red!

Nakliyat-İş Sendikası, Yurtiçi Kargo'nun Maslak'ta bulunan genel merkez binası önünde 12 Mart Salı günü eylem yaptı. Bina önünde DİSK Genel Başkan Yardımcısı ve Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu bir açıklama yaparak, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın sözleşme için yetkiyi sendikaya verdiğini, TİS teklifini kargo yetkililerine vermek için geldiklerini ve mücadelelerini sonuna kadar sürdüreceklerini belirtti. Küçükosmanoğlu, sendikaya üye oldukları için işten atılan işçilerin geri alınması ve Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmeleri için yetkililere çağrı yaptı.

Açıklamadan sonra TİS teklifini vermek isteyen sendika yöneticileri, Yurtiçi Kargo yöneticilerinden "Postayla yollayın" yanıtı aldı. Belgeyi elden vermek konusunda ısrar eden işçiler, uzun süre kapı önünde halaylar ve sloganlarla bekledi. İşçiler, TİS belgelerini noter aracılığı ile yönetime ulaştırma kararı alarak eyleme son verdiler.

Esenyurt'ta yanarak ölen 11 işçi anıldı

11 Mart 2012'de Esenyurt'ta Marmara Park AVM inşaatında çalışan işçilere barınmak için kullandırılan çadırlarda meydana gelen yangında 11 işçi yanarak hayatını kaybetmişti. Vahim olayın üzerinden 1 yıl geçti. 18 Ekim 2012'de Marmara Park AVM açıldı; yangında yaşamını yitiren işçiler açılış kutlamaları, kampanyalar, reklamlar sonrasında unutuldu.

AVM'nin açılışını protesto eden aileler, yangının 1. yıldönümünde de unutturmamak, kaybettiklerini anmak, adalet arayışlarından vazgeçmediklerini dile getirmek için aynı yerdediler. Marmara Park AVM önünde yaptıkları basın açıklaması sonrasında çadır yangınının meydana geldiği alana yürüyen aileler, yangında hayatını kaybeden yakınlarının fotoğraflarının önünde saygı duruşunda bulunarak karanfil bıraktı.

ITF'den TÜMTİS'e destek ziyareti

DHL işçilerinin direnişinin 270. gününde Uluslararası Taşıma İşçileri Federasyonu ITF Kara Taşımacılığı Koordinatörü Mac Urata ve ITF Politikalar Koordinatörü Sarah Finke, DHL Gebze'de direnişini sürdüren işçileri ziyaret etti. Ziyaretin ardından TÜMTİS yöneticileri ve direnişçi işçiler ve işçi ailelerinin katılımıyla bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Mac Urata, DHL işçileriyle dayanışma kampanyası çerçevesinde küresel eylem günü olarak ilan ettikleri 26 Mart 2013 tarihinde Alman konsoloslukları önünde eş zamanlı eylemler gerçekleştireceklerini söyledi.

Cumartesi yürüyüşleri sürüyor

Hakları için direnen işçilerin Taksim'de gerçekleştirdikleri Cumartesi yürüyüşleri devam ediyor.

Hey Tekstil ve Kazova işçilerine bu hafta Şişli Belediyesi'nde çalışan işçiler de katıldılar.

İşçiler, yürüyüş sırasında Mango satış mağazası önüne geldiklerinde durarak sloganlarla boykot çağrısı yaptılar.

Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde ilk olarak Şişli Belediyesi işçilerinden Savaş Doğan bir konuşma yaptı. Doğan, Genel İş Sendikası 3 No'lu Şube seçimlerinde galip geldiklerini, fakat Şişli Belediye Başkanı Mustafa Sarıgül ve Disk Genel İş Sendikası merkez yöneticilerinin işbirliği yaparak, kendilerini tasfiye etmeye çalıştıklarını vurguladı. Doğan, Seçim Kurulu'nun satın alındığını, kazandıkları seçimin iptal edildiğini belirterek, patron-sendika işbirliğine izin vermeyeceklerini ifade etti.

Hey Tekstil ve Kazova direnişleri adına da birer konuşma yapılarak, haklar alınana kadar direnişlerin sürdürüleceği vurgulandı. Eylem, hep birlikte söylenen Çav Bella marşı ile sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Mersin

Liman işçilerinden coşkulu eylem!

Mersin Liman işçilerinin toplu görüşmeleri sürerken, 22 işçi, patronların taşeron ATAPOL firmasını limana sokmasını protesto ettikleri gerekçesiyle işten çıkartılmıştı. 4 Mart gününden beri Liman A Kapısı önünde bekleyen işçilerle dayanışma sürüyor.

Liman işçileriyle dayanışma amacıyla 13 Mart'ta eylem gerçekleştirildi. Saat 12.00'de aileleriyle birlikte eylem yapan liman işçileri, sloganlarla Liman A Kapısı önüne gelerek içeriden gelen işçilerle buluştu. İşçilerin buluşmasının ardından liman kapısında basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasını Liman-İş İdari Sekreteri Ürfet Deveci okudu.

Açıklamada liman işçilerinin mücadele kararlılığı dile getirilirken Mersin Uluslararası Liman İşletmeciliği'nin (MIP) halen yürürlükte olan Toplu İş Sözleşmesi hükümlerini çiğnediği belirtildi. MIP'nin TİS sürecinin tıkanıp bir aşamada işçileri baskı altına almak ve örgütlülüğünü dağıtmak için, liman işçilerine gözdağı vererek işçi kıyımına gittiği vurgulandı. Açıklamada işçilerin geri alınması istendi.

Basın açıklamasından sonra liman işçileri sloganlarla MIP Ana Binası'na yürüyüşe geçti. Yürüyüşün en önünde babalarına destek olan çocuklar taşıdıkları dövizlerle yer alırken, desteğe gelen demokratik kitle örgütlerinin katılımıyla ve gür sloganlarla oldukça coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirildi. Ana bina önünde de işçilerin mücadele kararlılığı dile getirilerek, sıklıkla sloganlar atıldı.

"Atılan işçiler geri alınsın!", "Toplu sözleşme hakkımız engellenemez!", "MIP baksana kaç işçiyiz say sana!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" ve "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarının coşkuyla atıldığı eylem kiteselliğiyle de dikkat çekti.

Kızıl Bayrak / Mersin

Daiyang-SK grevi üzerine...

Sınıf hareketi önüne dikilen reformist engeller aşılmalıdır!

Çorlu Avrupa Serbest Bölgesi'nde kurulu bulunan Daiyang-SK Metal Fabrikası 14 Kasım 2012 tarihinden beri grevde. Daiyang grevinin bölge açısından önemi büyük, zira burası yüzbinlerce işçinin çalıştığı büyük bir işçi havzası. Salt Çorlu ASB değil, Çerkezköy, Lüleburgaz, Kapaklı da içiçe geçmiş yoğunluklu işçi bölgeleri.

Daiyang-SK Metal Fabrikası'nda yaşananlar bölge genelinde yaşanan ağır çalışma ve sömürü koşullarından bağımsız değildir. Dolayısıyla, burada güçlü bir mücadeleyi örgütlemek, bölgede hem sendikal hem de hak mücadelesi planında kalıcı mevzilerin yaratılmasının önünü açabilirdi. Oysa DİSK Birleşik Metal-İş öncülüğünde dört aydır grevde olan Daiyang işçilerinin mücadele isteği ve enerjisi sistematik müdahalelerle eritilmiş, geline aşamada ise grev bitme noktasına getirilmiştir. Bu dağılmanın başlıca sorumlusu sendikaya egemen uzlaşmacı-icazetçi anlayıştır.

Gençlerin ağırlıkta olduğu Daiyang'da, işçilerin neredeyse tamamı ilk kez böyle pratik bir süreçten geçiyor. Sınıf bilinci zayıf, pratik deneyimi yetersiz olan işçiler, buna rağmen "grev oylaması"nda ezici bir çoğunlukla mücadeleden yana tutum alabilmişlerdir.

Grev sendika tarafından iki ay boyunca suskunluk içinde sürdürüldü. Ancak tabanın zorlamasıyla altmışlı günlerden sonra Avrupa Serbest Bölgesi'ne iki kez yürüyüş yapıldı ve kolluk güçlerinin saldırısına maruz kalındı. Bu iki eylem grevin kamuoyuna duyurulmasında önemli bir rol oynadı. Mücadelenin bu zeminde ileriye taşınması gerekirken, sendika, Çorlu merkezde açlık grevi eylemini dayattı.

Uzlaşmacı sendikal anlayış, açlık grevi ile hem işçileri pasif bir bekleyişe itmiş hem de grevi Avrupa Serbest Bölgesi'nden koparmıştır. Oysa ASB'de gerçekleştirilen iki eylem diğer işçiler tarafından sempatiyle karşılanmış, ASB patronlarına korku salmıştır. Nitekim ASB'de bulunan birçok fabrikada işçilere 100-150 TL zam yapılmıştır.

Grevin yaratacağı olanaklar reformist-icazetçi sendikal anlayış tarafından heba edilmiştir. Oysa

Daiyang'da kazanılacak mevzi sadece bu fabrikanın işçileri değil, tüm bölge işçileri açısından önem taşıyordu. Ancak Çorlu merkezde kurulan iğreti bir açlık grevi çadırı ile direnişi ileriye taşımamanın önü kesilmiştir. Kendi başına açlık grevi çadırının dahi grevin sembolü olduğu düşünülebilir. Fakat açlık grevi ancak eylemlerle güçlendirilerek gerçek işlevini yerine getirebilir. Örneğin yürüyüşlerle desteklenebilir, geniş işçi ve emekçi yığınlar grevi sahiplenmeye çağrılabilir, vb... Açlık grevi, 5 işçiyle 5'er günlük dönüşümlü şekilde yapılmaktadır. Geriye kalan 105 işçi bunaltıcı bir ataletle itilmiş, oyalayıcı yöntemlerle mücadele istekleri köreltilmiştir.

Bir diğer zayıflık, grev sürecinin komitelere dayanmamış olmasıdır. Her ne kadar bir "grev komitesi" varsa da, bu komite bir süre sonra işlevsiz hale gelmiştir. Oysa bir grevin can damarı komiteye dayalı bir örgütlülüktür.

Sorunların en tahrip edici olanı ise, sendikanın işçilere mali açıdan sahip çıkmamasıdır. Genel kurullarını beş yıldızlı otellerde yapanlar, Daiyang grevine kaynak aktarmaktan kaçınmışlardır. İşçiler yaşamsal ihtiyaçlarını karşılayamayacak duruma gelmişler, buna rağmen sendika son derece umursamaz davranmıştır. İşçiler sorunu sürekli gündeme getirirler de, Birleşik Metal-İş yönetimi, "MESS toplu iş sözleşmesi sürecinde olası bir grev sürecine kaynak aktarılacağı" bahanesine sığınmıştır. Oysa önceliğin "olası" bir greve değil fiilen devam eden greve tanınması gerektiği yeterince açık olmalıdır.

Özetle bu süreç göz göre göre heba edilmiştir. Bunun sorumluluğunu, genel merkezden şubesine kadar, pasif ve icazetçi hattın savunucuları taşımaktadır.

DİSK de grevi sahiplenmemiştir

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu da icazetçi-uzlaşmacı anlayışa uygun hareket etmiştir. Sınıf hareketi açısından önemli bir grev DİSK tarafından da desteklenmemiştir. Bunun nedenleri

biri Birleşik Metal-İş Genel Merkezi ile DİSK yönetimi arasındaki çatışmadır. DİSK'in 46. yıl etkinliğini Çorlu'da gerçekleştirmiş olması bu gerçekliği değiştirmemektedir. DİSK'in 46. yıl yürüyüşünün bir yasak savma olduğu, gerek katılım, gerekse de meydana sergilenen pratik üzerinden açıkça görülmüştür. DİSK Genel Başkanı Erol Ekici'nin konuşmasının ardından eylem bitirilmiş, kitle dağıtılmış ve ardından Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Daiyang işçilerine seslenmiştir. Kendi aralarındaki çatışma üzerinden sergilenen tutum tam bir sorumsuzluk örneğidir.

Birleşik Metal-İş'in pasif ve geri tutumu

Birleşik Metal-İş yönetimi Daiyang pratiği ile bir kez daha sınıfta kalmıştır. Trakya Şubesi de, Daiyang grevini yasal süreçlere hapseden, işçilerin eylem iradesini kıran, bıkırtıcı oyalamalarla dağılmayı kolaylaştıran bir tutum içinde olmuştur. Grevi farklı eylem biçimlerini içeren bir süreç olarak işletmek yerine işçilerin eylemli süreçlere yönelmesini engellemeye çalışmıştır. ASB'de gerçekleşen çatışmalı iki eylemde, "herkes hapis cezası alacak" diyerek, işçileri korkutmayı hedefleyen utanç verici bir tutum sergilemiştir.

Öte yandan yerel şube üzerine dedikodular yayılmış, bu çürütücü bir ortamın oluşmasına zemin hazırlamış, dahası grevci işçiler de bu zemine çekilmeye çalışılmıştır. Sadece Trakya Şube yönetimi değil, genel merkez de bu konuda tam bir sorumsuzlukla hareket etmiştir.

Gelinen son nokta ise Çalışma Bakanı'nın ziyareti nedeniyle grev çadırını, rica üzerine bir günlüğüne kaldırmak olmuştur.

TKP'nin oynadığı uğursuz rol!

Daiyang grevinin başarısızlığa uğramasının önemli nedenlerinden biri de TKP'nin sergilediği tutumlardır. TKP birçok işçi direnişinde oynadığı uğursuz rolünü burada da oynamış, grevin en geri noktaya çekilmesine önemli bir katkı sunmuştur. TKP bunu hem parti olarak hem de Birleşik Metal-İş Genel Merkezi ve bazı şubelerdeki uzantıları üzerinden yapmıştır.

TKP tarafından grev aşamasında sendikanın Trakya Şube Başkanı ile ilgili olarak yoğun şekilde anti-propaganda yapılmasının gerisinde sendika içerisindeki uzantılarına koltuk hazırlama çabası olduğu, Trakya'da hemen herkes tarafından bilinmektedir. Trakya Şube Başkanı'nı kuşkusuz savunacak değiliz. Ancak bu karalama çalışması, işçinin geri düzeyi de düşünüldüğünde, zamanla sendika düşmanlığına dönüşmüştür. Böylece işçileri sendikadan, dolayısıyla mücadeleden koparan TKP'nin derdi, kafa-kol ilişkilerine yaslanarak işçileri partiye üye yapmak ve sendika içerisindeki TKP uzantılarına gelecek genel kurul için koltuk hazırlama çabası olmuştur.

TKP'nin büyük reklamlar eşliğinde yaptığı gıda yardımı tek "olumlu" pratiğidir! Oysa işçilerin maddi

sıkıntılarını çözebilmesi grevin başarıyla ilerlemesinden, dolayısıyla meşru bir mücadele hattını örmekten geçmektedir. Fakat TKP’nin böyle bir sorunu olmadığı için, “gıda yardımı” üzerinden işçileri etkilemeye, üye yapmaya çalışmıştır.

Sınıf devrimcilerine saldırılar

TKP’liler başlangıçta şube başkanı ile çatışmalarından dolayı, işçileri sendikaya düşmanlaştıran bir tutum sergilediler. Sınıf devrimcilerinin greve müdahalesi karşısında ise bir anda sendika savunucusu kesiliverdiler. “Sendikamız demokratik bir yapıya sahiptir” sözlerini sıklıkla kullanmaya başladılar. “Ne yaparsanız sendika çatısı altında yapın” propagandasını işçiler arasında yaymaya çalışarak, arsızlıkta sınır tanımadıklarını gösterdiler.

Elbette sınıf devrimcileri olarak, sendika yönetiminin olumsuz pratiklerine net bir tutumla karşı çıkarken, yanı sıra, işçilerin kendi özgüçleri ve iradeleri doğrultusunda sendikaya sahip çıkmaları gerektiğini sıklıkla vurguluyorduk. Mecalini yitirmiş sendikal anlayışa karşı inisiyatifleri ellerine almalarını ve yönetimi önlerine katarak eylemli bir süreci örgütlemeleri için pratik adımlar atmalarını sağlamaya çalışıyorduk. Fakat her seferinde TKP’yi sürece ket vuran tavrıyla karşımızda gördük. Kimi zaman TKP’nin Birleşik Metal-İş Genel Merkezi içerisindeki uzantıları, kimi zaman da Trakya Şube içerisindeki uzantıları üzerinden...

Sendikanın Trakya Şubesi’nde gelecek genel kurulda koltuk kapma hesaplarıyla hareket eden TKP, her türlü düzenbazlığı, burjuva siyasetine özgü davranışları kendine iş edindi. Bu yetmiyormuş gibi, grevci işçileri de bu bataklığın içerisine çekmek için didinip durdu. Oysa sınıf devrimcileri olarak bizler, grev sürecinde tıkanmanın yaşandığı bir süreçte, bunun aşılması için tabana dayalı eylemli bir hattın örgütlenmesi doğrultusunda önemli bir mesafe katetmiştik.

Grev bir dağılmayla yüz yüzeydi. İşçiler yenilgi ruh halini yaşıyorlardı. Greve katılan işçilerin sayısı oldukça düşmüştü. Böylesi bir süreçte bir işgal eyleminin örgütlenebileceği, bu eylemin geride duran işçileri harekete geçirebileceği düşüncesiyle işçi arkadaşlarla yoğun görüşmeler yapıyorduk. Bir işgal komitesi kurmuştuk. Bu komite eyleme katılabilecek işçilerle görüşmeler gerçekleştirdi. Olumlu bir hava vardı. Bütün hazırlıklarımızı yaptığımız bir anda, bir kez daha karşımızda TKP çıktı.

İşgal eylemimizi paylaştığımız bir işçi, bunu iyiniyetle, bir TKP yöneticisine aktarmıştı. Bunun ardından, ortalıkta pek görünmeyen TKP’liler yeniden sahneye çıktılar. Bunu bir sır olarak saklayıp eylemi desteklemeleri gerekirken, uluorta konuşarak etrafa yayma yolunu tuttular. Bununla da yetinmediler, işgal eylemini engellemek için ellerinden geleni yaptılar.

Sendikanın Trakya Şubesi’nde görevli olan TKP’li şahıs sendikanın genel merkezini arayarak durumu anlatmış, ertesi gün genel merkezden bir yönetici gelerek işçilerle işgal gündemli bir toplantı yapmıştır.

Sendikada görevli aynı TKP’li, işçilerle tek tek görüşerek, işgal eyleminin “hapis cezası” ile sonuçlanacağını özellikle vurgulamış, eyleme katılmamaları için onları ikna etmeye çalışmıştır. İşçilerin geri yanlarına yaslanarak, onların korkularına seslenerek bölge açısından etkili olabilecek bir eylemi sabote etmeye çalışmıştır.

Her seferinde sınıf devrimcileri hedef gösterilerek, “onlarla görüşmeyin, onlar tehlikeli insanlar, onlarla görüşürseniz 25 yıl hapis yatarsınız” denilerek, işçilerin geri yanlarına seslenilmiştir.

Dahası var. Sınıf devrimcilerinin de yoğun çabalarının olduğu “Daiyang-SK Metal Greviyle Dayanışma Platformu” özel hedef seçilmiş, ilk kurulduğu andan itibaren çalışmaları baltalanmaya

çalışılmış, işçilerin gözünden düşürülmek istenmiştir. İşçilere “size sormadan platform kuruldu, tepkinizi gösterin” bayağılığı sergilenebilmiştir. Oysa sınıf devrimcileri daha platform kurulmadan, sendikanın yanı sıra grevci işçilerin de platformda yer almaları gerektiğini vurgulamışlardır. Platform toplantılarına düzenli olarak grevci işçiler adına katılım olduğu halde, TKP bu söylemlerle işçileri platforma karşı kışkırtabilmiştir.

Bu arada, sahiplenilen olmamakla birlikte, bir skandala da imza atılmıştır. Sendikada bulunan, dayanışma platformunun dayanışma etkinliği için çıkardığı bin afiş ortadan kaybolmuş, daha doğrusu yok edilmiştir. Sendika başkanı afişlerin kurumlara dağıtıldığını açıklamış, kurumlar araştırılmış ve böyle bir dağıtımın olmadığı anlaşılmıştır. Bu araştırma sırasında, sendika baştemsilcisine sobada yakması için yüzlerce afişin verildiği ortaya çıkmıştır.

Tüm bu rezilliklere başvuranlarla toplanıp konuştuğumuzda, kuşkusuz hepsini reddettiler. TKP’nin ahlakından ve ilkelerinden dem vurdular. Ertesi gün karşılarına muhatap bir işçiyi çıkardığımızda ise, bir gün önce söylediklerini inkâr ettiler.

TKP’nin çizgisi, ilkeleleri ve ahlak anlayışı sayesinde Dayiang grevi bugünkü noktaya gelmiştir. Bizler TKP’nin bu tutumunun başka örnekleriyle de yüzyüze kaldık. TEKEL işçilerinin Ankara’daki 78 günlük direnişinde de devrimcilerin kurduğu platforma saldırmışlardı. TEKEL işçilerinin, Tek Gıda-İş Sendikası’nın ihaneti ve işçileri çadırlara hapsetme pratiği karşısında devrimcilerin koyduğu inisiyatifleri özel bir bildiri çıkararak bloke etmeye çalışan yine aynı TKP olmuştur. Bildirilerinde, “*Karar verelim, dar gruplarla hareket ederek mi kazanacağız, ilk günden beri omuz omuza mücadele ettiğimiz tüm işçi kardeşlerimizle birliğimizi koruyarak mı?*” diyebilen, mücadeleyi ileriye taşımak isteyen işçilerin önüne dikilen aynı pespaye reformist-icazetçi anlayıştır. Tek Gıda-İş Sendikası’nı düştüğü bataklıktan kurtarmış, TEKEL işçisiyle ilgili Danıştay kararını zafer nidalarıyla karşılamışlardır!

Çünkü işçi sınıfının militan mücadeleye yönelmesi, düzenin icazet alanına boylu boyunca uzananların en büyük korkusudur. Onların sorunu elbette işçi sınıfının devrimci mücadelesini geliştirmek değil, işçilerin çıkış arayışlarını yasalıcı-reformist çizgiye hapsetmektir. Onun içindir ki, mücadeleyi ileriye taşımaya çalışan, bunun için büyük bir emek harcayan sınıf devrimcilerine burjuvazinin söylemleriyle saldırmakta, açıkça devrimci düşmanlığı yapmaktadırlar. İşgal eylemi yaparsanız hepinizi içeri atarlar, sınıf devrimcileriyle hareket ederseniz 25 yıl içerde kalırsınız türünden, işçileri korkutup militan bir mücadeleden ve devrimcilerden uzaklaştırmayı hedefleyen kirli propagandalar, reformist-yasalıcı çizginin ötesinde bir siyasi çürümeyi anlatmaktadır.

Elbette TKP’nin legalist-reformist bir parti olarak sınıfın mücadelesini en geri bir çizgide tutma çabası, üye sayısını artırma ve sendika koltuğu kapma dışında bir kaygısının olmaması anlaşıldır. Anlaşılar olmayan, bu nedenle de “çürüme” nitelemesini kullanmamıza yol açan, bu uğurda başvurdukları burjuva ayak oyunları, kirli yol ve yöntemlerdir. Düzenin kullandığı silahları kullanmakta, düzen gericiiliğinin söylemlerini tam bir arsızlıkla işçilerin önüne sürebilmektedirler.

Daiyang süreci reformist-icazetçi anlayışın devrimci bir sınıf hareketinin geliştirilmesinin önünde nasıl bir engel olduğunu bir kez daha çarpıcı bir biçimde ortaya koymuştur. Bu anlayışın tüm savunucuları, sınıf hareketi ileriye doğru bir adım atmaya çalıştığı, mücadele yasal sınırları zorlamaya başladığı andan itibaren işçilerin önüne dikilmekte, böylece hem sendika bürokrasisinin hem de düzenin yardımına koşmaktadırlar.

Trakya’dan sınıf devrimcileri

İnşaat işçileri örgütleniyor!

Bizler inşaatlarda, en ağır çalışma koşulları altında alın teri döken inşaat işçileri bir araya geldik. Yaşadığımız hak gasplarına, kölece çalışma koşullarına, iş cinayetlerine, geleceksizliğe ve güvencesizliğe karşı sesimizi daha gür çıkarabilmek için örgütleniyoruz!

Kardeşler!

Ağır çalışma koşulları altında günde 12 saatin üzerinde çalışıyoruz. Sigortalarımız ya yapılmıyor ya da sık sık çıkış gösterilerek primlerimiz yatırılmıyor. Emeklilik için “hak kazanmak” bile bu koşullar altında imkânsız hale getiriliyor. Çoğumuz ailelerimizi memleketlerimizde bırakarak geldiği bu şehirde yıllarca bu koşullarda çalışıyor, buna rağmen başımızı sokacak bir ev alabilecek bir birikim dahi yapamıyoruz.

Baret ve ayakkabı sınırında ele alınan iş güvenliği önlemleri, işçi sağlığını hiçbir şekilde gözetmeden uygulanıyor. Kaldığımız koğuşlar bir insanın yaşayabileceği koşulların çok altında. Kış koşullarında çadırlarda kalıyor ya da konteynırlarda kalsak bile sağlıklı bir biçimde yaşamaya zorlanıyoruz. Geçtiğimiz yıl, Esenyurt’ta bir alışveriş merkezi inşaatında, kaldıkları çadırın yanması sonucu ölüme terk edilen inşaat işçileri bu ülkede inşaat işçilerine reva görülen kaderi göstermiştir. Yaşanan iş cinayeti sonrasında patronlara dönük hiçbir yaptırım uygulanmazken, cinayete kurban giden işçiler çabuk unutulmuş, inşaatı tamamlanan alışveriş merkezi şaşalı kutlama törenleri ile açılmıştı.

Bu koşullar altında çok düşük ücretlere çalıştığımız halde bir de ücretlerimizi alamıyor, patronların iki dudağı arasında geçim sıkıntısı yaşıyoruz. Yakın zamanda ücretlerini alamayan Teknopark İnşaatı işçileri de en basit ücret sorununun dahi mücadele etmeden kazanılamayacağını göstermiştir.

En temel hak ve ihtiyaçlarımızın dahi yok sayıldığı, adeta orman kanunlarının geçerli olduğu inşaat sektöründe yok olup gitmemek için birlikte hareket etmek dışında bir şansımız bulunmuyor. Biz de bu sebeple, sesimize ses gücümüze güç katmak için yan yana geldik. OSB-İMES İşçileri Derneği’nde İnşaat İşçileri Komisyonu’nu kurarak, bundan sonra yaşadığımız sorunlara karşı birlikte mücadele edeceğiz!

Bu koşullar altında çalışan tüm inşaat işçisi kardeşlerimize çağırımız; dil, din, ırk gözetmeksizin bir çatı altında bir araya gelerek içinde bulunduğumuz cendereyi birlikte yıkmaktır!

İşçilerin birliği patronları yenecek!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Biji bratıya gelan, yekitiya karkeran!”

OSB-İMES İşçileri Derneği İnşaat İşçileri Komisyonu

İletişim: OSB-İMES İşçileri Derneği
(İnönü Mah., Serkan Sok., No: 3
Sancaktepe / İstanbul)

TEL: (0 216) 621 25 22 – (0 531) 889 32 35

İşçilerin birliği halkların kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayları'na hazırlanıyoruz!

İşçilerin birliği halkların kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayları'nın hazırlıkları devam ediyor. 6 kentte gerçekleştirilecek olan kurultayların temel gündemini Kürt sorunu ve emperyalist savaş oluşturuyor. Kurultaylar vesilesiyle her iki konuda işçi sınıfının devrimci tutumunu, temel yaklaşımlarını ve çözüm platformunu gündemleştireceğiz.

Bu temel amaca bağlı olarak kurultayların hedeflerini şöyle sıralayabiliriz:

1. Emperyalist saldırganlık ve savaş ile Kürt sorunu konusunda işçi sınıfı içerisindeki şoven, milliyetçi önyargıları kırmak, “özgürlük ve eşitlik” anlayışı temelinde farklı milliyetlerden işçilerin sınıf birliğini sağlamak, mücadelesini geliştirmek.

2. Kürt sorunu ve emperyalist savaş konusunda devrimci bir tutum ve çözüm yolu olduğunu göstermek. Kurultayları sınıfın kitlesel katıldığı, devrimci ve militan bir ruhun egemen olduğu etkinlikler biçiminde gerçekleştirerek güçlü ve tok bir devrimci çözüm iradesi ortaya koymak.

3. İşçi sınıfının ileri ve öncü unsurlarını devrimci sınıf çizgisine kazanmak. Bu doğrultuda onları aydınlatmak ve giderek aktif bir tutumun içerisine sokmak.

İşte bu hedeflere ulaşmak üzere örgütlenen kurultay çalışmalarımızın üç ayağı var. Bunlardan birincisi kurultayların konusunu oluşturan temel sorunlardaki devrimci yaklaşımların işçi ve emekçilere taşınmasıdır. İkincisi duyarlılıkların örgütlenmesi ve giderek belli somut biçimler üzerinden aktif tutumlara dönüştürülmesi. Üçüncüsü ise kurultayların amaca uygun bir kitlesellik ve devrimci atmosferde gerçekleştirilmesine yönelik hazırlıklardan oluşuyor.

Etkili bir ajitasyon-propaganda faaliyeti yürütmeliyiz

Öncelikle belirtmek gerekir ki kurultayımız kendinden menkul bir kitle etkinliği değil, yukarıda özetlediğimiz politik hedeflere hizmet etmektedir. Kurultay hazırlıklarının önemli bir boyutu bu nedenle, bu politik hedeflere bağlı olarak ortaya konulmuş düşünce ve çağrılar işçi sınıfı ve emekçi yığınlara ulaştırmaktır. Bunun için kurultay hazırlıklarımızın en önemli ayaklarından biri etkili bir ajitasyon-propaganda çalışması yürütmektir.

Ajitasyon-propagandanın konusunu kurultayın gündemini oluşturan emperyalist savaş ve saldırganlık ile Kürt sorununa ilişkin devrimci yaklaşımlar oluşturmaktadır. İşçi ve emekçilere bu konularla bağlantılı olarak sunulan görüntünün aldatıcılığını, politik sahnedeki tarafların siyasal-sınıfsal konumlarını, çözümlerinin çıksızlığını ve sığlığını göstermeli, devrimci sınıfın politik platformunu anlatmalıyız.

Kurultaya katılım çağrısı da ancak ancak politik düşüncelerle sıkı bağı içerisinde karşılık bulacaktır. Öyle ki kurultaya katılmak, emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarına, şovenizme, Kürt sorununda

inkar ve imha politikalarına karşı “işçilerin birliği, halkların kardeşliği” çizgisinde bir tutum almak ihtiyacı ve sorumluluğu haline gelmelidir.

Ajitasyon-propaganda denildiğinde ise sadece bildiri, afiş gibi araçların en yaygın kullanımı biçiminde algılanmamalıdır. Elbette bunlar olacaktır, ama asıl önemlisi işçi ve emekçilerle yüzyüze gelmek, onları giderek bir tartışma süreci içerisine sokmaktır. Bunun için fabrikalarda, sanayi havzalarında, kent merkezlerinde ve semtlerde buna uygun araç ve zeminleri yaratmak büyük önem taşımaktadır. Bunun anlamı bildiri, deklarasyon vb. araçları da kullanarak, ama bazen onlar da olmadan tartışma zeminleri yaratmak demektir. Bu elbette önden belirlenmiş ve açık çağrısı yapılmış toplantılar olabildiği gibi, aynı zamanda daha doğal zeminler üzerinden yapılmış görüşmeler, sohbetler vb. biçiminde de olabilir. Öyle ki kurultayın gündemleri son derece günceldir. İşçi sınıfı ve emekçiler bu konular üzerinden tartışmakta, çoğu zaman burjuva ideolojisi ve politikalarının etkisi altında taraflaşmaktadır. İşte başta çalışma alanlarımız olmak üzere, bu doğal ortamlara ulaşmalı, onlara nüfuz edebilmeyi başarmalıyız.

Diğer taraftan unutmamak gerekir ki, güncel siyasal gelişmeleri konu edinen, zamanında ve yerinde gerçekleşen eylemler de ajitasyon-propaganda çalışmasının etkisini güçlendirecektir. Öyle ki çoğu zaman binlerce bildirinin yapamadığını, zamanında ve yerinde yapılan bir eylem fazlasıyla sağlayabilir. Bunun için eylemli bir tarzı aynı zamanda ajitasyon-propaganda çalışmasının özel bir boyutu olarak düşünmek gerekir. Bu çerçevede çeşitli eylem ve etkinlikler ile Newroz alanlarını da bu amaçla değerlendirmeyi ihmal etmemeliyiz.

Bunun için özellikle konular üzerinden başlayan eğitim çalışmaları, seminer ve söyleşileri sürdürmeliyiz.

Enerjik bir örgütlenme çalışması yürütmeliyiz

Örgütlenme kurultay çalışmalarının en önemli boyutlarından biridir. Zira örgütlenme demek, düşünce ve politikanın gücünü açığa çıkarmak, amaca ulaşmak üzere her türlü enerji zerresini değerlendirmek, emekçileri bir fikre kazanmak ve o fikirlerin taşıyıcısı haline getirmek demektir. Eğer politik tutumunuzu başarılı bir örgütlenme faaliyeti ile birleştiremezseniz, sözünüz kendi içerisinde ne kadar anlamlı ve doğru olursa olsun hayata geçme gücü bulamaz.

Daha önceki deneyimlerimizden de biliyoruz ki, Kurultay gibi etkinlikler için en uygun örgütsel biçim, kurultay hazırlık komiteleridir. Kuşkusuz halihazırda KHK'ların oluşturulması konusunda saflarımızda asgari bir bilinç vardır ve hemen her yerde kurultay çalışmaları KHK'ların oluşturulmasıyla start almaktadır. Ama KHK'ları süreç içerisinde ajitasyon-propaganda faaliyetimizin ortaya çıkardığı imkanlarla beslemekte zorlanıyor, ama daha çok da KHK'ları yerelleştiremiyor. Bu da bizi doğru bir şekilde gidildiğinde kazanılabilecek işçi ve emekçilerden uzak bırakmaktadır. İşte bundan dolayı ya da çoğu zaman böyle bir biçime de başvurmaksızın, kurultayın konusunu oluşturan devrimci yaklaşımlarımıza kazandığımız-duyarlı kıldığımız ilişkilerin katkılarını kendi zeminlerinde örgütlemeyi başarabilmeliyiz. Bunun için gerekli azami dikkati, sabrı ve çabayı göstermeliyiz.

Bilinci aktif ve eylemli tutuma dönüştürmeliyiz

Politik duyarlılıklar ve düşünceler ile onların ete kemiğe büründüğü örgütlülükler, ancak aktif bir tutumla-demek oluyor ki eylemli süreçlerle birleştirildiğinde tüm sonuçlarına ulaşmış olurlar. Kuşkusuz Kurultay toplantıları politik bilinç ve duyarlılığın kendisini aktif bir tutum olarak göstereceği-yansıtaacağı aynalar olacaktır. Olabildiğince kitlesel bir katılımın ve devrimci bir atmosferin hakim olduğu kurultaylar, devrimci işçilerin Kürt sorunu ve emperyalist savaş

konusundaki düşüncelerinin ifade bulduğu birer eylem alanı işlevi görecektir.

Fakat kurultayların kendinden menkul bir etkinlik olmanın ötesine geçmesi sürecin her aşamasında duyarlılık ve bilincin aktif bir tutuma dönüştürülmesine bağlıdır. Öyle ki işçi ve emekçileri sadece kurultaylara katılmaya değil, kurultaylar yoluyla tavrını göstermeye, ama kurultaylardan da öteye kurultay gündemlerini oluşturan sorunlara yönelik tutum almaya çağırmalı, sadece çağırmakla da kalmamalı bu tutuma somut biçimler kazandırmalıyız. Diğerleri ise güncel gelişmelerden yola çıkarak eylemler düzenlemek ya da düzenlenen eylemlere katılımı sağlamak olmalıdır. Örneğin kurultayların hemen öncesine denk gelen Newroz’a etkin katılımı sağlamaya yönelik bir faaliyet örgütleyebilmeliyiz.

Bu konuda diğer işlevsel araçlar ise “imza kampanyası, beyanname vb.” çalışmalarıdır. Bu tür bir çalışma bize hem propagandayı yüz yüze yapma olanağı, hem de bilinç alanında sağladığımız gelişmeyi aktif bir tutuma dönüştürmenin zeminini sağlayacaktır. Böylelikle politik tutumumuz, kurultay salonuna taşıdığımız niceliğin ötesinde bir sınıfsal ve toplumsal sahiplenme ile karşılaşmış olacaktır.

Kurultaylar kitlesel devrimci etkinlikler olmalıdır

Kurultaylarımız kendinden menkul etkinlikler olmayacaktır ama bu kurultayların katılım, atmosfer ve içerik olarak başarılı etkinlikler olarak örgütlenmesi ihtiyacının tali olduğu anlamına gelmez. Aksine tüm emeklerimiz başarılı bir kurultay üzerinden yansıyacak ve başarılı bir kurultay da kazanımlarımızı pekiştirecektir. Daha özeldi ise politik mücadelenin bir mevzisi olarak kurultaylar, kitlesel olduğu kadar devrimci bir atmosferde gerçekleştirildiği ölçüde mücadele ve örgütlenmenin gelişim seyrinde olumlu etkilerde bulunacaktır. Her şey bir yana kurultaylara kitle çalışmasının sonucunda katılan işçi ve emekçilerle bağlarımızın geleceğinde önemli bir rol oynayacaktır.

Bunun için kurultaylara canlı, coşkulu ve devrimci bir atmosferin hakim olması, politik mesajlarının net ve güçlü biçimde verilmesi için mekanın iç düzenlenmesinden programın akışına kadar bir dizi konuda ayrıntılı planlamalar yapmalı, bu amaçla özellikle yakın dönemin olumlu ve olumsuz deneyimlerinden yararlanmayı bilmeliyiz.

Son olarak belirtelim ki, İşçilerin birliği halkların kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayları’nı 1 Mayıs’ın ön günlerinde başarıya örgütleyerek komünist hareketin “devrime hazırlanıyoruz” iddiası çerçevesinde ortaya koyduğu politik-örgütsel hedeflere bir adım daha yakınlaşacağız. Bu bilinçle görevlerimizi ele almalı ve azami bir enerji ve sorumluluk duygusuyla hareket etmeliyiz.

Kurultay hazırlıklarından...

Kayseri

Kurultay hazırlıkları 10 Mart’ta yapılan hazırlık toplantısı ile sürdü. Hazırlık toplantısına sendikalaşma sürecinin devam ettiği Ceha’nın da içinde bulunduğu 6 metal fabrikasından katılım sağlandı. Ayrıca ağaç sektörü içinde yer alan 4 mobilya fabrikasından gelen işçiler de toplantıya katıldılar. Bölgenin en büyük tekstil fabrikası olan Orta Anadolu’dan işçiler, gıda işçileri, kargo işçileri de toplantıda yer aldı.

Toplantıda ilk olarak Kayseri Kurultay Hazırlık Komitesi sözcüsü kurultay konusunda bilgi verdi. Kurultay’ın siyasal içeriği aktarıldı.

Özelleştirme kısıcında bulunan Karayolu işçileri adına toplantıya katılan bir öncü işçi karayollarında yaşanan özelleştirme sürecini özetledi.

Toplantıya katılan fabrika temsilcileri işçilerin birliğinin önemi konusunda ortaklaştılar. Savaşa karşı halkların kardeşliğine sahip çıkmak gerektiğini belirttiler. Kurultayı güçlendirmek için toplantının havasını fabrikalarına taşıyacaklarını söylediler.

Toplantıda kurultaya hazırlık çerçevesinde iş yerlerinde toplantıların örgütlenmesi planlandı. Kurultayın işçi sınıfının bölüklerine taşınması için, Kayseri İşçi Bülteni ve Karayolu İşçileri Bülteni etkin bir şekilde kullanılacak. Oluşturulan basın komitesi kurultayla bağlantılı haber ve yorumları yerel basına taşıyacak. Yerel radyolarla görüşülüp kurultay konulu program yapılacak.

Kartal

Sınıf devrimcileri kurultay hazırlıkları kapsamında 10 Mart Pazar günü Kartal İşçi Kültür Evi’nde kahvaltı ve ardından “emperyalizm” gündemli hazırlık toplantısı gerçekleştirdi.

Kahvaltının ardından kurultayın amaçları dorultusunda tekrar kısa bir konuşma yapıldı. Konuşmaların sonrasında güncel gelişmelere ilişkin de tartışmalar yürütüldü.

Canlı geçen tartışmaların son ve geniş bir kısmında ise kurultay gündemini işçilere, emekçilere ve diğer toplumsal kesimlere hangi araçlarla taşıyabiliriz oldu.

Gebze

Kurultay hazırlıkları çerçevesinde 10 Mart Pazar günü gerçekleştirilen toplantı ile siyasal gelişmeler ile ilgili sohbet edildi ve gerçekleşecek kurultayın içeriği ve hedefleri üzerine konuşuldu.

Kurultayın gündemlerinden bahsedilen konuşmanın ardından, Kürt sorunu ile ilgili güncel gelişmeler gündeme alındı. Emperyalist savaşın ve Kürt sorunundaki gelişmelerin işçi ve emekçilere yansımından bahsedildi.

Daha önce yerelde yapılan işçi kurultayının sonuç bildirgesi de ele alındı ve çalışma yöntemi olarak eksik bırakılan noktaların geride bırakılması gerektiğinin altı çizildi.

Bursa

7 Nisan Pazar günü Bursa Baro Lokali’nde gerçekleştirilecek olan kurultayın çalışmaları kurultay bildirilerinin dağıtımıyla devam ediyor. Kurultay bildirileri servis güzergahı olan Mesken, Yeşilyayla, Merinos-Santral GaraJ ve Arabayatağı’na dağıtıldı. Dağıtımlar sırasında yüzlerce bildiri başta Bursa’daki temel fabrikalar olmak üzere onlarca yere ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak / Kartal – Gebze - Bursa

Devrimci sınıf faaliyetlerinden...

İşçi ve emekçilerin yaşamlarını çalışmaları ile çevrelemeye çalışan sınıf devrimcileri faaliyetlerini sürdürüyor, *Çiğli İşçi Bülteni* ve *Metal İşçileri Bülteni* dağıtımları ile sınıfa seslenerek örgütlü mücadeleyi yükseltme çağrısını taşıyorlar.

İzmir

“İşten atmalar yasaklansın!” şiarının öne çıkarıldığı ve 2013’ün ilk aylarından itibaren yaşanan işten atmaları başyazısında konu edinen *Çiğli İşçi Bülteni*, 8 Mart’ın öngünlerinde işçi ve

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

emekçilere ulaştırıldı. Bu kapsamda, *Çiğli İşçi Bülteni* 7 Mart Perşembe günü Organize Sanayi Bölgesi’nde bulunan EMC, Tanmak gibi metal fabrikalarına ulaştırıldı. Aynı zamanda, Birleşik Metal’de örgütlü bulunan ZF Lenfölder işçilerine de bülten dağıtıldı.

8 Mart Cuma günü de sabah servis saatlerinde, organize işçilerinin bekleme ve geçiş yoğunluğu bulunduğu Serinkuyu, Dede başı, Soğukkuyu noktalarında, işçilere sesli ajitasyonlar eşliğinde Çiğli İşçi Bülteni ulaştırıldı.

Bursa

Metal İşçileri Birliği, MESS-Türk Metal görüşmelerinde tutulan uyuşmazlık zaptının bir oyun olduğu, sonucun yine bir satışla biteceğini işleyen “MESS-Türk Metal’in satış oyununda son perde: TİS’te uyuşmazlık! Oyunu bozalım, MESS-Türk Metal’i yıkalım!” başlıklı bildirinin dağıtımı Bursa’da gerçekleştirildi.

Sabah işe gidiş saatinde Mesken servis güzergahına gerçekleşen dağıtımda, metal işçilerinin ilgisinin yoğun olduğu gözlemlendi.

Kızıl Bayrak / İzmir - Bursa

Kürt sorunu üzerine konferanslar... / 2

Kürt açılım

Kürt sorununda yeni olan, devletin bir açılım politikası iddiasıyla ortaya çıkmış bulunmasıdır. Devlet diyorum, çünkü bu ilk kez olarak devletin başı durumundaki cumhurbaşkanının İran ziyareti dönüşünde dile getirildi. Abdullah Gül, Türkiye'nin bu konuda tarihi fırsat zemininde bulunduğunu, zira devletin zirvesinde ilk kez olarak bu konuda bu denli bir mutabakat sağlandığını söyledi. Görüldüğü kadarıyla devlet katında, daha somut olarak cumhurbaşkanlığı, hükümet ve ordu arasında, bu konuda sağlanmış bir mutabakat var.

Belli sınırları ve hedefleri olan bu girişimin arkasında gerçekte devletten öteye bir irade var: ABD emperyalizmi ve ona bağlı olarak işbirlikçi büyük burjuvazi. Kürt sorununda belli adımlar atmak, böylece onu olanaklı olabildiğince yatıştırıp denetim altına almak, geline yerde Türkiye'nin iç ve dış efendileri için artık kendini dayatan bir ihtiyaç. Açılımın gerisindeki uluslararası güç ABD'dir. Bu olmasaydı eğer, hele de düzen güçlerinin iç bölünmüşlük içinde olduğu bir sırada, Kürt sorunu gibi temel bir siyasal sorun üzerinden bir açılımı gündeme getirmek kolay olmazdı. Bugünün Türkiye'si'nde bir rejim krizi, bir iç bölünme, belli safhalar halinde ilerleyen bir iç mücadele var. Buna rağmen ama devlet eğer bir milli mutabakatla gündeme Kürt sorunu üzerinden bir takım adımlar getirmeyi düşünebiliyorsa, bu egemen sınıfın ve dolayısıyla da rejimin dizginlerini tutan büyük emperyalist gücün bir ağırlık koyması sayesinde olanaklı olabilmektedir.

Bu etkenin özel önemini görmeli, ama yine de sorunu tek boyutlu olarak ele almamalıyız. Zaman içerisinde giderek örtüşen çıkarlar gerçeğini de görmeliyiz. ABD, Kürt sorununu bir reformla yatıştırma politikasını Türk devletine yirmi yıldır telkin edip duruyor. Yirmi yıldır sonuç vermeyen bu telkinlerin bugün belli sonuçlar vermesinin bir mantığı var kuşkusuz. Öncelikle irdelenmesi gereken budur.

Emperyalizme bölgesel taşeronluk

İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen dönemde hızlanan kapitalist gelişmenin ve artan sermaye birikiminin gelip vardığı bir gelişme düzeyi olarak, Türkiye burjuvazisi bugün dikkate değer bir ekonomik ve mali güce ulaşmış bulunuyor. İşbirlikçi büyük burjuvazi artık uluslararası piyasalarda da iş yapabilme kapasitesine sahip. Dışarıya yalnızca mal değil sermaye de ihraç ediyor. Çeşitli ülkelerde yatırımlar yapıyor, özellikle inşaat üzerinden olmak üzere bazı sektörlerde hissedilir bir etkinliği var. Ulaştığı ekonomik ve mali gelişme düzeyi, Türk burjuvazisinin dışarıya daha çok bakmasını, bölgesel güç olmak hedefiyle hareket etmesini olanaklı hale getiriyor.

Türk burjuvazisinin böyle bir gelişme düzeyine ulaştığı aşama kabaca '90'lı yılların başına denk geliyor. 12 Eylül askeri faşist rejiminin düzlediği zeminde uygulanan yoğun sömürü ve talan politikalarıyla hızlanan sermaye birikimi, '90'lı yıllara ulaşıldığında Türk burjuvazisini dikkate değer bir güç haline getirmişti. Ama aynı '90'lı yılların başı, aynı zamanda Doğu Bloku'nun çökmesi ve Sovyetler Birliği'nin dağılmasına tanıklık etti. Bu çöküş ve dağılma, Balkanlar'dan Kafkasya'ya ve İç Asya'ya uzanan geniş bir alanda, düne kadar Sovyetler Birliği tarafından doldurulan önemli bir boşluk alanı yarattı. Buna kısmen Ortadoğu da dahildi, Sovyetler Birliği'nin dünkü müttefikleri bir boşluğa düştükleri ölçüde. Toplamında bunlar, büyük petrol ve doğal gaz yatakları barındıran, enerji kaynakları ve yollarının yoğunlaştığı bölgelerdi ve dolayısıyla da dünya egemenliği bakımından büyük stratejik önemi sahip idiler. Türkiye ise bütün bu bölgenin tam orta yerinde bulunuyordu.

İşte böyle bir bölgede, işbirlikçi büyük burjuvazi, Amerikan emperyalizminin vazgeçilmez bir dayanağı ve bir bölgesel kolu olarak, ortaya çıkan yeni koşullardan en iyi biçimde yararlanmaya baktı. Ekonomik gelişmenin yarattığı dışa yayılma ihtiyacının ötesinde, bir bölgesel güç olarak sivrilebilmek niyet ve hesabıyla hareket etti. Bunu yaparken de, kitlelere yönelik propagandada yüksek düzeyde iddialar ortaya atsa da, "Adriyatik'ten Çin Seddi'ne Türklük dünyasına liderlik" balonları şişirse de, aslında fazlasıyla gerçekçiydi. Ortadoğu, Kafkasya ve İç Asya, petrol ve doğalgaz depoları olarak dünyanın en stratejik bölgeleri idiler ve burada ancak büyük güçler söz sahibi olabilir, ancak onlar hakimiyet peşinde koşabilirlerdi.

Dolayısıyla emperyalist çekişme ve çatışma da, ancak onlar arasında yaşanabilirdi. Böyle bir bölgede Türk burjuvazisi en fazla taşeron olabilirdi. O da bunu gözeterek davrandı; Amerikan emperyalizmine etkin taşeronluğa soyundu.

İşbirlikçi büyük burjuvazinin buradaki avantajı, Türkiye'nin kendine özgü konumuydu. Bölgede Amerikan emperyalizminin, bir bütün olarak batı emperyalizminin, iki temel önemde dayanağı vardı: İsrail ile Türkiye. İsrail bir olanak olduğu kadar bir handikapı da. Hatta bir olanak olmaktan çok bir handikapı. Ortadoğu'ya dışardan şırınga edilmiş bir tür yabancı unsurdu. Oysa Türkiye, önemli tarihi ve kültürel avantajları olan, tümüyle yerli bir unsurdur.

Türk burjuvazisi bütün bunları görerek, yeni dönemde ABD hesabına etkin taşeronluk yapabildiği ölçüde bölgede önemli bir güç haline gelebileceği düşüncesiyle hareket etti. Özal döneminde, '90'lı yılların başında demek istiyorum, "ikinci Cumhuriyetçilik" ya da "yeni Osmanlılık" adı altında gündeme getirilen eğilimler, bu yönelimin düşünsel yansımalarından başka birşey değildi. Tam da bu dönemde İsrail ile ilişkiler geliştirildi, yeni bir düzeye çıkarıldı. '90'ların ortasına doğru bir dizi açık-gizli anlaşmayla bu ilişkiler pekiştirildi. ABD, İsrail ve Türkiye arasında üçlü bir politik-askeri eksen kuruldu. Bu ittifak Akdeniz'de deniz tatbikatları, Konya Ovası'nda hava tatbikatları yapmaya başladı.

Üçlü ittifakın handikapı

Bu, tarihi temelleri olan sağlam bir ittifaktı. Zira İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen bütün bir dönemde Türkiye'nin ABD emperyalizmine her alanda uşakça bağımlılığına dayanıyordu. Özellikle '50'li yıllarla birlikte, yani Bayar-Menderes diktatörlüğü döneminde, İsrail'le de kurulmuş çok yönlü ilişkiler, kendi yönünden bunu tamamliyordu. Arap-İslam dünyasının tepkisi gözetilerek gerçek kapsamı hep gizlenmeye çalışılan bu ilişkiler, '90'lı yıllarla birlikte artık daha açık hale getirildi. '90'lı yılların başında Sovyetler Birliği dağılınca, ilerici devrimci güçler bölgesel planda büyük bir güç kaybına uğrayınca, bir bütün olarak halkların direnişi gerileyince, dünyanın yeni düzeni içerisinde Amerikan emperyalizmi tek süper güç olarak etkin bir biçimde önplana çıkınca, bu arada Oslo Barışı aldatmacasıyla Filistin sorunu da yumuşatılıp denetim altına alınınca, Türk burjuvazisi için İsrail ile ilişkilerde bütün arsızlığı ele almak zamanı da gelmiş oldu. İlişkiler açık hale getirildi, bir dizi açık-gizli politik-askeri antlaşmayla en ileri noktaya vardırıldı. Böylece Ortadoğu'da, Kafkasya'da ve İç Asya'da birlikte hareket edilebilir oldu.

Ama bu üçlü ittifakın belli pürüzleri de vardı. Bunlardan biri ve yeni dönemde en önemlisi, Kürt sorunu idi. ABD ve İsrail geçmişten beri Türk burjuvazisinden farklı bir Kürt politikası izleye geldiler.

ın sınırları

H. Fırat
(3 Ekim 2009)

Elbette Türkiye'nin bünyesindeki değil fakat bölgesel plandaki Kürt sorunu üzerinden. Kürt sorununun bölgesel karakterinin getirdiği son derece kendine özgü bir durumdu bu. Kürt sorunu sadece Türkiye'ye özgü bir sorun olsaydı, esasa ilişkin bir anlaşmazlık konusu olmazdı. Türk devleti bütün bir Cumhuriyet dönemi boyunca Kürt sorununda inkarcı bir çizginin temsilcisiydi. Türkiye de İkinci Dünya Savaşı sonrasında beri Amerikan emperyalizmine göbekten bağlı bir ülkediydi. Ama bilindiği gibi, '90'ların başına kadar, Türkiye ile ABD arasında Kürt sorunuyla ilgili herhangi bir anlaşmazlık ya da uyuşmazlık yaşanmadı. Kürt ulusal varlığının inkarına dayalı çizgi, Amerikan emperyalizmi tarafından her zaman tam olarak desteklendi.

Faşist 12 Mart darbesi, '60'lı yılları boydan boy kapsayan o büyük ilerici toplumsal uyanışı hedeflemişti. Bunun içerisinde aynı zamanda Kürt ulusal uyanışı da vardı. Faşist darbe, yalnızca genel toplumsal muhalefeti değil, fakat bunun organik bir ögesi olarak Kürt ulusal hareketini de ezdi. Ve 12 Mart faşist darbesinin arkasında, dolaysız olarak Amerikan emperyalizmi vardı. Türkiye'deki toplumsal-siyasal uyanışa ezmeye yönelen ikinci büyük saldırı, 1980 yılında 12 Eylül askeri faşist darbesiyle geldi. Birincisinden çok daha kapsamlı bu ikincisiyle, Türkiye'nin ilerici devrimci hareketi bir bütün olarak ezildi. Ama daha beteri Kürdistan'da ve Kürt yurtseverlerine karşı yapıldı. 12 Eylül de dört dörtlük bir Amerikan darbesiydi. Arkasında ABD'nin yanısıra NATO vardı.

Yakın dönemin bu tarihsel gerçekleri açıklıkla gösteriyor ki, eğer Kürt sorunu salt Türkiye'yle sınırlı bir sorun olsaydı, ABD ve İsrail'in bu konuda gerici Türk rejimine desteği tam olurdu. Nitekim Türkiye'deki Kürt sorunu söz konusu olduğu sürece böyle de olageldi. Ama Kürt sorunu aynı zamanda İran'ı, Irak'ı ve Suriye'yi kesen bölgesel boyutlarda bir sorundu. Ve İran, Irak ve Suriye, düne kadar Amerikan-İsrail karşıtı bir cephede idiler. İran ve Suriye halen de öyle.

1982 yılında İsrail'in hazırladığı son derece önemli ve zamanında gizli bir stratejik belge var. Geline yerde artık bilimsel incelemelere, kitaplara konu olacak kadar da deşifre olmuş bir belge. Burada düşman sayılan bir dizi ülkenin, Lübnan'ın, Suriye'nin, İran'ın, Irak'ın etnik, dini ve mezhepsel temellerde nasıl ve kaç bölünebileceği üzerine stratejik planlar var. Belge'de örneğin Irak'ın Şii bölgesi, Sünni bölgesi ve Kürt bölgesi olarak üçe bölünebileceği öngörülüyor. Tam da emperyalist müdahalenin ardından halen gerçekleşmiş bulunduğu gibi. Bölgesel boyutlarıyla Kürt sorunu İsrail için işte böylesine stratejik olanaklar ifade eden bir sorun.

ABD cephesine gelince. Doğal olarak İsrail'in tüm bu hesaplarına tam destek veriliyordu. Nitekim Irak'ta tam da İsrail'in yirmi yıl önceden arzuladığı ve hedeflediği sonuç bizzat ABD eliyle yaratılmış oldu.

Ama sistemin hegemon gücü olarak onun bundan çok daha öteye, çok daha kapsamlı kendi hedefleri vardı. Ve bu hedeflerin gerçekleştirilmesinde bölgesel boyutlarıyla Kürt sorunu onun için bulunmaz bir olanaktı. Irak savaşının somut olarak gösterdiği gibi.

Bu bizi ABD ve İsrail'in Kürt sorunu üzerinden Türk devletiyle farklılaşan politikalarına getiriyor. ABD ve İsrail bu soruna Ortadoğu'nun toplamı ve dolayısıyla düşman saydıkları devletlerin zayıflatılması hedefi üzerinden bakıyorlardı. Oysa Türk devleti bu aynı devletlerle, İran, Irak ve Suriye rejimleri ile Kürt sorunu üzerinden hep bir ittifak içinde oldu. Kürtlere bölgede bir devlet kurdurmamak, bu dört devletin ortak kırmızı çizgisiydi.

Emperyalist ve siyonist ikiliyle Kürt sorunu üzerinden yaşanan handikapın aşılması, dolayısıyla bölgesel düzeyde uyumlu bir işbirliği, Türk burjuvazisinin bu türden kırmızı çizgilerini terketmesiyle olanaklı olabilirdi. Nitekim olayların seyri de bu yönde oldu. Biraz sancılı oldu, biraz zaman aldı ve sonuçta yaşanan bu oldu.

Tayyip Erdoğan'ın 2007 5 Kasımı'ndaki ABD ziyareti burada bir dönüm noktasıdır. Sağlanan yeni mutabakatla Güney Kürdistan'la ilgili eski kırmızı çizgiler bir yana bırakıldı. ABD'nin Irak müdahalesi bu çizgileri zaten yıkmıştı, fiili durum oluşmuştu. Güney Kürdistan, resmen tanınmasa da, geniş hareket kabiliyeti olan fiili bir devlet olarak kurulmuş bulunuyordu. Türk burjuvazisinin yaptığı bu gerçekliği resmen de kabul etmek oldu.

Elbette karşılığında aldığı tavizler az şey değil. 5 Kasım mutabakatından beri Güney Kürdistan topraklarındaki askerî varlıklarını ve diğer

böyle girişimleri sert direnişe karşılayacaklarını döne döne açıklayan Güneyli Kürt liderler de çaresizce olup bitene boyun eğdiler. Böylece sırtını emperyalist ABD'ye dayayarak devlet olmanın sınırlarını da tüm dünyaya göstermiş oldular. Tüm bu gelişmelerden asıl kazançlı çıkanlar, doğal olarak ABD ve İsrail oldular. Zira bu gelişme Türkiye, İsrail ve Güney Kürdistan'ı üçlü bir saçayağı olarak birleştirmiş oldu. Güney Kürdistan ile Türkiye artık aynı safta, amerikancı çizgide müttefik durumundalar.

Ama Güney'de bir federal devleti kabul etmek zorunda kalması, Türk devletini kendi bünyesindeki sorun konusunda daha büyük bir açmazla düşürdü. "Kürt açılımı" işte bu açmazı aşmak ihtiyacının bir ürünü olarak gündeme geldi.

Düzenin efendileri ne istiyorsa o!

Türk burjuvazisinin buradaki perspektifleri bugünün ötesindedir. Sorun Güney'de bir federal devlet ve Türkiye'de reforme edilmiş bir Kürt sorunu sınırları içinde kalmaz. Bu istikrarsız ve dolayısıyla geçici bir durum olabilir ancak. İlkın Irak'ta işlerin nereye varacağı henüz tümüyle belirsizdir. ABD Irak'tan çekiliyor, çekilmek zorunda artık. Altı senelik bir işgal sonrasında bunu artık Iraklı işbirlikçiler de ondan istiyor. Kaldı ki buna daha fazla güç de yetiremiyor artık. Çatışmanın esas alanı Afganistan-Pakistan hattına kaymış durumda. Orada ise büyük bir zorlanma söz konusu, Taliban'a yenilmek büyüyen bir ihtimal. Gücünü oraya aktarmak, dikkatini oraya vermek istiyor. Ama çekildiği andan itibaren, Irak'ta kazandığı

mevzilerin de korunabilmesi gerekir. Irak üzerindeki egemenliğinin bir bütün olarak korunabilmesi, bir Arap-Kürt çatışmasının da dizginlenebilmesine bağlı. Güney Kürtleri sahipsiz kalırlarsa Araplar tarafından ezilebilirler. Ezilmeseler bile yeniden fiili bir savaş durumu oluşabilir. Bunun için de bir koruyucuya, bölgesel bir hamiyet ihtiyaçları var. ABD bu konuda planlarını Türkiye üzerine yapmış görünüyor. Türkiye ile Güney Kürdistan arasındaki ilişkileri geliştirmek ihtiyacı buradan doğuyordu. Türkiye'nin Güney Kürdistan'a hamiliği bir bakıma fiilen gerçekleşmiş bulunuyor.

Türk burjuvazisi bunu epeydir istiyor, fakat devleti yönetenler buna direniyordu. Türk burjuvazisinin bunu istemesi, dolaysız ekonomik çıkarları ile sıkı sıkıya bağlantılıdır. Büyük tekeller halen Güney Kürdistan'da son derece karlı işler yapıyorlar. Büyük burjuvazi soruna ekonomik çıkarları ve bunu olanaklı kılan ekonomik gücü üzerinden baktığı için, Güney Kürdistan'ı rahatlıkla yutabileceğine inanıyor. Ekonomik ve ticari ilişkilerin mevcut tablosu bunda çok haksız olmadığını da gösteriyor. Büyük petrol rantından pay kapmak umudu da cabası. Bunca ekonomik çıkar, artı siyasal hamilik, bu sayede Irak'ın bir bölümü üzerinde söz sahibi olmak olanağı, hele de bunlar ABD tarafından sunuluyorsa, niye reddedilsin ki?

Bu böyleyse eğer, devletin buna bir dönemki bu direnişi neyin nesi diye sorulabilir. Toplumsal yaşamda siyaset ve ekonomi bire bir çakışmaz. Burjuvazi bir şey istedi diye, devlet ya da politik planda etkin olanlar, onu hemen yerine getirmeyebilirler. Politikayla, politik güçlerle, devleti yönetenlerle, adına devletin yönetildiği sınıfların karşı karşıya geldikleri durumlar tarihte az rastlanır şeyler değildir. Bazen politikacılar temsil ettikleri sınıfların belirli tercih ve eğilimlerine rağmen iş yaparlar. Egemen sınıfın çıkarlarına uygun bir adımı devlet dümenini tutanlar geciktirebilirler, hatta karşısına engel olarak bile çıkabilirler. Yakın zaman Türkiye'si bunun bir örneği olarak duruyordu önümüzde. Türk devletinin Kürt sorunu konusundaki katı, esneme kaldırmaz, kireçlenmiş bir direnci bunun bir ifadesiydi. Sorunun inkarıyla mayalanmış bir devlet ne de olsa. Türk milli kimliği üzerinden, Kürtlerin ve öteki etnik toplulukların yok sayılması üzerinden çimentosu karılmış bir devlet. Bu devlette inkarcı direnişin kırılması kolay değildi. Burjuvazi bu konuda kendi devletinden daha esnek davranmayı başardı. Ne de olsa o kendi çıkarları konusunda daha pratik, dolaysız sömürüye, yağmaya, talana bakmak onun esas önceliği. Burjuvazi Güney Kürdistan üzerinden dolaysız ekonomik çıkarlarını gördü, görmekten öte fiilen elde etti ve bu da onu hızla yumuşamaya götürdü. Ama ülkeyi yönetenler, Kürt sorununun önü bir açılırsa arkası tutulamaz korkusuyla bu direnişlerini sürdürdüler bir dönem.

Ama sonuçta sürdürülebilir bir direniş değildi bu. Son tahlilde sosyo-ekonomik etkenin hükmü her zaman egemen hale gelir. Burjuvazinin çıkarları gerektiriyorsa, burjuva politik güçler buna direnseler bile, bu aşılabılır

zaman içerisinde. İşte somut olarak izliyoruz, sonuçta aşıyor. Ordu ile AKP hükümeti Kürt açılımı çizgisinde birleşiyor. Bu da bir ihtiyaca yanıt veriyor. Demek ki dışardan ABD ve içerden işbirlikçi büyük burjuvazi isteyince bunlar olabiliyor. ABD ve Türk burjuvazisi çakışmış çıkarları üzerinden bir şey istiyorlarsa eğer, devletin şu veya bu odağının buna direnişi umutsuz bir girişim olarak kalmaya mahkumdur. Buna uzun süreli olarak direnmek olanağı yoktur. Sonunda düzenin iç ve dış efendileri ne istiyorsa o olur, ama biraz erken ama biraz geç. Kürt sorunu da öyle oldu. ABD'nin çıkar ve tercihleri ile Türk burjuvazisinin çıkar ve tercihleri çakışınca, Kürt açılımı bir devlet mutabakatı olarak çıkageldi.

Açılımının başı sonu

Öncelikli soru, gündemdeki açılımın içeriğinin ne olduğudur. Bu sorunun yanıtını halen kimse bilmiyor. Bu kaba belirsizlik artık düzen medyasında bile esprilere, alaylara konu oluyor. Ortada bir açılım lafı var, ama neyin ne kadar açılacağı üzerine bir açıklık yok. Açılımın lafı var fakat paketi yok. Yine de bizim için bu çok esasa ilişkin bir sorun değil, zira hiç değilse neyin verilmeyeceğini bilebilecek durumdayız. Zira neyi verecekleri konusunda ketum olanlar neyi vermeyecekleri konusunda fazlasıyla açık konuşuyorlar.

Tayyip Erdoğan yakın zamanda ABD'ye gitti, başkan Obama'yla da görüştü, G-20'ler toplantısına katıldı. Dönüşte, anayasa değişikliği yok, af yok, Kürtçe'nin eğitim dili olarak kabul edilmesi yok dedi. Bu açıklama, neyi veremeyecekleri konusunda bir fikir veriyor. Oysa bunlar, bu yok yok dedikleri, gerçekte en kolay verilebilir şeyler.

Bu açılımın en temel amaçlarından biri, en öncelikli hedeflerinden ilki, PKK'yi silahsızlandırmak, böylece silahlı Kürt direnişini sona erdirmektir. İyi ama Kürt hareketi silahlı direnişini, uğruna mücadele ettiği istemler üzerine yapılacak bir pazarlık ve böylece elde edilecek kazanımlarla bitirmeye bakıyor. Doğrudan muhatap alınmayı ve bir pazarlık masasına taraf olarak oturmayı istiyor. Ama birileri daha onları affedip edemeyeceklerini tartışıyorlar. Bu Türk devletinin yapmak istediklerinin ne denli güdük bir içeriğe sahip olduğunun bir göstergesidir.

Oysa aftan da önemli olan, Kürtçe'nin eğitim dili haline gelmesidir ve bu da gerçekte karşılanması çok da zor olmayan bir istemdir. Bunu yapmadan Kürt sorununu çözmek bir yana bir nebze olsun hafifletmeyi bile başaramasınız. Bunu bile kabul etmiyorsanız eğer, o zaman çözüm üzerine bunca lafın anlamı ne? Yine de Kürtçe'nin eğitim dili olarak kabul edilmesi konusundaki zorlanmayı anlamak güç değildir. Zira dil sorunu bir bütündür. Eğitim bir kamu hizmetidir. Bir dile bir yerinden kamu yaşamında alan açarsanız, bu kaçınılmaz olarak tüm öteki alanlara doğru da genişletmek durumunda kalırsınız. Eğitimde alan açıp da örneğin yargıda ya da kamu yaşamının bir öteki alanında bundan geri duramazsınız. Bir dilin kamu yaşamına girmesi, o dilin giderek resmi dil düzeyine yükselmesini birlikte getirir. Böylece tek ve zoraki resmi dil tekeli aşılmış olur.

Sonuçta, Anayasa değişikliği yok, af yok, Kürtçe'nin eğitim dili olarak kabul edilmesi yok diyorlar. Bunların kesinlikle olamayacağını vurguluyorlar, bizzat başbakan üzerinden. Bu, neyin ne kadar olabileceği konusunda zaten yeterli bir fikir veriyor. Paketin bir yanı bu, yeterince belli, verilmeyenlerden verilecekleri çıkartmakta bir güçlük yok.

Ama öte yandan Tayyip Erdoğan'ın açıklayıcı değerinde bir başka sözü daha var. Paket nerde diyenlere, paket yok süreç var diyor. Bu hazmede ede, hazmettirele ettirile ilerleyecek bir süreç diye de ekliyor. Evet, bu sözlerde de bir şeyler gizli. Bunlar yarın

Kürtçe'yi eğitim dili olarak kabul etmek durumuna gelebilirler, ucunda PKK'yi silahlı biçimiyle tasfiye edebilmek imkanı da varsa. Ama bunu bugün söyleseler Türkiye'de kıyamet kopar. Onun için bunu bugün söylemeyi tercih etmezler. O, paket yok süreç var, hazmede ede, hazmettire ettire ilerleyeceğiz sözünün gizli şifresinin açık karşılığı bu.

Tabii ki daha ileri bazı şeyler de verebilirler. Örneğin isteyen Kürdistan'da Kürtçe eğitim alabilir diyebilirler. Ama bütçeden Kürtçe eğitime kaynak aktarılmıyorsa, bunun için öğretmenler devlet bütçesinden eğitilmiyorsa, Kürt dili, edebiyatı ve kültürü için çok özel çalışmalar yoksa, isteyen Kürtçe eğitim alabilir desenez ne olur ki? Dil hakkını kendini yönetme hakkıyla birlikte vermediğimiz zaman, o güdük ve pratikte önemli ölçüde kullanılamaz bir hak olarak kalır. Siz bir dili geliştirecek ve kamu yaşamında ona genişçe yer açacaksınız ki, ona talep, ona kullanmaya eğilim olabilsin. Bütün bir cumhuriyet dönemi boyunca baskı altına alınmış, yasaklanmış, kamu yaşamının tümüyle dışında tutulmuş, yazılı kullanımına izin verilmemiş bir dilden, Kürtçe'den söz ediyoruz. Böyle bir dilin geliştirilmesi bilimsel, kültürel ve kamusal alanda işlevsel biçimde kullanılabilir hale gelmesi, bunun için kamu kaynaklarının cömertçe seferber edilmesi ile olabilir ancak. Bunu da hiç değilse özerkliğe sahip bölgesel bir Kürt yönetimi yapabilir. Kürtlere de bu hakkı, kendi kendini yönetme hakkını tanımadığınız bir durumda, sözümona dil serbestliği fiilen fazlaca bir anlam taşımaz, büyük ölçüde kağıt üzerinde bir hak olarak kalır. İnsanlar ona eğilim duymazlar, zira bilimsel, kültürel ve mesleki açıdan fazlaca bir işlevi olmaz. Türkçe'nin bugünkü gelişme düzeyine ulaşılabilmesi bile devletin çok özel çabalarıyla olmuştur ve bu da onyılları bulmuştur. Osmanlıca'nın etkisi ancak onyıllara yayılan sistemli çabalarla kırılabilmiştir. Türk Dil Kurumu zamanında bunun için kurulmuştur. Devletlerin müdahalesi olmadan, kamu kaynakları kullanılmadan hiçbir dil gelişip serpilemez. Bilim, kültür ve eğitim dili haline gelemez. Devletin o dili geliştirmeye yönelik özel bir çabası olmadıkça ve bütün bir toplumsal ve kamusal yaşam o dil üzerinden şekillendirilmedikçe bu başarılamaz.

Neyi ne kadar verebileceklerini yapılan açıklamalardan çıkarabiliriz, demiştik. Cumhurbaşkanı'nın iki gün önceki (1 Ekim 2009) konuşması bunun bir başka örneği. Söz konusu olan devletin başı tarafından yeni yasama yılı vesilesiyle mecliste yapılan bir konuşma olduğu için, gerçekte fazlası ile önemli ve açıklayıcıdır. Söylediklerinin özü özeti şudur: Ulusal birliğimiz, devlet bütünlüğümüz tartışma dışıdır. Ama bu birliği ve bütünlüğü pekiştirmek için, farklılıklarımızı da tanımak, onları bir zenginlik saymak ve kucaklamak durumundayız. Bunları tek kalıpta eritmek gerekmez, bunda başarı da sağlanamaz. Ama farklılıkları tanıma işini, ulus içinde ulusal adacıklar yaratmaya da vardırırmamak gerekir vb.

Cumhurbaşkanı'nın konuşması, devlet katındaki bakışın sınırlarını bütün açıklığı ile ortaya koyuyor. Başı ve sonu belli söylenenlerin. Tek ulus, tek devlet, tek bayrak ve tek resmi dil çizgisi olduğu gibi korunacak, ama etnik ve kültürel farklılıklar bir zenginlik kabul edilerek kucaklanacak. Kürtler bir kültürel zenginlik olarak kabul edilecek, bu sınırlarda kucaklanacak ama işte orada durulacak, daha ötesine geçilmeyecek. Burada elbette Kürt sorununun çözümü yok. Devletin başı olarak verilebilecek tavizlerin sınırlarını böyle çizen de bunun farkında. Nitekim aynı konuşmasında, çağdaş devletler sorunları çözemeyebilirler, fakat onları denetim altına almasını ve yönetmesini bilmelidirler diyor.

İşte size devletin Kürt açılımının hedefleri ve sınırları. Bizzat devletin başının söyledikleri üzerinden...

(Devam edecek...)

“İşçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarıyla

Newroz'da mücadele alanlarına!

İşçiler, emekçiler, kardeşler!

Başında AKP'nin bulunduğu sermaye devleti bir kez daha “Kürt sorununda çözüm” iddiasıyla sahnede. 2013 yılının ilk günlerinden bu yana gerçekte Kürt hareketini tasfiyeyi hedefleyen bir “açılım” gösterisi sergileniyor. Kürt halkıyla birlikte tüm işçi ve emekçilerden bu oyunu desteklemeleri isteniyor. Bu yılın Newroz kutlamalarına da bu desteğin yansıtılması bekleniyor.

Oysa son on yıl içinde gündeme gelen “demokratikleşmeler”in, “açılımlar”ın, “müzakereler”in kime ve neye hizmet ettiğini hep birlikte gördük. İşçilere, emekçilere, Kürt halkına defalarca çözüm vadeden dinci-gerici iktidar, her defasında kirli savaşı şiddetlendirdi. Silahlı Kürt direnişçilerine yönelik imha saldırılarına KCK tutuklamaları, Roboski katliamları, sınırötesi bombalamalar, yurtdışı suikastleri eşlik etti.

Çözüm diye koparılan yaygaraya rağmen, Kürt düşmanlığında en ufak bir gerileme yoktur. Çocuk, kadın, genç, yaşlı demeden tutuklanan binlerce Kürt hala F tiplerinde tutulmaktadır. Kürt halkının Güney'den sonra Batı Kürdistan'daki kazanımları büyük bir hazımsızlıkla ve saldırganlıkla karşılanmaktadır.

Bu saldırılar Türkiyeli tüm işçi ve emekçilere yönelik ekonomik, sosyal, siyasal hak gasplarıyla içiçe yürütülüyor. Son on yıl içindeki yasal düzenlemelerle çalışma ve yaşam koşulları iyice ağırlaştırıldı. Çalışma saatleri uzatıldı, taşeronlaştırma ve esnekleştirme yaygınlaştırıldı. Özelleştirme “açılımlarıyla” eğitim, sağlık ve diğer kamusal hizmetlerin paralı hale getirilmesinin son vuruşları yapıldı. “Demokratikleştirme” adı altında polis devleti uygulamaları olağanlaştırıldı. Polis kurşunlarının, keyfi gözaltıların, işkencelerin ve kitle gösterilerine vahşi saldırıların yolu sonuna dek açıldı. Tümüyle dinci-gerici AKP-cemaat iktidarının kontrolüne geçen burjuva mahkemeleri, her türlü muhalefete ceza yağdıran, burjuva hukukunu dahi ayaklar altına alan birer engizisyona dönüştüler.

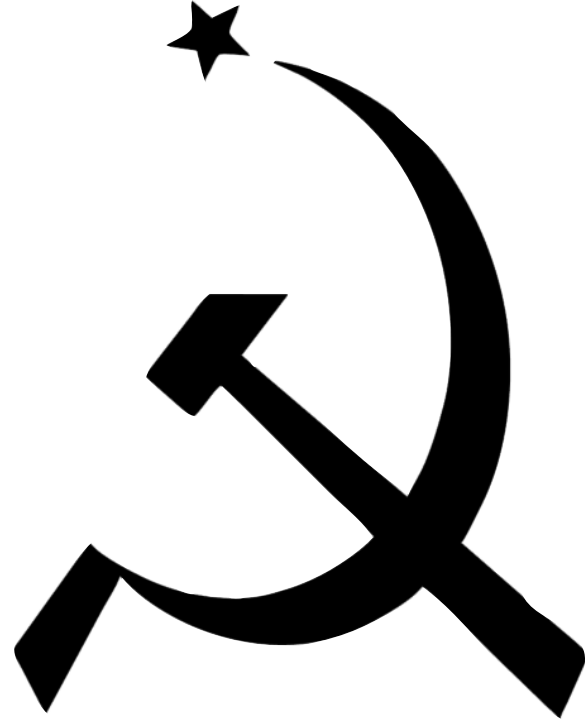
Yine bu dönemde Türkiye'nin kan emici burjuvazisi batılı emperyalistler hesabına Ortadoğu'nun mazlum halklarına karşı yeni bir savaş cephesi açtı. “Komşularla sıfır sorun” söyleminin yerini, başta Suriye ve İran olmak üzere komşu halklara yönelik düşmanca bir siyaset aldı. Türkiye, emperyalizm hesabına Suriye'de sürekli yeni vahşetlere imza atan tetikçi çetelerin karargahına dönüştürüldü. Diğer yandan, yeni radar üsleriyle, NATO'nun patriot yığınağıyla siyonist İsrail'in kalkanı ve emperyalizmin savaş üssü haline getirildi.

Tüm bunlara rağmen Tayyip Erdoğan ve öteki dinci-gerici zorbalar sözde siyonizm karşıtı ikiyüzlü şovlarını arsızca sürdürüyorlar. Filistin davasını ve kardeş komşu halkları düşündüklerini iddia edebiliyorlar.

İşçiler, emekçiler!

Din taciri AKP bir yandan işçilere, emekçilere, Kürt halkına ve komşu halklara karşı sinsi ve saldırgan politikalar yürütürken, diğer yandan başta kendi yandaşları olmak üzere tekeli Türk burjuvazisinin iyice palazlanıp semirmesini sağladı. Karşısındaki tepkilerin cılızlığı ve sahip olduğu oy desteği sayesinde iktidar mevzilerini sürekli büyüttü. Yeri geldi geçmiş yıkımların korkularına oynadı, yeri geldi ilkel etnik ve mezhepsel düşmanlıkları kaşdı. Emperyalist-kapitalizmin çok boyutlu krizi koşullarında dahi işçi sınıfı ve emekçi kitleleri denetim altında tutmayı başardıkça, üstüne bir de düzen cephesindeki rakiplerini alt ettikçe, aldatmaca, hile ve zorbalıkta tüm sınırları aştı.

Yalan ve zorbalıkla süren onbir yıllık saltanat bugünün Dehaklar'ına yetmiyor. Daha fazlasını istiyorlar. Bunun için iktidar

mevzilerini pekiştirmeleri, kendi anayasalarını yapmaları, despotik başkanlık sistemine geçmeleri, ardından 2014 seçimlerini kazanmaları gerekiyor. İşçi ve emekçileri bu süreçte uyutabilmeleri ise, Kürt sorununu bir parça kontrol altına almalarına, Suriye'deki kirli politikanın başarısına, Güney ve Batı Kürdistan'a dair şoven kaygıları yatıştırabilmelerine vb.'ne bağlıdır. Zaten bu başta ABD olmak üzere tüm emperyalist efendilerin de isteğidir.

Dinci-gerici iktidar “demokratikleşme”, “açılım”, “müzakere”, “çözüm” aldatmacası ile işçileri, emekçileri ve Kürt halkını bir yıl boyunca oyalayabilmeyi umuyor. Reformist Kürt hareketi ve Türkiye solunun kuyrukçu kesiminin yeni “çözüm” oyununa kapılmaları, bu umudun çok da temelsiz olmadığını gösteriyor.

Kardeşler!

Bugüne kadar hak ve özgürlüklerin hiçbirisi masalarda kazanılmadı. Kürt halkının varlığının tanınması dahi devrimci mücadele sayesinde mümkün olabildi. Sermaye devletinin budayarak “açılım” diye yutturmaya kalktığı tüm öteki kazanımlar da devrimci mücadele döneminin ürünleridir. Kürt halkının başta eşitlik ve özgürlük olmak üzere haklı ve meşru tüm taleplerini elde etmesinin yolu da, tasfiyeci pazarlık masalarından değil, devrimci militan mücadeleden geçmektedir. Egemenlerin ehlileştirme çabalarına rağmen özünde isyan ve özgürlük çağrısı olan Newroz, her bahar döne döne bu gerçeği hatırlatmaya devam edecektir.

TKİP, tüm işçi ve emekçileri Newroz'un devrimci çağrısını sahiplenmeye, 2013 Newroz'unda sermaye devletinin tasfiyeci aldatmacalarına gereken yanıtı vermeye, halklarımızın özgürlük ve eşitliğe dayalı kardeşliğinin biricik yolu olan devrim ve sosyalizm mücadelesine omuz vermeye çağırıyor.

Newroza we pîroz be!

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!

Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!

Türkiye Komünist İşçi Partisi

Mart 2013

25 yıldan bu yana Halepçe'nin anıları taze...

“Herşey yerli yerindeydi ama bütün canlılar ölmüştü!”

Ortadoğu gibi emperyalizmin hegemonya savaşlarının en kritik bölgesinde yaşayan tüm halklar, sefalet ve açlık kadar katliamlara ve soykırımlara da alışıktır. Değişen güç dengeleri, tekeli sermayenin dönemsel ihtiyaçları ve çekişmeleri sürekli olarak yeni aktörler yaratır. Dün “kahraman” ve “dost” olanlar ertesi gün “terörist” ilan edilir. Katliamdan kaçan Yahudiler bir bakarsın Ortadoğu'nun yeni cellatları olmuş. Ya da dün “kızıl tehdit”e karşı beslenenler birden terörist olarak anılmaya başlanır...

İşte bu değişen güç dengeleri arasında Kürt halkı, yakın tarih boyunca sayısız katliam ve zulüm yaşamış halklardan biridir. Özellikle bölgenin gerici sömürgeci devletlerinin topraklarına dağılmış Kürtler, bu devletlerin aralarında yaşadığı tüm sorunlara rağmen gerici bölge devletlerinin ortak düşmanı kabul edilmiştir. Türkiye, İran, Irak ve Suriye her dem Kürt halkına karşı işbirliğini korumuş, kirli ittifak gizli anlaşmalarla perçinlenmiş ve Kürt halkının Ortadoğu'da bir aktör haline gelmesinin önüne geçmek için görülmemiş bir vahşet sergilenmiştir. Bu katliamların en trajik olanı ise, insanlık tarihine bir büyük soykırım ve katliam olarak geçen Halepçe'dir.

Gerici rejimlerin kanlı hesaplaşması

Çok değil on yıl sonra ABD'nin baş düşmanı ilan edeceği Saddam Hüseyin, o dönemler ABD emperyalizmin sadık dostu ve müttefikidir. İran'a açtığı savaşı sonuna kadar destekleyen ABD, Saddam'ı türlü silahlarla donatır ve İran-Irak savaşında emperyalizmin teşviki ile bir milyon kişi hayatını kaybeder.

ABD'nin desteğini alan Saddam rejimi elindeki silahları yalnızca İran'a karşı kullanmaz. Celal Talabani ve Kürdistan Yurtseverler Birliği'nin İran'ı desteklemesi nedeniyle BAAS rejimi Kürtler'e ders vermeye karar verir.

1988 Mart ayı boyunca Güney Kürdistan'ın 70 bin nüfuslu Halepçe kenti konvansiyonel silahlarla bombalanır. 16 Mart tarihinde ise BAAS rejimi Halepçe'yi kimyasal silahlar ile vurur. VX, Sarin ve Tabun gazlarının yanı sıra Birinci paylaşım Savaşı'ndan kalma hardal gazı barındıran bombalar Irak Hava Kuvvetleri tarafından Halepçe halkının üzerine yağar.

Birkaç saniye içerisinde 5 bin kişinin öldüğü 7 bin kişinin ise ağır yaralandığı kayıtlara geçer. Kimi kaynaklar ölü sayısının çok daha fazla olduğunu söylese de gerçek rakam hiçbir zaman ortaya çıkmaz.

Katliamın hemen ardından çekilen fotoğraflar ise yaşanan vahşeti gözler önüne serer. Bir anda gelen ölüm kimini yemek yerken, kimini çocuğuna sarılırken, kimini kakhahalarla gülerken yakalamış ve bu halde kaskatı kesilen bedenler günler sonrasında kente gelen gazetecileri dehşete düşürmeye yetmiştir.

Hemen ölecek kadar şanslı olamayanlar ise çok daha acılı bir ölüm -ya da yaşam- ile yüz yüze kalmıştır. Yaralıların büyük kısmı da katliamın ardından kenti terk etmeye çalışırken ya da saklandıkları mağaralarda hayatlarını kaybetmiştir. Saldırını üzerinden geçen onlarca yıla rağmen

özellikle hardal gazının halen daha kentte bulunduğu, yoğunlaşan gazın belli noktalarda toplanarak ciddi sağlık sorunlarına sebep olduğu biliniyor. Öyle ki Halepçe'nin suyu bile halen daha içilemiyor...

Tanıklar gözüyle Halepçe...

Katliamın gerçek boyutunu anlamak için sağ kalanların tanıklıkları çok şey anlatmakta. Katliam günü Halepçe yakınında asker olan Serbest Akoyan gördüklerini şöyle anlatıyor: “Katliamla birlikte avlularda, bahçelerde oynayan çocuklar artık cansız bedenleriyle yerde yatıyordu. Kadınlar merdivenlerden aşağıya inme fırsatı bulamadan can vermişlerdi. Anneler hiç ayrılmamacasına sarılmışlardı çocuklarına. Adeta bir fırtına kopmuştu. Nasıl da bir anda her şey ölüm sessizliğine gömülmüştü? Hayatta olduğum müddetçe bu anıları unutmam mümkün değil. Halepçe'de yaşadığım tüm anılarım bir anda bir film gibi gözlerimin önünden geçerken yaşananları bir vahşet olarak nitelendiriyorum” (ANF)

Hacı Mahmut Muhammed Dalamberi ise 16 Mart'ı şu sözlerle anlatıyor: “8 uçak Halepçe'nin üzerine geldi. Her seferinde üçü vuruyordu. Kimyasal ve bomba atıyorlardı. Tüm hayvanlar insanlar caddede yere düştüler. Gözlerimle gördüm. Caddede o kadar çok insan vardı ki uçaklar geldiklerinde saklanamadılar. Hepsini öldürdüler. Bir kadının ayaklarının parçalandığını gördüm. Yardım edemedim.” (ANF)

Katliamın ardından Halepçe'ye ilk giden gazetecilerden olan John Simpson tanık olduğu vahşeti şöyle ifade ediyor:

“Irak hava kuvvetlerinin bıraktığı bu gaz bombaları ani etki göstermişti. Bu bombalardan birinin düştüğü yerde bir kişi ölmüştü.”

Herkes ölmüştü; ama her şeyin bir-iki saniye içinde gerçekleştiği belliydi. Yaşlı bir adam ekmeğini ısırırken ölmüştü. Bir başkasının ise gülümsemesi sanki bir fıkranın ortasında asılı kalmıştı.

Vücudu neredeyse bir çember gibi kıvrılmış, başı ayaklarına değen bir kadın görmüştüm. Giysileri kan ve kusmukla kaplı, yüzü dayanılmaz bir acıyla buruşmuştu.” (BBC Türkçe)

Türkiyeli bir gazeteci Ramazan Öztürk ise katliamın ardından gördüğü manzarayı şöyle özetlemiştir: “Her şey yerli yerindeydi ama bütün canlılar ölmüştü!”

Katliam ile hesaplaşmak

Katliamın üzerinden yıllar geçti. İran-Irak savaşı geride bir milyonu aşkın ölü bırakarak ve galibi olmaksızın sona erdi. Ama Ortadoğu'da savaş durmadı! Emperyalistler her daim bir yolunu bulup bölgeyi kana buladı. Dün işbirliği yapılan Saddam bu kez terörist ilan edilerek ABD tarafından yeni katliamların bahanesi yapıldı. Gerici Saddam rejimini deviren ABD, Irak halkını bir başka gericiliğin ve vahşetin kucağına attı.

Saddam'ı idam ederek sözde cezalandıranlar daha işgal sırasında binlerce Iraklı'yı katletti. Saddam'ı riyakarlıkla “suçlu”, “katil”, “kasap” ilan edenler özel savaş ordularıyla, son teknoloji silahlarıyla Ortadoğu halklarını yeni katliamların hedefi haline getirdiler. Afganistan'da, Libya'da ve birçok ülkede eski Saddamlar ile hesaplaşanlar, Suriye'de yenilerini yaratmak için ellerinden geleni yapmayı sürdürüyorlar.

Kısacası Halepçe'nin tetikçisi bizzat hamileri tarafından harcandı. Ama tetiği çektirenler halen görevlerinin başındalar. Ve yeni tetikçiler yetiştirmekten de geri durmuyorlar.

Devrimci Kadın Kurultayı tebliğlerinden... / 5

Sosyalizm, kadının kurtuluşu ve tarihsel deneyimler

Kadın sorununun ortaya çıkışının sınıflı toplumların tarihi ile eş ve sorunun kökeninde özel mülkiyetin olduğu gerçeği bizi kadın sorununun ortadan kalkması için bu koşulların ortadan kaldırılması gerekliliğine götürmektedir. Kadının kurtuluşuna giden yolun açılması için özel mülkiyetin ortadan kalkması yani sınıflı toplum düzeninin son bulması gerekmektedir. Kadının kurtuluşu için izlenmesi gereken yol ile ilgili en somut deneyimi ise bizlere Ekim Devrimi ve Sovyetler deneyimi göstermektedir.

Kapitalist sistem içerisinde kadın sorunu çözülemez!

Kapitalist sistem kadın sorununu kendisinden önceki sınıflı toplumlardan devralmıştır. Onu kendi ihtiyaçlarına göre yorumlamıştır. Kapitalist sistemin kadının ezilmişliğinin korumasında çıkarı büyüktür. Bu yüzden de sorunu çözmek yerine derinleştirmektedir.

Kapitalizm kadına baskı, şiddet, sömürü, sefalet, savaş ve yıkım getirmiştir. Ama diğer yandan da gitgide daha çok kadını üretim sürecine çekerek, kendisine karşı verilecek savaşta proletarya için daha güçlü ve daha sağlam bir birliğin, kadın/erkek emekçilerin birlikte mücadelesinin koşullarını yaratmıştır.

Kadının kurtuluşu için ilk adım: Mücadele!

Kadınların yararlanabildiği tüm haklar, sömürü ve köleliğe karşı verilen çetin mücadelelerle kazanılmıştır. Anayasal düzlemde kadın-erkek eşitliği, seçme ve seçilme hakkı, iş yaşamında elde edilmiş tüm haklar uğruna, kadın/erkek işçi ve emekçiler mücadele etmiş, ağır bedeller ödemiştir.

İşçi ve emekçi kadınlar verdikleri mücadeleler ile özgürleşme yolunda ilk adımlarını atmış, kadının kurtuluşunun koşulu olan toplumsal devrim için önemli deneyimler biriktirmişlerdir. Kadın işçi ve

emekçilerin gerek tek başlarına gerekse de erkek sınıf kardeşleri ile omuz omuza yükselttikleri mücadele, kadınların özgürleşme aşamaları olmaktadır.

Emekçi kadınların hak eşitliği mücadelesine etkin bir biçimde katılmasını sağlamak ve sınıf mücadelesinin etkin bir bileşeni haline getirmek kadının kurtuluşu için bugünden atılacak önemli adımlardır. Çünkü emekçi kadını mücadeleye çekemeyen bir devrimci sınıf hareketinin kapitalist sömürü düzenini alaşağı etmesi neredeyse olanaksızdır. Tersinden emekçi kadınların bu mücadeleye katılmadan özgürleşmeleri de aynı oranda olanaksızdır. Dolayısıyla kadının kurtuluşu ile proletaryanın kurtuluş mücadelesi her açıdan birbirine sıkı sıkıya bağlıdır.

Kadının kurtuluşu devrimde, sosyalizmde!

İşçi sınıfının iktidarı ele alması ile birlikte toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği sağlanacaktır. Toplumsal devrim kadının gerçek anlamıyla kurtuluşu için gerekli koşulları yaratacaktır. Kuşkusuz ki toplumsal devrimin hemen ardından kadının gerçek anlamda özgürleşmesi gerçekleşemeyecektir.

Binlerce yıllık olumsuz mirasın etkilerinin tam anlamıyla silinmesi zaman alacaktır. Ancak Sovyetler deneyimi de göstermiştir ki işçi sınıfının iktidarda olduğu bir yönetim biçiminde kadının özgürleşmesi ve eşitliği doğrultusunda en gelişmiş ve demokratik burjuva devletlerin kadına sağladığı haklar daha ilk yıllarda katbekat aşılacaktır.

Devrimin zaferiyle birlikte alınacak ilk önlemler kapsamında, “*Kadının kurtuluşu*” sorunu şöyle ortaya konabilir:

- Toplumsal yaşamın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliğinin sağlanması için kararlı ve sistematik bir mücadele yürütülür. Eski toplumdan miras fiili eşitsizliklerin giderilmesi için her alanda kadın lehine ayrımcılık gözetilir.

- Analık toplumsal bir işlevidir, kadının bundan doğan tüm hakları tanınır. Eski düzende kadını köleleştiren çocuk bakımı ve ev işleri toplumsal kurumlaşmalar yoluyla çözülür.

- Kadının tarihsel ezilmişliğinin yarattığı fiili eşitsizliklerin tüm izleriyle silinmesi yeni toplumun inşası ve yeni insanın biçimlenmesi eşliğinde uzun bir tarihi döneme yayılacaktır. Bu bilinçle, kadını köleleştiren ve aşağılayan ideoloji ve geleneklere karşı sistematik bir mücadele yürütülür.

Ekim Devrimi ve Sovyetler deneyimi de incelendiğinde bu kapsamda önlemlerin alındığı görülmektedir.

Kadının kurtuluşu ve Ekim Devrimi deneyimi

Siyasi iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi ile insanın insan tarafından sömürülmesine ve özel mülkiyete son veren Sosyalist Ekim Devrimi kadının kurtuluşu için ilk adım olarak ortaya

kaldırmıştır. Bu sayede üretim araçlarının üzerindeki toplumsal mülkiyet kadın cinsinin tam özgürlük ve eşitliğinin temel dayanağı haline getirilmiştir.

Sovyetler deneyiminde kadının özgürleşmesi doğrultusunda sağlanan temel önemde bir dizi ilerlemeye rağmen, kadın sorunu tam anlamıyla çözülemedi. Kadının özgürleşmesi doğrultusunda son derece önemli adımlar atılmıştır. Ancak yine de, tam da ataerkil kültür ve alışkanlıklar yeterli bir mücadeleye konu edilemediği için kadın ve erkek arasındaki eşitsizlik tam olarak yok edilememiştir. Bunda başka nedenlerin yanında, bürokratik yozlaşma süreçlerinin de önemli bir rolü olmuştur. Kısacası, kadının kurtuluşu alanındaki yetersizlik, yeni temeller üzerinde sosyalist bir toplumun kuruluşu ve komünizme doğru ilerletilmesi alanındaki genel yetersizliğin dolaysız yansıması olmuştur.

Ancak toplumsal hayatın her alanında gerçekleşen bir dizi önlem ve uygulama ile kadın sorunun çözümünde dünyanın en ileri kapitalist ülkelerinin 130 senede yapamadıklarını Sovyet iktidarı 1917 Ekim Devrimi’nin ikinci yılında siyasal, ekonomik ve toplumsal alanlarda hayata geçirmeyi başarmıştır.

Üretim

Yaşamın tüm alanlarında kadının hak eşitliğini ilan eden ve yasal güvence altına alan Ekim Devrimi’nin daha ilk günlerinde “eşit işe eşit ücret”, 8 saatlik işgünü, kadın emeğinin korunmasına, anne ve çocuğun korunmasına dair yasaları ilan eden kararnameler yayınlandı. Sovyet iktidarı, annelik ve ev kadınının ev içi faaliyetlerini, toplumsal üretimdeki çalışmaya denk, toplumsal fonksiyonlar olarak tanıdı. Köylüye toprak dağıtımında, ailelere değil, bireylere kendi parselini verme yöntemini izledi.

Kadınların toplumsal üretime katılabilmesi için çocuklarını emanet edebilecekleri ve çocuklarının yetiştirilmesine yardımcı olacak yaygın bir çocuk bakım/egitim kuruluşları (kreşler, yurtlar, yatılı okullar, etüt merkezleri vb.) ağı yaratıldı. Kadınların yaşantısını kolaylaştırmak için, mahallelere, tek tek fabrikalara dek örgütlenen yemekhaneler, kantinler, çamaşırhaneler, terzihaneler, alınan diğer önlemlerin başında geliyordu.

1954 yılında çalışabilir yaştaki bütün kadınların %70-80’i çalışıyordu. Sanayide çalışan kadınların oranı, bütün işçi ve hizmetlilerin %45,5’ini oluşturuyordu. Yine, yüksekokul mezunu kalifiye elemanların %53’ünü, orta dereceli kalifiye elemanların %66’sını, ekonomi, istatistik, planlama elemanları ve ürünlerin kalitesini denetleyen elemanların %69’unu, doktorların %76’sını, tüm sağlık çalışanlarının %91’ini, hukukçuların %31’ini, öğretmenlerin %70’ini ve kültür ve kütüphane alanında çalışanların %72’sini kadınlar oluşturuyordu.

Politika

Sovyetlerde kadını politik hak eşitliğine, seçme ve seçilme hakkına kavuşturan ilk belge, Ocak 1918’de

III. Tüm Rusya Sovyet Kongresi tarafından karar altına alan “Emekçi ve Sömürülen Halkın Hakları Deklarasyonu” oldu. Temmuz 1918’de kabul edilen ilk Sovyet Anayasası, bu hakları yasa biçiminde güvence altına aldı. Kadınların hayatın her alanında tam hak eşitliğine gerçekte kavuşması için Sovyetler Birliği’nde bu uğurda izlenen yol, emekçi kadınların toplumsal üretimin her alanına, ülkenin kamusal ve politik hayatına, devlet ile kamu kurum ve kuruluşlarının bütün mercilerine olabildiğince yaygınlıkta çekilmesi ve bunun için gerekli koşulların yaratılmasıydı.

Ekim Devrimi’nden 10 yıl sonra, Sovyet seçimlerine kadınların katılımı şehirlerde %49,8, kırdada %31,1 iken, 1934’lere varıldığında bu oran şehirlerde %89,4 ve kırdada %80,3’e çıktı.

1936’da yürürlüğe giren yeni Anayasa’dan sonra kadınların yerel sovyetlerde temsil oranı %30’ların üzerine çıktı. %50’lik hedefe varılamamış olsa da kadınların yerel sovyetlerde 1/3 oranında temsil ediliyor olmasını, başlangıçtaki durum göz önüne alındığında büyük bir başarı olarak kaydetmek gerekir.

1920’de 8. Tüm Rusya Sovyet Kongresi’nde kadın delegelerin oranı %2,1’di. Aralık 1922’de yapılan 1. Sovyet Kongresi’nde bu oran %3,9’du ve bunlardan 5’i Merkez Yürütme Komitesi’ne seçilmişti.

1928’de 5. Sovyet Kongresi’nde bu oran %15,5’e çıktı. Şubat 1935’teki, 58 milliyeti temsil etmesiyle özel bir öneme sahip olan VII. Sovyet Kongresi’nde kadınların oranı %19’du. Bu kadın delegelerin içinde artık azınlık milliyetleri temsil eden bir dizi kadın da yer alıyordu.

Eğitim

Sovyet kadınının eğitim hakkını pratikte kullanmaya başlamasının ilk adımını okuma-yazma bilmezliğin tasfiyesi oluşturdu. Okuma-yazma kampanyası, tüm halkın meselesi haline getirilerek “okuma-yazma bilen herkesin bilmeyen birine öğretmesi” şiarıyla başlatıldı. Bu kampanyada kadın delege toplantıları ve diğer

kadın örgütlenmeleri önemli bir rol oynadı.

Devrimden hemen sonra uygulamaya konan kız ve erkek çocuklar için parasız genel zorunlu eğitim uygulaması, kadınların eğitim alanındaki hak eşitliğinin bir diğer halkasını oluşturdu. Bu uygulama sanayi kentlerinde yedi yıllık, kırsal alanda dört yıllık bir temel eğitimi kapsıyordu. 1940’tan sonra her yerde 7 yıllık eğitim zorunluluğuna geçildi. Aynı süreçte orta öğrenim de giderek yaygınlaştırıldı ve 50’li yılların ortalarında özellikle büyük kent ve sanayi merkezlerinde fiili olarak genel on yıllık eğitime geçildi.

Ayrıca tüm işçi ve emekçilere, özellikle kadınlara mesleki vasıflarını geliştirebilmeleri için geniş bir eğitim ağı kuruldu. İşçi ve köylü kadınlara, çalışmalarına ara vermek zorunda kalmadan alanlarında mesleki eğitim ve bunların yüksek eğitimini görme olanağı sunuldu. Kurulan akşam okulları ve uzaktan eğitim (evde eğitim) sistemiyle yüz binlerce kadın kalifiye işçi oldu, büyük bir bölümü de yükseköğrenim gördü. Birçok büyük işletmenin bünyesinde eğitim kombinaları yaratıldı. Burada emekçiler orta ve yüksek öğrenimlerini tamamlayarak kendilerini geliştirme fırsatı buldular.

1947’de Sovyetler Birliği’nde yalnızca 250 bin kadın teknisyen ve mühendis ve 100 bin kadın doktor olarak çalışıyor; üç milyon kadın zihinsel meslekler icra ediyordu. Bunların bir milyonu öğretmenken, 33 bin kadın bilimsel alanda çalışıyordu.

Sağlık

Devrimden yalnızca iki ay sonra özel bir kararnameyle, anne ve çocuğun korunmasının “doğrudan devletin yükümlülüğü” olduğu ilan edildi. Dönemin tüm zorluklarına karşın ülkenin her yerinde çocuklar için kurum ve kuruluşlar inşa edilmeye başlandı.

Her türlü sağlık hizmetini parasız sağlayan Sovyet devleti, kadına bir gebelik yardımı ve önemli bir ek beslenme ödeneği ayırdı. Doğum için de anne ve

çocuğun yaşamını ve sağlığını en geniş anlamda güvence altına almak üzere çok çeşitli düzenlemelerde bulundu. SSCB’de kadın ve çocuklara hekim danışmanlığı sağlayan binlerce sağlık kuruluşu, hamileler ve emzirenler için özel yurtlar, fabrikalarda kreşler, garlarda vb. kamusal alanlarda anne ve çocuk için özel odalar yaratıldı.

Hukuk ve aile

“Sovyet iktidarı eski, adaletsiz, emekçi yığınların savunucuları için katlanılamaz olan yasaları yerle bir etti.” (Lenin)

Bu yasalar dini kurumların, evlilik ve aile kurumu üzerindeki etkisine karşı mücadelenin bir parçasıydı. Kilise evliliği, imam nikahı geçersiz kınıyor, yalnızca medeni evlilik yasalar önünde geçerli sayılıyordu. Kadına boşanma hakkı tanındı. Öte yandan istek üzerine devrimden önce kısılmış dini nikahların kayıt altına alınarak tanınması sağlandı. Yine, devrimden sonra ilan edilen kararnamelerin getirdiği en büyük yeniliklerden biri de evlilik içi doğan çocuklarla evlilik dışı doğan çocukların yasa önünde eşit haklara sahip kılınmasıydı.

Kültür ve sanat

Sovyetlerin en önemli başarılarından biri de gerçekleştirdiği kültür devrimiydi.

1956’da kadınların kültür kurumlarındaki temsil oranlarına bakıldığında, bunu daha da açık bir biçimde görmek mümkün: Yayınevlerinde ve gazetelerde % 53,7; kitap evlerinde %79,8; kültür bakanlığına bağlı eğitim kurumlarında %64,4; müzelerde %72 ve kulüplerde %50,6; kütüphanelerde %96; kültür bakanlığının tüm yönetim organlarında %47,6.

Sosyalizmi inşa sürecinde geleneksel zincirlerini kırarak özgürleşmede önemli mesafe kat eden Sovyet kadını, sosyalizmin kazanımlarının tasfiye edilmesiyle yeniden büyük hak kayıplarına uğramıştır. Tıpkı işçi sınıfı ve emekçiler gibi...

Gözaltında taciz ve tecavüz devam ediyor!

Kapitalist sömürü çarkları döndükçe bu düzen içerisinde kadın sorunu da büyüyor. Kadının cins olarak ezilmişliği, çifte sömürüsü katmerleniyor. Kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz olayları, kadın cinayetleri gün be gün artıyor.

Adalet Bakanlığı verilerine göre kadın cinayetleri 2002-2009 yılları arasında %1400 arttı. 2002-2012 yılları arasında 4675 kadın cinayeti yaşandı. “Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu”nun en son verilerine göre 2012 yılında 210 kadın öldürüldü. *bianet.org*’un derlediği istatistiklere göre ise 2012 yılında 150 kadına tecavüz edildi, 210 kadın yaralandı, 137 kadın tacize uğradı. Koruma talep ettikleri, tedbir kararı çıkarttıkları halde 24 kadın öldürüldü, 21 kadın ağır yaralandı.

Geçtiğimiz günlerde 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle Gözaltında Taciz ve Tecavüze Karşı Hukuki Yardım Bürosu’nun yayınladığı rapor “devlet gözetiminde” gerçekleşen taciz ve tecavüz olaylarını gözler önüne seriyor. Rapor işçilere, emekçilere, öğrencilere, ilericilere ve devrimcilere yönelen polis terörünün en üst aşamalarından biri olan gözaltında taciz ve tecavüz olaylarını ortaya koyuyor.

Yardım Bürosu’nun kuruluş tarihi olan 1997’den bugüne kadar yaşanan gözaltındaki cinsel taciz ve tecavüz olaylarına ilişkin raporunu incelerken raporun sadece yaşadıklarını anlatmaya karar veren kadınları kapsadığını dikkate almak gerekiyor. Dolayısıyla

raporlardaki rakamlar gerçeğin sadece bir kısmını yansıtıyor. “Toplumsal baskı”, “töre”, “namus” gibi nedenlerle yaşadıklarını ortaya koyamayan kadınların azımsanamayacak kadar fazla olduğu ise biliniyor.

Rapora göre, 16 yıl içinde büroya cinsel taciz ve tecavüz vakası yaşadığını söyleyerek başvuran kadın sayısı 366. Bu 366 kadından 83’ü gözaltında güvenlik güçlerinin tecavüzüne uğradığını açıkladı. 2 kadın tecavüze uğradıktan sonra intihar etti, bir kadın işkence sonucu öldürüldü, 14 yaşındaki bir kız çocuğu ise tecavüze uğradıktan sonra akrabaları tarafından “namus” gerekçesiyle öldürüldü. Bir kadın da işkencenin uzun vadeli etkisi sonucu Aralık 1999’da hayatını kaybetti. Tecavüze maruz kalan bir kadın hakkında da ailesi “ölüm kararı” aldı.

Rapor, tecavüz vakalarının yanı sıra “zorla fuhuş”, “basın yoluyla cinsel taciz”, “işkence sonucu bebeğini düşürme”, “bekaret kontrolüne maruz kalma” gibi vakaları da içeriyor. Mağdur 363 kadının 45’i ise 10-18 yaş arasında. Vakaların bir kısmı ile ilgili hukuki süreç devam etmekte. Ayrıca 28’si AİHM’de sonuçlanan, 16’sı da AİHM’de görülmeye devam eden dava bulunmakta. 114 kadının “korktuğu için” hukuki işlem başlatmaması, 14 kadının davası sürerken şikayetinden vazgeçmesi, 40 kadının uğradığı baskılar nedeniyle yaşadığı yeri terk etmek zorunda kalması ise yaşadıkları şiddet, taciz, tecavüz olayları karşısında kadınların karşı karşıya kaldıkları toplumsal baskıyı en açık şekilde

gösteriyor.

Yardım Bürosu’nun yayınladığı rapor, kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz olayları ve kadın cinayetlerinin ulaştığı boyutu gözler önüne sermek açısından çarpıcı veriler ortaya koymaktadır. Rapor bir yandan da günümüzde tırmandırılan çok yönlü devlet terörünü de yansıtmaktadır. Başta devrimciler olmak üzere toplumsal muhalefetin her kesimine cop, biber gazı ile azgınca saldıran, gözaltı, tutuklama terörünü devreye sokan sermaye devletinin estirdiği faşist devlet terörü gözaltında kadına yönelik taciz, tecavüz, şiddet olayları ile sürmektedir. Rapor verilerine göre taciz ve tecavüz suçunu işleyenlerin 266’sı polis, 96’sı jandarma/asker, 17’si ise özel timdir.

Özgürlük, eşitlik, demokrasi söylemleri sermaye düzeninin temsilcileri tarafından sıkça dile getirilirken, bu söylemlerin birer aldatmacadan ibaret olduğu ortadadır. Kadınlar da Gözaltında Taciz ve Tecavüze Karşı Hukuki Yardım Bürosu’nun raporundan yansıdığı gibi kadına yönelik “özgürlük, eşitlik, demokrasi söylemleri”nden paylarına düşeni gözaltında taciz ve tecavüz olarak almaktadırlar.

10 Mart günü 8 Mart Kadın Platformu’nun Kadıköy’de gerçekleştirdiği 8 Mart mitinginin çıkışında Bursaspor taraftarı faşistlerin kolluk güçleri gözetiminde Kürt kadınlarına saldırması ve 10 kadını yaralaması da bu durumun güncel örneklerinden birisidir. Kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz olayları, kadın cinayetleri ve devlet terörü karşısında toplum içerisinde yaratılmış olan kanıksanmış algıyı kırmaktan ve mücadeleyi büyütmekten başka bir seçenek bulunmamaktadır.

8 Mart'ın ardından...

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, geçtiğimiz hafta içerisinde dünyada ve Türkiye’de çeşitli eylem ve etkinliklerle kutlandı. On binlerce işçi ve emekçi dünyanın dört bir yanında 8 Mart vesilesiyle mücadele taleplerini dillendirmek için alanlara indi.

8 Martlar’ın günümüze kadar işçi sınıfı ve emekçiler tarafından bir mücadele günü olarak ele alınması ve kutlanmasından doğal başka bir şey olamaz. Zira 8 Mart işçi sınıfının mücadele tarihine ait bir gündür, çıkışı ve gelişimi sınıfsal bir öz taşımaktadır. “8 Mart kapitalizmde de ezilen bir cins olarak kalan kadının özgürlük ve eşitlik arayışını ve mücadelesini sembolize etmektedir ve onun tarihi uluslararası işçi hareketi ve sosyalizmin tarihi ile sıkı sıkıya bağlantılıdır. En ufak bir abartmaya düşmeksizin söylenmelidir ki, bugünün dünyasında kadının sahip bulunduğu tüm medeni, politik ve sosyal haklar, tümüyle, uluslararası işçi sınıfı hareketi ve ona önderlik eden sosyalizm mücadelesinin ürünüdürler.” (SY Kızıl Bayrak Sayı: 49, 9 Mart 2002) Özetle 8 Martlar; çıkışından günümüze kadar işçi sınıfının ve emekçi kadınların sermaye sınıfı ile hesaplaşmak için alanlara indiği bir kavga günü olarak şekillenmiştir.

İşte burjuvaziyi rahatsız eden de 8 Mart’ın bu sınıfsal ve tarihsel içeriğidir. On yıllardır 8 Martlar’ın yasaklanmasının, bunun yetmediği yerde uygulanan azgın devlet terörünün gerisinde burjuvazinin bu kaygıları yer almaktadır. 8 Mart’ın tarihsel ve sınıfsal kimliğinin törpülenerek içinin boşaltılmasına dönük operasyonların gerisinde de burjuvazinin aynı sınıfsal kaygıları yatmaktadır. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nün, “Dünya Kadınlar Günü’ne” dönüştürülerek hediye gününe indirgenmeye çalışılması, ya da sınıfsal ayrımlar ortadan kaldırılarak “sadece kadın cinsinin” bir araya geldiği karnavallara çevrilmek istenmesi de burjuvazinin 8 Mart üzerinde yapmak istediği tahribatın bir başka alanını oluşturmaktadır.

Bu bilinen sürecin gerisinde ise burjuvazi adına bir sınıf tutumu, dünya görüşü ve ideolojisi yer almaktadır. Yıllardır 8 Mart’ın tarihsel ve sınıfsal özünün karartılmasına dönük gündeme gelen her türlü manevra bu açıdan ideolojiktir ve asla biçimsel olarak ele alınmamalıdır.

8 Mart ayrışmasının anlamı

12 Eylül yenilgisinin ardından solun büyük bir kesimini kapsayan tasfiyeci rüzgar siyasal yaşamın her alanında kendi sonuçlarını da üretti. Dünün devrimcisi bir dizi parti ve örgütün bu tasfiyeci sürecin ardından bir bir liberal-reformist örgütlere dönüşürken bu aynı dönüşüm süreci kendisini tüm temel siyasal sorunlar üzerinden de ortaya koydu.

Bu sürecin 8 Martlar’a yansımaları ise gecikmedi. Devrimle yollarını çoktan ayıran ve feministlerle kol kola giren liberal-reformist sol, düzenle kurdukları çok yönlü bağların dolaysız bir sonucu olarak burjuvazinin 8 Mart’ın içini boşaltmaya dönük politikalarının da dolgu malzemesine dönüştü. “Erkeksiz 8 Mart”ların gündeme gelmesi ve gerçekte 8 Mart’ın devrimcilerden arındırılmasına dönük hesapların giderek somut dayatmalara dönüşmesi bu aynı yıllara denk düşmektedir. Liberal-reformist sol adına bunun

kendisi, 8 Mart’ın tarihsel ve sınıfsal içeriğine gölge düşürmek kadar yaratılan devrimci geleneğe de sırt çevirmek anlamına gelmektedir.

Bundan 9 yıl önce başta sınıf devrimcileri olmak üzere devrimci ve ilerici güçler, 8 Mart’ın **tarihsel, sınıfsal ve devrimci özüne sahip çıkarak** 8 Mart’ın mücadele tarihine gölge düşüren, liberal-reformist ve feminist çevrelerden yollarını ayırdılar. **Devrimci 8 Mart Platformları’nda** yan yana gelen devrimci-ilerici güçler 2000’li yılların başından itibaren 8 Martlar’ı ayrı alanlarda örgütüyorlar. “Komünistler daha en baştan bu gerici oportünist eğilimin karşısına çıktılar ve kadın sorununa marksist yaklaşım üzerinden bu burjuva reformist çabanın içyüzünü teşhir ettiler. Bu çaba devrimci hareketin öteki bazı çevrelerinden destek gördü ve böylece 8 Mart kutlamalarındaki kaçınılmaz ayrışma gündeme geldi. Bir yanda 8 Mart’ı emekçi ve devrimci içeriği ve gelenekleri ile ele alan Devrimci 8 Mart Platformu, öte yanda onu salt bir kadın eylemine indirgeyen, böylece emekçi ve devrimci karakterinden arındırarak içini boşaltan reformist feminist cephe.” (Ekim, Sayı:252, Mayıs 2008)

Buraya kadar anlatılanlardan anlaşılacağı üzere, yaşanan ayrışma esasen sınıfsal bir temele dayanmaktadır. Dolayısıyla biçimsel değil tersine “ideolojiktir, ilkeseldir”. Bir tarafta burjuva ideolojisinin farklı tezahürleri olan liberal-reformist ve feminist çevreler, öte yanda devrimci ve ilerici güçler. Ayrışmanın anlamı ve önemi de buradan gelmektedir ve sınıf devrimcileri bu nedenle 9 yıldır bu süreçle fazlasıyla önem vermektedir.

Koparılar kapıları

Fakat süreç içerisinde solda derinleşen tasfiyeci sürükleniş ve devrimci iddialarda yaşanan erozyon, Devrimci 8 Mart Platformu bileşeni kimi çevreler üzerinde de sonuçlarını üretti. Dün 8 Mart’ın devrimci özüne sahip çıkma iddiası ile platformda yer alan kimi yapılar bugün doğrudan ya da utanarak liberal sol cenahın içerisinde kendilerine yer açmaya çalışıyorlar. Bunu son üç yıl üzerinden ele aldığımızda, Devrimci 8 Mart Platformu’nda daha önce yer alan DHF, Partizan ve kimi çevreleri üzerinden rahatlıkla görebiliriz.

Bu yaşanan gelişmeler elbette 8 Martlarla sınırlanamaz. Tersine, yıllardır 8 Mart süreçlerinde karşılaştığımız tutarsız yaklaşımların gerisinde, solda yaşanan yeni “tasfiyeci sürükleniş” yer almaktadır.

Sınıf devrimcileri olarak bunun altını bugüne kadar hep kalınca çizdik ve gerek yer aldığımız platformlarda gerekse genel siyasal mücadele içerisinde bu türden anlayışlarla kesintisiz bir ideolojik mücadele yürüttük. Devrimci 8 Mart Platformu’nu hemen her yıl reformist sol çevrelerle ve feministlerle yan yana getirmeye çalışan, esasta ilkesel olan ayrışmayı deforme etmek için elinden geleni yapan bu çevreler, geline yerde bir bir platformdan kopmuş bulunuyorlar.

Bu kopuş, bu yılki 8 Mart sürecinde de devam etti. Toplam 8 Mart tablosuna bakıldığında ideolojik ve sınıfsal kimliği tutarsız kimi çevreler de soluğu liberal solun ya da feminist çevrelerin yanında aldılar. Bu açıdan henüz 2008 Mayıs’ında kaleme alınan şu değerlendirme, esas olarak bugünün tablosunu da güncel olarak yansıtmaktadır:

“Bu iki temel platformun bağdaşmazlığı ve devrimciler cephesinde devrimci anlayış ve ilkelere dayalı olarak karşı platformun teşhiri, kuyrukçu bazı ara akımları bir dönem için sallantılı bir tavra itti. İçlerinden bazıları bir kereliğine de olsa Devrimci 8 Mart Platformu içinde yer almak zorunda bile kaldılar. Fakat bu çok sürmedi, bu yıl pek az istisna ile herkes yerli yerini buldu. Reformist akımlardan bir tek TKP hariç tüm ötekiler feminist platformda bir araya geldiler. Kuyrukçu oportünizm de son ve kesin kararını ortaya koyarak yeniden bu cepheye döndü. Üstelik bu ayrım noktalarını belirgin biçimde aydınlatan son yılların tüm tartışmalarına rağmen böyle oldu. Demek ki herkes safını bilerek isteyerek seçmiş oldu. Bu yıl oluşan ayrışma tablosu, işte bu nedenle paha biçilmez değerlidir.” (Ekim, Sayı: 252, Mayıs 2008)

8 Mart ayrışması günceldir

Devrimci 8 Mart Platformları’nın gündeme geliş koşulları ve siyasal gerekçeleri yerli yerinde durmakta, yaşanan ayrışmanın ideolojik ve ilkesel mahiyeti tüm önemini hala daha korumaktadır. Zira burjuvazinin 8 Mart’ın tarihsel, sınıfsal ve devrimci içeriğini boşaltmaya dönük çabası, dahası liberal-reformist solun burjuvazinin bu çabasını kolaylaştıran pratiği yerli yerinde durmaktadır. Hatta solun verili tablosu üzerinden denilebilir ki; bu uğursuz misyonları düne nazaran çok daha güçlenmiş durumdadır.

Düne kadar bir şekliyle platformda yer alan, fakat başından beri tutarsız bir çizgi izleyen çevreler, bugün kopuşlarını platformu eleştirerek gerekçelendirmeye

çalışıyorlar. Dün ilkesel ve ideolojik ayrımları her vesileyle silikleştirmeye çalışanlar, bugün platformun ilkesel ve politik zeminini tartışmaya kalkıyorlar. Onlara diyecek tek sözümüz şudur: 9 yıl önce yaşanan ayrışma hala daha günceldir. Aradan geçen zaman dilimi içerisinde değişen şey ise başta Partizan ve DHF olmak üzere bu çevrelerin erozyona uğramış bulunan devrimci iddialarıdır. 9 yıl önce kurulan birlikteliğin ideolojik etkisi ve gücü ile platforma katılan kimi tutarsız çevrelerin platformdan kopuşlarını ise olağan görmek gerekir.

Dayatmacı tutumlar platformun işleyişini zedelemektedir

Bu yılki Devrimci 8 Mart Platformları üzerinden özellikle İstanbul’da yaşananlar ise ayrıca değerlendirmeyi gerektirmektedir. Zira İstanbul merkezli yaşanan gelişmeler bu türden platformlar açısından belirleyici bir öneme sahiptir.

İstanbul Devrimci 8 Mart süreci üzerinden öne çıkan en temel olgu, sürecin örgütlenmesinde yaşanan gecikmedir. Platformun örgütlediği 8 Mart mitingi neredeyse son bir haftaya kadar belirsizliğe mahkum edilmiştir. Bunun gerisinde ise kimi çevrelerin temelsiz tartışmalarla platforma zaman kaybettirmesi kadar Halk Cephesi’nin başından beri kendini dayatan tutumları yer almaktadır.

Zira tüm gecikmişliğine rağmen henüz daha erken denilebilecek bir tarihte miting alanı üzerinden bir karara varılmış, fakat Halk Cephesi yine toplantı sürecinde altına imza attığı bu kararı dahi boşa çıkararak sürecin uzamasına vesile olmuştur. Bu türden dayatmacı tutumlar sürecin örgütlenmesinin neredeyse her adımında karşımıza çıkmış ve zaten sınırlı olan zaman böylelikle heba edilmiştir.

Yaşanan zaman kaybı işin sadece bir tarafıdır. Zira daha da önemlisi ilkesel olandır. Sınıf devrimcileri olarak içerisinde yer aldığımız platformlarda “kendisini dayatan” tutumları ilkesel olarak hiçbir biçimde kabul etmedik. Bu türden tutum ve yaklaşımları cepheden mahkum ettik. Platformlarda karşımıza çıkan dayatmacı yaklaşımların var olan birlikteliklerin zeminini tahrip etmekten başkaca bir işe yaramadığını döne döne hatırlattık. Bu vesileyle bir kez daha altını çizmek gerekirse; Halk Cephesi’nin 8 Mart sürecinde sergilediği dayatmacı tutum ve yaklaşımlar kabul edilemez. Bu tutum birlikte hareket etmenin ruhuna ve gereklerine aykırıdır.

Bu tarz dayatmacı tutumlar ortaya konan ortak politik tavrı ayrıca zayıflatmaktadır. Son 8 Mart deneyimi bunu tüm açıklığıyla bir kez daha gözler önüne sermektedir. Zira kendisini dayatan tutumlar ortak iradeyi yıpratmış, platformun politik gücünü ve etkisini zayıflatan bir etkene dönmüştür.

8 Mart kızıldır kızıl kalacak!

Bu topraklarda on yıllardır uygulanan baskı ve zorbalığa, içinin boşaltılmasına dönük türlü manipülasyonlara rağmen 8 Mart’ın tarihsel, sınıfsal ve devrimci mahiyeti karartılamadıysa, bunda devrimci ve ilerici güçlerin payı büyüktür. Zira bugüne kadar başta sınıf devrimcileri olmak üzere devrimci-ilerici güçler, işçi sınıfı ve emekçiler, yani 8 Mart’ın gerçek sahipleri kızıl 8 Martlar’ı tarihsel ve sınıfsal özüne uygun bir şekilde örgütlemek için türlü bedeller ödeyerek her türlü çabayı ortaya koydular.

Bundan sonra da ne liberal-reformist çevreler, ne de sermaye düzeninin türlü ayak oyunları 8 Martlar’a gölge düşüremeyecektir. Sınıf devrimcileri tek başlarına da olsa 8 Mart’ın kızıl ruhunu ve devrimci özünü geleceğe taşıyacaklardır. 8 Martlar, dün olduğu gibi bugün ve yarın da işçi sınıfının tarihsel mücadelesindeki kızıl yerini koruyacaktır.

Devrimci 8 Mart mitinglerle kutlandı...

“8 Mart kızıldır, kızıl kalacak!”

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, çeşitli illerde yapılan devrimci 8 Mart mitingleri ile kutlandı.

İstanbul

Kadıköy Numune Hastanesi önünde buluşan Devrimci 8 Mart Platformu bileşenleri ve destekçi güçler kortejler halinde Kadıköy İskele Meydanı’na yürüdüler. Yürüyüş kolunda en önde Devrimci 8 Mart Platformu pankartı bir erkek ve bir kadın tarafından taşınırken ardından devrimci ilerici güçler kendi pankartlarıyla sıralandılar.

Yürüyüşe sınıf devrimcileri “Emperyalist savaşa, kapitalist sömürüye, karşı özgürlük, eşitlik, sosyalizm! / BDSP” pankartı ile katıldı. Kortejin en önünde komünist kadın önderlerin flamaları taşınırken kortej genelinde kızıl flamalar ve 8 Mart gündemli taleplerin yer aldığı Türkçe-Kürtçe dövizler taşındı. Kortej coşkusu ve kitleselliği ile dikkat çekti.

Kamu emekçileri ise KESK’e yönelik baskı ve operasyonları gündemleştirdiler.

Yürüyüşün sonunda kortejler arama noktalarından geçerken KESK korteji tüm kitle tarafından “KESK’li tutsaklar onurumuzdur!” sloganı ile karşılandı.

Miting programında ilk olarak Devrimci 8 Mart Platformu adına ortak açıklama Dilan Balcı tarafından okundu.

Mitingde ÇHD adına konuşan İstanbul Şube yöneticilerinden **Gülvin Aydın**’ın ardından KESK adına SES üyesi **Ebru Erbulan** ise çocuklarıyla çıktığı kürsüde bir konuşma yaptı.

Adalılar müzik grubunun dintesinin ardından direnişçe kadınlar konuşma yaptı. İTO-Teknopark işçileri ve İnşaat Mühendisleri Odası’nda direnen Cansel Malatyalı “Direnen işçiler onurumuzdur!” sloganı eşliğinde sahneye çıktı.

Miting Grup Yorum’un ezgileriyle son buldu.

Ankara

Kolej Meydanı’nda başlayan eylemde platform bileşenleri alanda kendi pankart ve flamalarıyla yerlerini aldılar. En önde “Kadına yönelik şiddete, baskıya, gericiliğe, cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye, devlet terörüne, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadeleyle!” şiarlı ortak pankart taşındı.

Komünistler eyleme “Sömürüye, eşitsizliğe, gericiliğe karşı örgütlü mücadeleyle!” pankartı ve çeşitli şarların olduğu dövizlerle katıldılar.

Ziya Gökalp Caddesi’nin trafiğe kapatıldığı yürüyüşün ardından Sakarya Caddesi’ne ulaşan eylem bileşenleri burada bir program gerçekleştirdiler. Saygı duruşunun ardından Devrimci 8 Mart Platformu adına yapılan basın açıklamasında kadınların yaşadığı baskı ve eşitsizlik, güncel sorunlar ve dinci-gerici AKP hükümetinin kadın düşmanı politikaları ve söylemleri üzerinden değerlendirildi.

TAYAD’lı bir ananın yaptığı konuşmanın ardından Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu’nun seslendirdiği ezgi ve halaylarla devam eden eylem kürsüden okunan “Ekmek ve Gül” şiiriyle son buldu.

İzmir

Karşıyaka İzban’da toplanmaya başlayan kitle, sloganlar ve halaylar eşliğinde kortej düzenini aldı. Kortejin en önünde “Kadın erkek elele örgütlü mücadeleyle!” şiarlı pankart taşındı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Komünistler de “Emperyalist savaşa, kapitalist sömürüye, eşitsizliğe, şiddete, kadın cinayetlerine karşı özgürlük, eşitlik, sosyalizm!” şiarlı BDSP pankartının önünde üzerinde devrimci kadın önderlerin ve Ölüm Orucu Şehidi Hatice Yürekli’nin portrelerinin olduğu “Vardık, varız, varolacağız!” şiarlı pankartlar taşıdı. Kızıl renklerin hakim olduğu coşkulu BDSP korteji, disiplinli ve canlı duruşuyla, yürüyüş boyunca ilgi çekti.

Karşıyaka İş Bankası önünde yapılan mitingde tarih boyunca direnen kadınlar selamlanarak, devrimci kadın önderler şahsında saygı duruşuna geçildi. Saygı duruşunun ardından, devrimci 8 Mart bileşenleri tarafından hazırlanan basın açıklaması okundu.

Açıklamayı İzmir Hareket Tiyatrosu’nun hazırladığı, “Minyatür Krallık” adlı oyun izledi.

Oyunun arkasından Grup Günişliği’nin çaldığı ezgilerle, halaylar ve sloganlar eşliğinde miting programı devam etti. Son olarak Çav Bella hep bir ağızdan okundu.

Adana

BDSP ve Halk Cephesi kadınlar tarafından oluşturulan Devrimci 8 Mart Platformu tarafından İnönü Parkı’nda yapılan açıklamada, 8 Mart’ın tarihsel ve sınıfsal özüne sahip çıkmak için bir araya gelindiği vurgulanarak, 8 Mart’ın işçi ve emekçi kadınların mücadelesinin simgesi olduğu belirtildi.

Açıklama, sömürüye, köleliğe, eşitsizliğe ve geleceksizliğe, emperyalist savaş ve saldırganlığa, evde, işte, sokakta şiddete, yoksulluğa ve işsizliğe karşı kadın-erkek omuz omuza örgütlü mücadeleyi yükseltme çağrısıyla son buldu.

Kayseri

BDSP’nin yanısıra bir çok emek örgütü ve ilerici siyasi yapının içinde yer aldığı Kayseri’de Emek ve Demokrasi Platformu’nun çağrısıyla bir araya gelen kitle, Sivas Caddesi’nde kortej oluşturarak, Kayseri Meydanı’na yürüdü. Emek ve Demokrasi Platformu adına yapılan basın açıklamasında şunlar söylendi: *Kayseri’de işçi kadınlar eşit işe eşitsiz ücret alıyorlar. Kölece çalışma koşulları karşısında aldıkları ücretler onları yoksulluk ve sefalet sınırına o kadar yakınlattığı halde, daha çok, daha çok çalışmalarını istiyor kan emiciler. Sömürü çarkları arasında alın terleri ve emekleriyle birlikte, umutları, gelecekleri ve çocuk yaşta bedenleri de öğütülür. Kadın olmak, daha vahşi ve katmerleşen sömürü demektir onlar için.”*

8 Mart eylemlerinden...

İstanbul

Emekçi Kadınlar’ın (EKA), Tünel’den meydana yaptıkları yürüyüşte kadınlar kızıl ve yıldızlı bereler takarken, kadın önderlerin resimlerinin taşındığı kortejde kızıl bir görsellik göze çarptı. Eylemde Emeğe Ezgi de müzik dinletisi sundu.

İstanbul Feminist Kolektif’in Taksim’de yaptığı eylem ise kitleselliği ve çok sesliği ile dikkat çekti. Eylem boyunca, kadın cinayetleri, cinsiyetçi politikalar ve aile kurumu eleştirilirken, trans kimliğinin varlığı sloganlarla dile getirildi.

ESP SKM üyeleri Kadıköy Yoğurtçu Parkı’ndan Kilise Meydanı’na kadar yaptıkları yürüyüşün ardından basın açıklaması gerçekleştirdiler.

10 Mart günü Ümraniye’deki Vatan İlköğretim Okulu önünde toplanan **Demokratik Kadın Hareketi (DKH)**, “Yeni kadını yaratma iradesi ile özgür dünya için mücadeleyle!” pankartı açarak, Festival Alanı’na kadar yürüyüş gerçekleştirdi.

İstanbul 8 Mart Kadın Platformu, 10 Mart günü Kadıköy’de gerçekleştirdiği mitingle 8 Mart’ı kutladı. “Cinsiyetçi politikalara, savaşa, yoksulluğa, kadın katliamlarına ve emeğimizin sömürüsüne karşı direnerek örgütleniyoruz” pankartının arkasında bulunan bileşenlerin ortak vurgusu, kadınların yaşadığı baskı ve saldırılara karşı örgütlenmeydi. Miting programında sunuş ve ortak açıklama Kürtçe ve Türkçe okundu. Basın açıklamasının ardından “Sadece kadın oldukları için öldürülen” kadınlar için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Dalepa Nena’nın ezgilerinden sonra BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel bir konuşma yaptı.

Kadın Kapısı’ndan Şeval Kılıç ise konuşmasında kadına yönelik şiddet artarken trans kadınlara yönelik şiddetin daha fazla arttığını söyleyerek trans bireylerin sorunlarını aktardı.

THY direnişçisi Deniz Eralp kadınların patron, bakan olabildiğini fakat işçi, emekçi olan kadınların sömürüldüğüne dikkat çekti.

Miting müzik dinletisi ve çekilen halaylarla son buldu.

Mitingin sonunda Bursasporlu taraftarlardan oluşan faşist gruplar eylemden dağılan kadınlara saldırdılar. 10 kadının yaralandığı öğrenildi.

Gebze

HDK Kadın Meclisi tarafından yapılan eylemde ilk olarak Paris’te katledilen 3 Kürt kadın anısına saygı duruşunda bulundu. Saygı duruşunun ardından basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada, kadınların barış talebi ön plandaydı.

Birleşik Metal-İş ve Petrol-İş sendikaları da Gebze’de etkinlikler yaparak 8 Mart’ı kutladılar.

Bursa

Bursa Kadın Platformu tarafından örgütlenen eylemde Orhangazi Parkı’na yürüyen kitle Altıparmak’tan yolu trafiğe kapatarak yürürken, Orhangazi Parkı’na gelindiğinde basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada kadına yönelik gerici uygulamalar, şiddet teşhir edilirken, çalışma yaşamında kadınların güvencesizlikle karşı karşıya bırakıldıklarına değinildi.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği de 9 Mart günü Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliği gerçekleştirdi.

Didim

7 Mart günü SES Didim temsilciliği tarafından “Eleni’den Mektuplar” adlı tiyatro oyunu sergilendi. 8 Mart günü ise “8 Mart Emekçi Kadınlar Parkı”nda toplanan kadınlar kortejler oluşturarak eski adliye binasına kadar alkışlar ve sloganlarla yürüdü.

9 Mart günü “Bu bahar önce emekçi kadınlar yürüyecek” adlı belegesel film gösterimiyle birlikte “Kapitalizm ve kadın” ve “Kadına şiddetin sosyoekonomik boyutları” konulu paneller yapıldı.

İzmir

8 Mart günü Konak Pier önünde toplanan **Emekçi Kadınlar (EKA)**, Eski Sümerbank önüne yaptıkları

yürüyüşün ardından basın açıklaması yaptılar. İçerisinde Eğitim Sen ve Emekli Sen’in de bulunduğu **Aliağa Emek ve Demokrasi Platformu** da Aliağa’da bir yürüyüş gerçekleştirdi.

HDK İzmir Kadın Meclisi 9 Mart günü Basmane Meydanı’ndan Konak Meydanı’na yürüyüş gerçekleştirdi. Kürtçe ve Türkçe konuşmalar yapılan miting, konuşmaların ardından sunulan müzik dinletisi ve halaylarla sona erdi. Eylem müzik dinletisi ve çekilen halaylarla bitirildi.

Çanakkale

Çanakkale Kadın Platformu imzası ile örgütlenen eylemde Salı Pazarı Caddesi’nden Cumhuriyet Meydanı’na yürüyen kadınlar, erkeklerle alanda buluştu. Eylemde konuşmaların yanı sıra müzik ve şiir dinletileri sunuldu.

Denizli

Cardoğan Parkı’nda başlayan eylemde ilk olarak çeşitli tiyatro ve müzik etkinlikleri gerçekleştirildi ve halaylar çekildi. Etkinliğin ardından kadınlar basın açıklaması yapmak üzere Bayramyeri Meydanı’na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşün başında kadınların önünü kesen polis, kadınlara vahşice saldırdı. Eylem barikatın önünde çekilen halaylar ve polis terörünün kınanmasıyla sona erdi.

Adana

Adana Kadın Platformu tarafından 10 Mart Pazar günü yapılan eylem için Mimar Sinan Açık hava Tiyatrosu önünden Uğur Mumcu alanına yüründü. Yürüyüş esnasında bir-iki noktada çıkarılmak istenen faşist provokasyon Kürt kadınlarının tutumlarıyla boşa düşürüldü.

Türkçe, Kürtçe ve Arapça selamlama ile başlayan mitingde çeşitli konuşmalar yapıldı. Mitinge, BDP Diyarbakır Milletvekili Emine Ayna da katıldı. Sanatçı Rojda’nın sahne aldığı miting, çekilen zılgıt ve halaylarla son buldu.

Tokat

Emekçi Kadınlar Platformu tarafından yapılan miting için Gaziosmanpaşa Bulvarı’nda toplanan kitle, Cumhuriyet Meydanı’na kadar yürüdü. Miting, konuşmaların ardından çekilen halaylarla sonlandırıldı. Akşam da bir salon etkinliği gerçekleştirildi.

Faşist saldırı lanetlendi!

8 Mart Kadın Platformu’nun 10 Mart günü Kadıköy’de gerçekleştirdiği mitingın ardından Kürt kadınlarına yönelik ırkçı-faşist saldırı Avcılar’da BDSP tarafından gerçekleştirilen yürüyüş ve basın açıklamasıyla protesto edildi. Faşist saldırının lanetlendiği eylemde sermaye devletin “barış” söylemlerinin sahteliği de teşhir edildi.

Akşam Marmara Caddesi girişinde toplanmaya başlayan BDSP’liler cadde girişine gerçekleştirdikleri yürüyüşte “Kızıl 8 Mart’ın direniş ruhuyla faşizme geçit yok!” pankartı ve kızıl flamalar açtılar.

Cadde sonuna gelindiğinde BDSP adına yapılan konuşmada, faşist saldırılara geçit verilmeyeceği belirtildi.

Yapılan konuşmanın ardından sıkı yumruklu eşliğinde söylenen Gündoğdu marşıyla eylem sona erdi. Basın açıklamasını izleyen birçok kişi alkışlar ve marşlara eşlik ederek eyleme destek verdi. Eyleme HDK temsilcisi ve Yurtiçi Kargo işçilerini temsilen bir işçi de katılarak destek verdi.

Kadın Platformu’ndan saldırı protestosu

Bursaspor taraftarlarının Kürt kadınlarına saldırması, Kadıköy Altıyol’dan Eminönü Vapur İskelesi’ne yapılan yürüyüşle protesto edildi.

Yaşanan saldırı “kışkırtılmış ırkçılığın saldırısı” olarak tanımlanırken açıklama yapan Havalı Mengi AKP’nin cinsiyetçi politikalarına, ayrımcılığa, yok sayılmaya, ucuz işgücü görülmeye karşı alana çıkmalarından duyulan rahatsızlığın sonucunda faşist saldırıların gerçekleştiğini ifade etti. Faşist saldırı sırasında polisin “saygı duruşu”nda olduğu söyleyen Mengi, polisin sadece seyretmekle kalmadığını ayrıca BDP Parti Meclisi üyesi Serhat Bingöl’ün kardeşi Mücahit Bingöl’e işkence yapıp miting alana yakın bir yere yarı baygın attığını aktardı.

Üçlü gerici cephe Irak'ta da işbaşında!

Suriye'deki yıkıcı savaşta taraf olan gerici cephe (Türkiye, Katar, Suudi Arabistan üçlüsü), Irak'ın içişlerine de pervasızca müdahale ediyor. Suriye'de silahlı çeteleri finanse eden, silahlandıran, eğiten ve böylece yıkım ve katliamların suç ortağı olan bu cephe, Irak'taki El Kaide uzantıları ve bazı siyasal güçleri yönlendirerek, kirli ellerini bu komşu ülkeye de arsızca uzatıyor.

Irak Başbakanı Nuri El Maliki ile diğer Iraklı yetkililerin defalarca dikkat çektikleri bu sorun, geline yerde ciddi bir tehdit olarak algılanmaya başladı. El Maliki'nin son günlerde Arap medyasına verdiği demeçlerde açık bir dille, isim anarak gerici cephe devletlerini, mezhep çatışmalarını kışkırtmakla suçlaması, Irak'ta gerilimin tırmandığına işaret ediyor. Zira El Maliki, ilk defa bu açıklıkla Iraklılar'ın olası bir mezhep çatışması ve parçalanmaya karşı uyanık olmalarını istedi.

Emperyalist işgalin mirası parçalanma

On yıl önce Irak'ın emperyalist ordular tarafından işgal edilmesi, 1.5 milyon insanın katline, milyonların sakat kalmasına, ülkenin yakılıp yıkılması ve yağmalanmasına neden oldu. Ancak vahşi işgalin Irak halklarının başına musallat ettiği parçalanma, ülkenin geleceği açısından en tehlikeli olanıdır.

İşgal ordularının gölgesinde oluşturulan Irak yönetimi, federatif ve etnik, mezhepsel temele dayandırıldı. Fransız emperyalizminin Lübnan'ın başına bela ettiği türden bir yönetimin oluşturulmasını sağlayan ABD ve işbirlikçileri, toplum geneline hitap eden siyasal partiler yerine Kürt, Şii Arap, Sünni Arap, Sünni Türkmen, Şii Türkmen gibi etnik veya mezhepsel temele dayalı partilerin kurulmasını dayattılar.

Bu siyaset tarzı, farklı burjuva siyasal programların Sünni, Şii, Kürt, Türkmen gibi isimler altında boy vermesine alan açtı. Saddam Hüseyin döneminde iktidarı elinde tutan "Sünni" burjuvazi, işgal sonrasında bu ayrıcalıklı konumun yitirdi. İşgalin Baas yönetimini yıkması hem Şii kökenli burjuva kesimlerin hem Kürt burjuvazisinin iktidar ve (emperyalist yağmadan arta kalan pastanın bölüşümünden) ranttan daya büyük bir pay almasına fırsat tanıdı.

İktidar ve rant paylaşımından payına düşenle yetinmek istemeyen Sünni burjuvazi ile ele geçirdiklerini korumaya çalışan Şii burjuvazisi ve ele geçirdiklerini korumak, hatta geliştirmek için çaba sarf eden Kürt burjuvazisi... Bu atmosferde cereyan eden iktidar savaşına bölgesel güçlerin müdahale etmesi, sorunu daha da karmaşık hale getiriyor. El Kaide bağlantılı silahlı çetelerin Şiileri hedef alan intihar saldırılarına devam etmesi ise, ortamı iyice zehirliyor.

Bölgesel çatışmada El Maliki yönetimi de hedefte

Suriye, Hizbullah, Filistin direnişi ve İran'ı hedef alan emperyalist/siyonist güçlerle bölgedeki üçlü gerici cephe devletleri, El Maliki yönetiminden de kurtulmak istiyorlar. Zira El Maliki'yi İran ve Suriye ile kurduğu ilişkilerden dolayı, "düşman" addediyorlar. Bu amaçla Sünni

Arapların yaşadığı kentlerde iki aydan beri gösteriler örgütleyen gerici cephenin Irak'taki işbirlikçileri, yer yer ordu güçleriyle silahlı çatışmaya da girdiler. Emekçilerin öfkelerini de istismar eden bu güçler, henüz kayda değer bir başarıyla ulaşmış değiller. Zira siyaset mezhepsel temelde bölünmüş olsa da, halk henüz mezhepsel parçalanma için kıvama getirilebilmiş değil. El Kaide uzantılarının silahlandırılıp ortalığa salınması, MİT ile Katar ve Suudi Arabistan istihbarat örgütlerinin Irak'ta, daha özel planda Sünniler'in ağırlıkta olduğu kentlerde işbaşı yapmaları bu hedefe ulaşmak içindir.

Gerçekçi olduğu kadar pragmatist görünen El Maliki'yi saf dışı etmek kolay değil. ABD vesayetinden tam kurtulmama da yer yer kendi tavrını koyan El Maliki, söylemde Irak'ın bütünlüğünü savunuyor. Ancak siyaset alanının mezhepçi temelde bölünmesinden da yararlanan El Maliki yönetimi, bu olanağı elden kaçırmak da istemiyor. Bundan dolayı Arap-Kürt, Sünni-Şii kardeşliğini savunuyor. Şii burjuvazisinin önemli bir kesiminin desteğini arkasına almış görünen El Maliki, halk arasında mezhepsel parçalanma ve çatışmaya karşı durmaya çalışıyor. Zira El Maliki, üçlü gerici cephenin kirli planını bozmanın yolunun bu çatışmayı önlemekten geçtiğinin farkındadır. Bunu başarıp başarmayacağı ise, önümüzdeki süreçte belli olacaktır.

El Maliki yönetimini yıkmak için çırpınan Türkiye-Katar-Suudi Arabistan koalisyonunun elinde kirli silahlardan başka bir şey bulunmuyor. Bu plan mezhep çatışmalarını kışkırtmak, Suriye'deki çatışmaları Irak'a taşımak ve Irak-Suriye sınırına yakın bölgelerde, "İslamcı bir Sünni devletçik" kurmanın yollarını aramak şeklinde kendini gösteriyor. El Maliki'yi yıkıp Bağdat'taki yönetime hakim olmanın kolay olmadığı yerde, mümkünse eğer Kürtleri de kendi saflarına çekerek Irak'ı bölme seçeneği de bu gerici cephenin gündemindedir.

Bölgedeki karmaşık olayları mezhep çatışmalarına havale etmek isteyen emperyalist/siyonist güçlerin, İsrail destekli bir "Sünni eksen" oluşturma planları daha önce açıkça gündeme gelmişti. Yani gerici cephe ile siyonist rejimin planları stratejik planda çakışmaktadır.

El Maliki'yi tedirgin eden olaylar

El Maliki'nin Türkiye'yi, daha doğrudan bir ifadeyle Tayyip Erdoğan'la hükümetini, -Katar-Suudi ikilisiyle birlikte- Irak'ta mezhep çatışmalarını kışkırtmakla suçlaması, ciddi bir olaydır. Türkiye ile işbirliği yapmakta çıkarı olan komşu bir ülkenin başbakanı, durduk yerde böyle bir suçlama yöneltmez. Ancak AKP iktidarının Suriye'deki savaşta pervasız bir şekilde taraf olması ve Irak'ın içişlerine doğrudan karışması, belli ki, El Maliki'nin sabrını taşımıştır.

Üçlü gerici cephenin El Anbar bölgesindeki El Kaide uzantıları ve siyasal destekçileriyle işbirliği içinde olmaları, bir takım "alim" kılıkçıların bu bölgede "İslami devlet kurma" çağrıları yükseltmeleri, Suriye'deki silahlı çetelerin bu bölgedeki güçlerle işbirliği içinde olmaları, bölgeye akan petro-dolarlar, gerici cephe hizmetindeki medyanın fütursuzca mezhep çatışmalarını kışkırtmaları, kökten dinci silahlı çetelerin neredeyse her gün gerçekleştirdikleri intihar saldırıları vb.... Tüm bunlar, Irak'ta durumun nasıl da vahamet kazandığının göstergeleridir.

Üçlü gerici cephenin Suriye'deki savaşın bitirilmesini engellemeye çalıştığı, dahası çatışmaları Lübnan'a da taşımak için girişimlerde bulunduğu da göz önüne alındığında, El Maliki'nin kaygılanmasının boşuna olmadığı anlaşılır. Bu arada Irak kolluk kuvvetlerinin El Anbar bölgesinde kışkırtıcılık yapan bir grup istihbaratçıyı yakaladığına dair haberler de var. Tam bu günlerde Bağdat'ta bulunan Irak'ın Katar büyükelçisinin Manama'ya dönmeyeceğinin açıklanması, ortada ciddi gerilimlerin yaşandığının delili kabul ediliyor.

Gerici cepheye karşı halkların kardeşliği

Arkasında emperyalist/siyonist güçlerin, merkezinde Türkiye-Katar-Suudi Arabistan üçlüsünün bulunduğu gerici cephenin icraatları, artık bölge halklarının geleceği açısından ciddi bir tehdit oluşturuyor.

Halklar lehine atılan her ilerici adıma düşman olan bu cephenin elinin altında petro-dolar, medya, "alim" kılıkçı din adamları, kökten dinci silahlı çeteler ve resmi militarist güçler var. Göz önünde olan Suriye örneği, bu gerici cephenin sefil emellerine ulaşabilmek için ülkelerin yıkımına da, halkların kıyımdan geçirilmesine de gözlerin kırpmadan destek verebileceğini kanıtıyor.

Gerici olduğu kadar rezil de olan emellerine ulaşabilmek için mezhep çatışmalarını kışkırtan bu cephe, etnik/mezhepsel parçalanmayı derinleştirmek, böylece halkların kardeşliğini dinamitlemek gibi uğursuz bir rol de oynamaktadır. Dolayısıyla başta ilerici-devrimci güçler olmak üzere, tüm bölge halklarının bu vahim planlara karşı birleşik bir direnişi örmenin yollarını bulmaları gerekiyor. Halkların kardeşliği şiarını yükseltmek ve halkları bu şiar etrafında mücadele alanlarında birleştirmek, verili koşullarda Ortadoğu halklarının en acil ihtiyacıdır.

Dünyanın sokaklarında grev ve direnişler...

Ekonomik krizin faturasını ödemeyi reddeden emekçiler dünyanın dört bir yanında alanlara çıkıyor. Militan eylemlerle haklarını savunuyor, insanca yaşam talebini haykırıyor.

Fransa'da PSA işçilerinin 8 haftadır eylemleri sürerken, Hindistan'da otomobil parçası üreten Bosch işçileri greve gitti, İspanya ve Bulgaristan'da kriz kitleleri sokaklara döktü. ediyor. Almanya'da havaalanlarında çalışan güvenlik elemanları iş bıraktı. Macaristan'da anayasa değişikliği protesto ediliyor

Fransa'nın başkenti Paris'teki Aulnay-sous-Bois'te PSA Peugeot Citroen işçileri İşverenler Sendikası UIMM binasını işgal etti. Binaya giren 100 işçi talepleri kabul edilene kadar işgallerine devam edeceklerini açıkladılar. İşçiler süresiz çalışma sözleşmesi ve 55 yaşında emekliye ayrılabilme hakkı talep ediyorlar. Aulnay'deki fabrikada çalışan işçiler 8 haftadır grevde.

Hindistan'da Bangalore'de otomobil parçası üreten Bosch firmasında 2 bin 500 işçi 7 Mart Perşembe günü greve gitti. İşçiler yeni iş saatleri düzenlemesine karşı direniyorlar. Bosch, grevin 7 gün önce haber verilmediğini gerekçe göstererek grevin illegal olduğunu iddia ediyor.

Almanya'nın Duesseldorf kentinde bulunan havaalanında çalışan güvenlik görevlileri yeniden grevdeydi. Hizmet Sektörü Sendikası Ver.di, Kuzey Ren Vesfalya bölgesinde güvenlik bölümünde çalışan 34 bin işçi için 2,50 veya 3,6 euro daha fazla saat ücreti talep ediyor. İşveren ise, saat ücretine 40 cent zam öneriyor.

İspanya'da 300 binden fazla işçi ve emekçi, sosyal hakların kısıtlanmasını ve rekor düzeyinde seyreden işsizliği protesto etmek için alanlara çıktı. Protestolar ülkede 60 yerde gerçekleşti. En büyük gösteri başkent Madrid'de gerçekleşti. Protesto gösterilerine İspanya'nın en büyük sendikaları CCOO, UGT ile 150 demokratik kurum ve kuruluş çağrı yaptı. Gösterilerde kısıtlamalara karşı acil ve radikal dönüş talebi yükseltildi. Emekçiler eylemlerinde "Hükümet istifa!" şiarını yükselttiler.

Belçika'da demir çelik üreticisi Arcelor Mittal tesislerindeki işten çıkarmaları protesto eden çok sayıda gösterici otoyolları trafiğe kapattı.

Bulgaristan'da protestoların arkası kesilmiyor. 10 Mart Pazar günü binlerce işçi ve emekçi tüm ülke çapında gerçekleşen gösterilerde elektrik fiyatlarının düşürülmesini ve ücretlerinin yükseltilmesini talep etti. Sofya'da ise, göstericiler ilk kez uluslararası istasyonu

işgal ettiler. İşgal eylemi ile Demiryolları İşletmeleri'nin (BDZ) yük trenlerini özelleştirme planları protesto edildi.

Karadeniz kıyısındaki Varna'da da şehrin en önemli köprüsü işgal edilerek Burgaz yönüne giden yol trafiğe kapatıldı.

Macaristan'ın başkenti Budapeşte'de binlerce kişi 9 Mart Cumartesi günü yeni anayasa karşıtı gösteri düzenledi. Protestocular, yapılan yeni düzenlemelerin özgürlükleri kısıtladığını belirtiyor.

Gösteriler önce parlamento binası, ardından Anayasa Mahkemesi önünde gerçekleştirildi. Macar işçi ve emekçileri anayasa düzenlemesi ile yargının ve üniversitelerin bağımsızlıklarına sınırlamalar getireceğinden endişe duyuyorlar.

Şili'nin başkenti Santiago'da öğrenciler, eğitim sisteminde reform talepleri için, sokağa çıktı. Eylemlere saldıran polis öğrencilere karşı tazyikli su ve göz yaşartıcı gaz kullandı. Gösterilerde 17 öğrenci gözaltına alındı. Öğrenciler de polisin saldırısına karşı taş ve sopalarla karşı koyarak direndiler.

Kanada'nın başkentinde binlerce yüksek okul öğrencisi Québec eyaletinde yeni kurulan hükümeti protesto etmek için sokaklarda gösteriler yaptılar. Montreal'da da öğrencilere copla saldıran polis 60 öğrenciyi gözaltına aldı.

Goodyear işçileri polisle çatıştı

Amerikan Titan firmasıyla yaptığı anlaşma iptal olan Goodyear lastik firması, Fransa'daki fabrikasının bir bölümünü kapatma kararı aldı. Kapatılma kararına tepki gösteren Goodyear işçilerinin eylemine polis saldırınca çatışma çıktı.

Goodyear lastik fabrikası, Amerikan Titan firmasıyla yaptığı anlaşmanın iptal olması üzerine Fransa'daki fabrikasının bir bölümünü kapatma kararı aldı. Kapatma ile birlikte işsiz kalacak olan işçiler de karara tepki göstererek eylem yaptı. Yaklaşık 600 işçi Goodyear-Dunlop şirketinin Paris yakınlarındaki merkezine yürümek istedi.

İşçilerin önünü kesen polis, işçilere biber gazı ve copla saldırdı. Lastik yakan işçiler kendilerini kamera ile kaydeden bir polis aracını da etkisiz hala getirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Milyonlar Chavez'i uğurladı

Venezuela Devlet Başkanı Hugo Chavez, 8 Mart'ta yapılan törenle son yolculuğuna uğurlandı. Ölümünün ardından ülkenin dört bir yanından başkent Karakas'a akın eden Venezuelalı işçi ve emekçiler, Chavez'i son bir kez daha görmek için Askeri Akademi'yi ziyaret etti. Milyonlarca işçi ve emekçi Chavez'in camdan tabutun içindeki askeri üniformalı cenazesini görebilmek için Venezuela Askeri Akademisi'ni doldurdu.

Kalp krizi nedeniyle yaşamını yitiren Chavez'in yerel saatle 11.00'de yapılan cenaze törenine dünyanın bir dizi ülkesinden devlet başkanları ve temsilciler katıldı. En az 50 ülke temsilcisinin katıldığı belirtilen cenaze töreninde Küba lideri Raul Castro, Bolivya Devlet Başkanı Evo Morales, Brezilya Devlet Başkanı Dilma Rousseff, Arjantin Devlet Başkanı Cristina Krichner, Kolombiya Devlet Başkanı Juan Manuel Santos ve Uruguay Devlet Başkanı Jose Mejicia da yer aldı.

Türkiye'den de Başbakan Yardımcısı Beşir Atalay'ın katıldığı cenaze töreni için sabah erken saatlerde Caracas'a inen İran Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinecad, Venezuela Devlet Televizyonu'na yaptığı açıklamada "O, dünyada ve bölgede bütün devrimcilerin ve özgürlük mücadelesi verenlerin yakın bir dostuydu" dedi.

Naaşı mumyalanacak

Geçici olarak devlet başkanlığı görevini üstlenen Venezuela Devlet Başkan Yardımcısı Nicolas Maduro, cenaze töreni öncesi devlet televizyonundan yaptığı açıklamada Caheviz'in naaşının mumyalanacağını belirtti. Maduro, "Kumandanımızın cenazesini halka her zaman açık olabilmesi için mumyalamaya karar verdik. Aynı Hoşimin, Lenin, Mao Zedung gibi..." dedi.

Maduro, ayrıca, Chavez'in "ölümsüzleştirilmesi" için mumyalanarak cam bir tabutta sergileneceğini ve sevenlerinin her zaman onunla olabileceğini ifade etti.

Filistinliler Chavez'i andı

Filistinliler, İsrail işgaline karşı yanlarında olan Venezuela lideri Hugo Chavez'i anıyor. Chavez'in hayatını kaybetmesi üzerine, Filistinliler Venezuela bayrakları ve Chavez posterleriyle Gazze ve Batı Şeria sokaklarına döküldü. 2011 yılında Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Ban Ki-moon'a mektup yazan Chavez, Filistin sorununun "Ortadoğu sorunu" değil, sömürgecilğin ve emperyalizmin damgasını taşıyan bir "Avrupa sorunu" olduğunu ifade etmişti.

Sınav gündemli çalışma ve görevlerimiz....

Sokağın, eylemin gücüyle geleceği ve özgürlüğü kazanalım!

Kapitalizmin dünya ölçeğinde derinleşen krizi, başta Avrupa ülkeleri olmak üzere bir dizi ülkeyi saran grev ve eylem dalgaları ile emperyalistlerin işgal planlarının hız kazandığı bir dönemde liseli genç komünistler sermaye iktidarının eğitim alanındaki gerici ve piyasacı adımlarına karşı liseli gençliği devrim ve sosyalizm mücadelesinde taraf haline getirmek için adımlarını sıklaştırıyorlar.

Sermayenin eğitim alanındaki neoliberal dönüşüm hedefleriyle bağlantılı olarak derin bir geleceksizlikle yüz yüze kalan liseli gençliği önümüzdeki günlerde önemli mücadele gündemleri bekliyor. Yarı yıl tatilinin ardından çeşitli illerde lise ve dershanelerde başlatılan “Eşit, parasız eğitim! Sınavsız üniversite!” başlıklı kampanya bu adımların temel halkasını oluşturuyor. Bu kapsamda çeşitli yerelerde sınav gündemli faaliyet ekseninde ısrarlı bir çalışma yürütüyoruz.

Liseli gençlik çalışmamızı büyütme ve güçlendirme hedefleri koyduğumuz bir dönemde mevcut tabloyu doğru biçimde değerlendirmek ve liseli gençlik çalışmamızda ileriye yönelik sonuçlar çıkarmak ihtiyacı orta yerde duruyor. Öncelikle eğitim alanında nasıl bir tablonun hakim olduğuna bakalım.

Eğitim alanı sermayenin hizmetinde...

İçeride işçi sınıfı ve emekçilere yönelik kapsamlı saldırıları hayata geçirmek için canhıraş çalışan sermaye hükümeti AKP, sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda eğitim alanını da rant ve yağma uğruna sınırsızca kullanıyor. Bir yandan toplum genelinde dinci-gericilik hakim kılınmaya çalışılırken eğitim alanı da rant ve kâr uğruna ucubeye çevriliyor.

Kampüs liseler projesi, dershanelerin kapatılarak özel okula dönüştürülmesi ve derslane patronlarına verilen teşvik garantisi, 4+4+4 gerici, ırkçı, piyasacı uygulaması, çalışma yaşının 16’ya indirilmesi ile meslek liselerinin ucuz emek cennetine dönüşmesi gibi bir dizi hamle ile sefil çıkarları doğrultusunda seferber olan dinci-gerici iktidar, henüz sert bir direnişle karşılaşmamış olmasının verdiği rahatlıkla pervasızca davranmaktan geri durmuyor. YGS ve LYS adı altında “daha iyi bir gelecek” umuduyla uyutulan gençlik kitleleri geleceksizliğin dipsiz kuyusuna atılıyor. Milyonlarca öğrenci daha iyi bir gelecek ve yaşam sağlamak amacıyla tamamen eşitsizlik ve ticarileşme üzerine kurulu olan bu sistemin çarklarında öğütülüyor.

Liseli gençliği taraflaştırma görevi...

Böylesi bir süreçte, sermaye iktidarı ve AKP’nin dayatmalarına karşı liseli gençliği taraf haline getirmek için adımlarını hızlandıran liseli genç komünistler de önemli bir eşiğe ulaşmış bulunuyorlar.

Geçtiğimiz yıllarda yaşanan şifre skandallarıyla ipliği pazara çıkan sınav ve eğitim sisteminin liseli gençlik kitleleri arasında hayli teşhir olmasına

rağmen daha ileri bir aşamaya evrilememesi bugün için liseli gençlik çalışmamızın önemine bir kez daha işaret ediyor.

Bir süredir Devrimci Liseliler Birliği tarafından belli alanlarda yürütülen sınav gündemli faaliyet, ilk elden ilerici liseli gençlikle tanışmak, birliğin kurumsallaşmasını güçlendirmek, liseli gençlik içerisinde odak olmak ve bu çabayı eylemsel hatla birleştirmek bakımından bir dizi olanağı barındırıyor. Halihazırda sadece son aylar üzerinden dahi değerlendirdiğimizde çeşitli yerelerde özel bir yüklenme sağlandığında verimli sonuçlar alınabildiği görülüyor. Ancak tüm olumlu yanlarına rağmen halen belirlenmiş liseler ve dershaneler üzerinden alınması gereken önemli bir mesafe olduğunu da vurgulamak gerekiyor.

Bazı yerelerde ortaya konan yoğun çabanın çalışmanın tümüne mal edilmesi, çalışmanın olmadığı yerlerde ise çeşitli olanakların yaratılması öncelikli bir görev olmalıdır. Zira, çalışma alanlarımızda liseli gençlik faaliyetimiz açısından politik bir atmosferi egemen kılmamanın tek yolu liseli birliğimizin sesini her liseye, her dershaneye taşımaktan ve liseli kitleye yönelik faaliyetini yaygınlaştırmaktan geçiyor.

Bu çalışmada gözden kaçırılmaması gereken önemli noktalardan bir diğeri ise, liseli gençliğin politikaya olan ilgisini etkili biçimde kullanmaktır. Önümüzdeki günlerde sınav gündemli çalışmanın yanısıra Kızıldere ve Newroz gibi gündemleri etkin bir faaliyet konusu yapmak, 1 Mayıs’a uzanan bu dönemde yeni güçlerle tanışmak ve birliğimizi kurumsallaştırmak için seferber olmalıyız.

Çalışmaya her açıdan devrimci bir ruh ve militanlık kazandırmak ise yeni mevziler kazanarak ilerlemenin olmazsa olmaz koşuludur.

Sosyalist propagandayı yükseltme sorumluluğu...

Diğer yandan sınav gündemli çalışma, liseli gençliği gelecek ve özgürlük mücadelesinde devrim ve sosyalizme çağırmanın bir zeminine çevrilmelidir. Liseli gençlik içerisinde sosyalist propagandayı yükseltmek, kapitalizmin etkili bir teşhirini yapmak, gençliği devrim ve sosyalizm mücadelesine yakınlaştırmamanın bir basamağı olabilir. Diğer yandan, sermayenin eğitim alanındaki planlarının uygulayıcısı AKP gericiliğini de etkili bir teşhire konu edilebilmelidir.

Bu çalışmada yeni güçlerle tanışmak ve liselerle bağlarımızı güçlendirmek için imza kampanyası, anket, broşür, sticker ve dergi satışları gibi çeşitli araçların da gözle görülür bir etkisi olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Sınav gündemli faaliyette en önemli halkanın liseli gençliği eylemsel bir hatta çekmek olduğu akıldan çıkarılmamalıdır. Zira, ağır sorunlar ve geleceksizlik girdabında bunalan liseli gençlik ancak ve ancak mücadele alanlarında, eylem içinde bilincini geliştirir ve inisiyatif kazanarak ileri çıkabilir.

1 Mayıs’a uzanan bahar sürecinde liseli genç komünistler sınav gündemli çalışmayı liseli gençlik içerisinde yaymak ve adımlarını hızlandırmak yolunda güçlendirmelidirler.

Devrimci Liseliler Birliği

DLB’nin sesi yükseliyor!

“Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim! Sınavsız üniversite!” şiarını Esenyurt’taki liseler ve dershanelerde yükselten Esenyurt DLB, 24 Mart Pazar günü yüzbinlerce öğrencinin ter dökceği Yükseköğretime Geçiş Sınavı (YGS) öncesinde yoğun ve tempolu bir faaliyet örüyor.

DLB’nin “Sana sunulanı değil, layık olduğunu iste!” çağrısını içeren broşürleri bölgedeki liselere dağıtan ve Esenyurt’un birçok bölgesini DLB afişleriyle donatan DLB’liler, sınav gündemli faaliyet kapsamında YGS-LYS anketini ve imza metinlerini de etkin biçimde kullanıyorlar.

Belirlenen liseler üzerinden güçlü bir faaliyet yürüten DLB’liler “Eşit, parasız eğitim! Sınavsız üniversite!” talebiyle Milli Eğitim Bakanlığı’na gönderilmek üzere başlatılan imza kampanyasında yoğun bir ilgiyle karşılaştılar.

Okul içlerinde imzaya açılan metinler elden ele dolaşırken kısa süre içerisinde yüzlerce liseli DLB’nin imza kampanyasına destek verdi. İmza kampanyasına bazı okullarda öğretmenler dahi imza attı.

Liselilerle yapılan birebir anketler üzerinden eşitsiz eğitim ve sınav sistemi de teşhir edilirken sınav sistemini reddetme çağrısı yaptı. Ankete katılan liseliler DLB’nin düzenlediği etkinliklerde yer alacaklarını ifade ettiler.

Geçtiğimiz haftalarda çeşitli bölgelere yapılan afişler Saadetdere Mahallesi civarına, Tabela’ya, Balıkyolu’nda da yaygın biçimde kullanıldı. Sınav gündemli çalışmanın önemli bir ayağı olarak 22 Mart’ta Esenyurt yerelinde yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirme kararı alan DLB’liler, eyleme güçlü bir hazırlık yapmayı da önlerine koydular. Yürütülen çalışma sırasında 22 Mart eyleminin çağrısı yapılırken liseliler özgürlük ve gelecek için sosyalizm mücadelesine çağrıldı.

DLB’liler, Ali Kul Lisesi’nin çıkış saatinde yaptıkları broşür dağıtımının ardından Fatih Sultan Mehmet Lisesi çevresini de afişlerle donattılar.

Bölgede yaptıkları yazılamalarla “Parasız eğitim haktır!” şiarını yayan DLB’liler çeşitli noktalara DLB imzalı yazılamalar yaptılar.

Liselilerin Sesi / Esenyurt

Ankara Üniversitesi'nde ücretsiz yemek!

Ankara Üniversitesi, bahar dönemine yemek fiyatlarına gelen zamlarla başlamıştı. Zamlara karşı binlerce imza toplanmış ancak rektör zamları geri çekmeyeceğini ilan etmişti. Rektörün bu tutumuna ve yemekhane zamlarına karşı devrimci, ilerici öğrenciler 11 Mart günü Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde "ücretsiz yemek yiyoruz" eylemi gerçekleştirdiler.

Geçtiğimiz haftalarda bir araya gelen öğrenci gençlik örgütleri (Ankara Gençlik Derneği, DYG, Ekim Gençliği, Emek Gençliği, Kaldıraç, ÖGD, SGD, Söz Dergisi, SYK, Tüm-İGD), yapılan toplantılarda yemekhane zamlarına karşı "ücretsiz yemek yeme" eylemi kararı aldılar. Bu kararı yemekhane işçileriyle paylaştıkları öğrenciler, işçilerin olumlu tepkileriyle karşılaştılar.

İş güvencesinde yoksun olan, sosyal haklarından (yol parası, ücretli izin, vs) mahrum bırakılan yemekhane işçilerinin de taleplerini içeren bir talepler listesi hazırlanarak, bu talepler el ilan ve ozalit şeklinde Cebeci Kampüsü'nün her köşesine asıldı. "Taleplerimiz kabul edilene kadar ücretsiz yemek yiyoruz" şiarlı pankart yemekhanelere asıldı. Ardından yemek fişi alınan yerlere talepler asılarak, öğrenciler ücretsiz, nitelikli, sağlıklı beslenme hakkına sahip çıkmaya çağrıldı.

ÖGB'nin provokasyonu boşa düşürüldü

Yemek saati yaklaşırken merkez yemekhaneye giden devrimci, ilerici öğrencilerin peşi sıra ÖGB de yemekhaneye geldi. "Öğrencilere fiziki müdahalede bulunmayın, burada iki güvenlik görevlisi bekleyecek, bir şey olursa müdahale edecek" diyerek yemekhaneye gelen öğrenciler üzerinde

baskı kurmaya ve devrimcileri fişlemeye çalışan ÖGB yemekhaneden çıkarılmaya çalışıldığı sırada kısa süreli gerginlik yaşandı. Ardından ÖGB yemekhaneyi terk etti.

Öğrencilerden eyleme aktif katılım!

Yemek saati geldiğinde, yemekhane girişlerinde, öğrencilere bu eylemin neden gerçekleştirildiği anlatılarak, öğrencilerden destek vermesi, oluşturulacak komitelerde görev alması istendi. Bazı öğrenciler yemek yedikten sonra bildiri dağıtımına destek verdi. Yemekhanede sık sık yapılan ajitasyon konuşmalarıyla öğrenciler beslenme haklarına sahip çıkmaya, işçilerin haklarını savunmaya ve eylemin örgütlenmesinde

görev almaya çağrıldı.

Bir yandan yemekhanelerde ücretsiz yemek yeme eylemi yapılırken diğer yandan da kantinler dolaşarak öğrenciler eyleme destek vermeye çağrıldı.

Taleplerin tamamı şöyle:

- Yemek ücreti 1 lira olsun,
- Nitelikli, sağlıklı yemek istiyoruz!
- İşçilere iş güvencesi sağlansın, sosyal hakları verilsin!

Şirket ve üniversite eylemden rahatsız

Eylemin gerçekleştiği sıralarda Sağlık, Kültür ve Spor Daire Başkanlığı'ndan yemekhane işçileriyle görüşmeye gelen görevli, şirket sorumlusuyla görüşmek istedi. Devrimcilerin inisiyatifi dışında görüşme olmayacağını bildirilmesi üzerine 2 devrimci öğrenci, SKS'den gelen görevli ve şirket sorumlusu konuşmaya başladı. SKS görevlisi, şirket sorumlusunu ve yemekhane işçilerini tehdit eden söylemlerde bulundu. "Yemekleri neden ücretsiz dağıtıyorsunuz, nasıl hesap vereceksiniz, işten çıkarılabilirsiniz" söylemi üzerine araya giren devrimci öğrenciler, işçilerin bir tanesinin bile işine son verildiği takdirde ayrı bir eylem biçimine başvuracaklarını söylediler. Ayrıca amaçlarının sadece ucuz yemek olmadığını, işçilere iş güvencesi sağlanmadığı koşullarda eylemlerini sürdüreceklerini belirttiler. Bunun üzerine SKS'den gelen görevli, rektörle konuşacaklarını ifade ederek okuldan ayrıldı.

Talepler karşılanana kadar eylemler devam edecek

Taleplerin tamamı karşılanmadan eylemlerine son vermeyeceklerini açıklayan devrimci, ilerici gençlik örgütlerinin örgütlediği eyleme yaklaşık 2 bin öğrenci katıldı. Yemekhane şirketinin ve üniversitenin yaklaşık 9 bin TL zarar ettiği tahmin ediliyor.

Ekim Gençliği / Ankara Üniversitesi

DLB sınava mücadeleyle hazırlanıyor...

24 Mart Pazar günü yapılacak YGS öncesinde Devrimci Liseliler Birliği liseli gençliğe seslenmeye devam ediyor.

İstanbul

10 Mart Pazar günü Sarıgazi Demokrasi Caddesi'nde "Sana sunulanı değil, layık olanı iste" başlığındaki broşürlerin dağıtımı gerçekleştirildi. Broşürlerin yanında YGS-LYS üzerine yapılan anketler ve sınavların kaldırılması, eşit, parasız, bilimsel eğitim taleplerini içeren imza metinleri kullanıldı. Anket, imza metni, *Liselilerin Sesi* dergisinin yer aldığı stand liseli gençliğin ilgisi oldukça yoğundu.

Adana

Devrimci Liseliler Birliği imzalı broşürler Adana İsmet İnönü Meslek Lisesi'nde ve dersane önlerinde liseli gençliğe ulaştırıldı.

Broşür dağıtımlarının yanı sıra bugün de "Eşit, parasız eğitim! Sınavsız üniversite!" şiarlı afişler meslek liselerinin bulunduğu güzergahlarda kullanıldı.

Bursa

Mimar Sinan Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi'nde önünde öğle arasına çıkan liselilerden YGS ve LYS'nin kaldırılması ve eğitimin parasız ve nitelikli olarak sunulması taleplerini içeren imzalar toplandı. Bu çalışma boyunca pek çok liseli ile sohbet edilirken, liselilerin ağırlıklı olarak maddi koşullarının kötü olduğu ve üniversite beklentilerinin olmadığı görüldü. Bazı liseliler imza metinlerinden alarak okulda toplayabileceklerini söylediler.

Ayrıca öğrencilere DLB'nin sınav broşürlerinden dağıtıldı.

Liselilerin Sesi / Esenyurt-Ümraniye-Adana-Bursa
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Seyit, Necati ve Ethem'i saygıyla anıyoruz...

Seyit KONUK

İbrahim Ethem COŞKUN

Necati VARDAR

12 Eylül askeri faşist darbesinin ardından cunta bir yandan devrimci hareketi tasfiye etmek için görülmemiş bir süre avı başlatıp baskı ve işkenceyi tırmandırırken bir yandan da zindanlardaki devrimcileri idam etmeye başlamıştı. Görüntüde “sağ ve sol” a eşit mesafedeymiş gibi bir tablo çizmek için kimi faşist tetikçileri de idam eden cuntanın asıl hedefinin devrimci hareket olduğu ise aşıkardı.

Darbenin ardından Necdet Adalı'nın 7 Ekim 1980'de idam edilmesiyle başlayan idam furyası, aralarında 17 yaşındaki Erdal Eren'in de olduğu 16 devrimcinin katledilmesiyle tamamlandı. 1984'e kadar süren idamlar, bu tarihten sonra meclisin idamları onaylamaması nedeniyle durdurulmuş oldu. İdam cezası alan tutsakların cezaları ise müebbet hapse çevrildi.

Buca zindanında üç devrimci

13 Mart 1982'de İzmir'in Buca zindanı da 20'li yaşlardaki üç genç devrimcinin idamına tanıklık etti. Türkiye Komünist Emek Partisi militanı üç genç işçi, '80 yılında yakalandıktan sonra yoğun işkence altında Buca hapishanesine getirildiler. Darbenin ardından her biri ayrı işkencehaneye dönmüş zindanlarda iki yıl kalan Necati Vardar, Seyit Konuk ve İbrahim Ethem Coşkun, İzmir 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde yargılanarak idam cezasına çarptırıldı ve Buca hapishanesinde idam edildi.

Tokat doğumlu **Seyit Konuk** 18 yaşında devrimci mücadele ile tanışmıştı. İzmir'e geldikten sonra TARIŞ Üzümleri İşletmeleri'nde çalıştı ve TARIŞ direnişini örgütleyenler arasında yer aldı. İplik-İş ve Birleşik Maden-İş'in kuruluşunda da görev alan Konuk, faşist müteahhit Nuri Yapıcı ve MHP il sekreteri Turan İbrim'in öldürülmesi sırasında yakalandı ve bu suçlama ile yargılandı.

Boşnak kökenli **Necati Vardar**, Çamdibi'nde anti-faşist mücadelede yer aldı. TARIŞ Üzümleri İşletmesi'nde ve BMC'de işçi olarak çalıştı ve örgütlenme faaliyetleri yürüttü. Faşist Müteahhit Nuri Yapıcı'nın cezalandırılması eyleminde yer aldı ve aynı eylemde yakalandı.

İbrahim Ethem Coşkun, doğum yeri olan Gaziantep'te devrimci mücadeleye katıldı ve 1979'da İzmir'de görevlendirildi. Birleşik Maden İş Sendikası'nın kurucusu ve başkanı idi. MHP il sekreteri Turan İbrahim'in cezalandırılması eyleminde yer aldı ve bu eylem sırasında yakalandı.

Mektuplar halen daha kayıp

Üç genç devrimci de faşizmin zindanlarında yaşadıkları tüm baskı ve işkenceye rağmen darağacına onurluca yürüdüler. 1 Mayıs günü çıkarıldıkları mahkemede söz verilen Seyit Konuk, savunma yapmak yerine cüppeli cellatların suratına şu sözleri haykırdı:

“Bugün işçi sınıfını birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. Bu şerefli günde yargılanmayı reddediyor; sizleri 1 Mayıs'ta ölümsüzleşenlerimiz için bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyoruz.”

Ve göstermelik yargılamaların ardından üç devrimci 13 Mart 1982'de idam edildi. Faşist cuntanın devrimcilere duyduğu düşmanlık öylesine derindi ki, ölüm bile bu kini ortadan kaldırmadı. Üç devrimcinin son mektuplarına dahi “sakıncalı” olduğu gerekçesiyle el konuldu ve mektuplar ailelerine ulaştırılmadı.

Geçtiğimiz yıl ailelerine teslim edilen idam dosyalarında mektuplara dair şu ifade yer alıyordu: *“Mektuplar münderacatları itibariyle TCK'nın 142. maddesi (komünizm propagandası yapmak) ve 159. maddelerine muhalif muhteviyat taşıdıkları bilahare tetkikleri sonucu anlaşılmış bulunmaktadır. Hükümlülerin infazları sırasında baba ve annelerine verilmek üzere yazdıkları bu mektupları yukarıda belirtildiği üzere suç teşkil eder mahiyette görülmüş, sebeple ilgililere verilmesinde tereddüde düşülmüştür.”*

Anıları mücadelemizde yaşayacak!

Necati Vardar, Seyit Konuk ve İbrahim Ethem Coşkun'un idamının üzerinden 21 yıl geçti. Aradan geçen bunca yılda belki cuntanın doğrudan iktidarı ortadan kalktı, ancak aynı cuntayı besleyen sermaye düzeni halen daha tüm vahşiliği ile hüküm sürmeye devam ediyor.

Bugün belki devrimciler darağaçlarına çekilmiyor ama sermaye devletin kolluk güçleri 12 yaşında çocukları dahi kurşun yağmuruna tutarak katletmeyi sürdürüyor. Askeri mahkemelerin yerine DGM ve Özel Yetkili Ağır Cezalar geliyor ama aynı cüppeli cellatlar kalemleri kırmaya devam ediyor.

Necati Vardar, Seyit Konuk ve İbrahim Ethem Coşkun'un 21. yılında anarken katillerin düzenine karşı mücadelenin de boynumuzun borcu olduğunu bir an bile unutmuyoruz.

Anıları mücadelemizde yaşayacak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Hüseyin Temiz mezar başında anıldı...

Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) üyesi Hüseyin Temiz, ölümünün 4. yıldönümünde mezar başında yapılan etkinlikle anıldı.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu tarafından yapılan anma için, Yenibosna Mezarlığı önünde toplandı. Mezarlık girişinde oluşturulan kortejin en önünde Hüseyin Temiz'in fotoğrafı ve “Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir!” pankartı taşındı.

Giriş kapısından Temiz'in mezarına kadar gerçekleştirilen yürüyüşün ardından anma programına geçildi. Mezar başında, ölümünün 4. yılında Hüseyin Temiz'i anmak için bir araya gelindiği belirtildikten sonra tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganıyla bitirilen saygı duruşunun ardından, Temiz'in bir yoldaşı, şair Rahime Henden'in Hüseyin Temiz için kaleme aldığı “Devrimin oğlu” adlı şiiri okudu.

Anma programı Temiz'in mücadele içinde geçen yaşamına vurgu yapan sunum ile sürdü. Temiz'in devrimci kimliğinin yanında, çalışkanlığına, işçilerle olan yakın ilişkilerine ve öncü kimliğine işaret edildi.

Sunumun ardından BDSP temsilcisi bir konuşma gerçekleştirdi. Temiz'in devrimci kimliğini anlatan temsilci, Temiz'in her an devrim ve sosyalizm mücadelesinin ihtiyaçlarına kafa yoran sınıf bilinçli bir devrimci olduğunu belirtti. “Başka yolu yok, başaracağız!” sözü hatırlatılarak, Hüseyin Temiz'in kararlılığının altı çizildi. Devrim şehitlerinin bıraktığı sorumlulukların bugün sınıf devrimcilerinin omuzlarında olduğunu belirten temsilci, dünya genelinde yaşanan savaşlar, krizler ve isyanları vurgulayarak, Türkiye'nin de bu cereyandan etkilenmesinin yakın olduğunu ifade etti. Komünistlerin güncel görevlerine de işaret eden temsilci, kurultaylar ve bahar süreçlerine yüklenmek gerektiğini belirterek, insanlığın kurtuluşunun tek yolunun devrim ve sosyalizm olduğunu söyleyerek sözlerini bitirdi.

Konuşmanın ardından anma etkinliği, hep birlikte söylenen türkü ve marşlarla bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

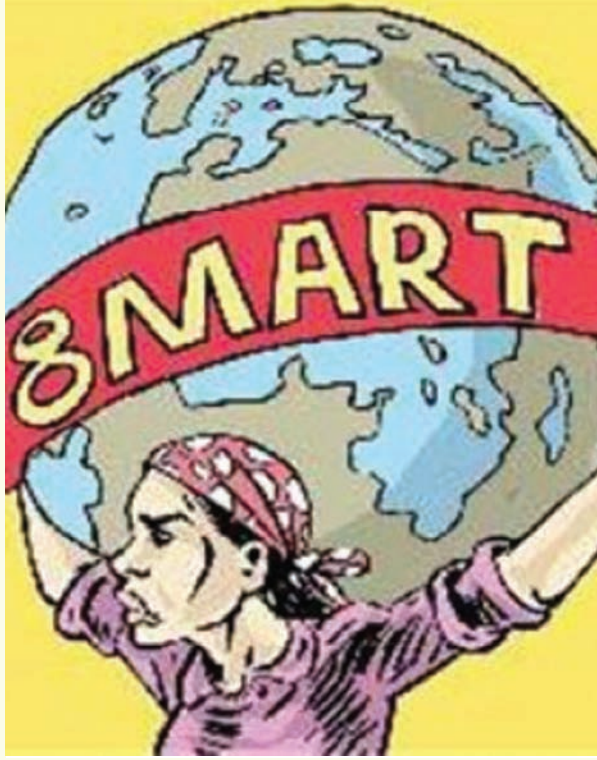
Emekçi bir kadından haykırış...

“Korkularımızı yenelim!”

Ben 24 yaşında üç çocuklu emekçi bir kadını. Sizlere kendi yaşadıklarımı anlatmak istiyorum. Aslında uzun bir süredir böyle bir yazı yazmak istiyordum. Çünkü etrafımdaki bir çok kadın hem evliliklerinde hem de çalışma yaşamlarında kötü koşullardalar, baskı görüyorlar, şiddete uğruyorlar. Korktukları için ses çıkaramıyorlar. Onları gördükçe ve kendi yaşadıklarımı düşündükçe insanlara seslenmeyi bir ihtiyaç olarak gördüm.

Küçük yaşta evlendim. Kalabalık bir aileye girdim. Ben aleviyim ama eşim ve ailesi Kürt. Bizim adetlerimiz ile onların adetleri çok farklıydı. Küçük yaşta evlendiğim için korku çok fazlaydı bende. Ailemin de bu yönlü desteği yoktu. Ben onlar ne derse bunu yapıyordum. İki odalı bir evde 15 kişi birlikte yaşıyorduk. Evde bir köle gibiydim. Çocuk yaşta olduğum için ve kadın olduğum için daha fazla ezildim ve köle gibi yaşadım. Sabahtan geceye kadar onlara hizmet ediyordum. Çamaşır, bulaşık yemek her türlü ihtiyaçlarını ben karşılıyordum. Dışarı çıkmama izin vermiyorlardı. Bir insan, gelin olarak değil aldıkları köle gibi görüyorlardı beni. Zorla başımı kapattılar, tüm sosyal yaşantımı ve özgürlüğümü elimden aldılar. Eşim aslında benim yanımda yer alıyordu ama aile baskısı altında o da bana baskı uyguluyordu.

Bu yaşadığım zulüm sürecinde İşçi Kültür Evi'ndeki arkadaşlarla tanıştım. İlk başta kötü olarak gördüm onları, içlerine girmek istemedim. Aslında onları bana kötü tanıttılar. Ama içlerine girmeyi istedim. Uzun bir süre gidip geldim. Onların yanına gidip geldikçe anladım ki onlar bize anlatılan gibi değiller. Bana ve çocuklarıma sahip çıktılar. Sahip çıkmanın ötesinde onların yanında gücümü, insanlığımı fark ettim. Emekçilerin onları tanımalarını isterim çünkü bize hep kötü anlatıldılar. Yakından tanıdıkça istediğimiz sürece bir çok şeyi değiştirebileceğimizi gördüm. İlk önce kendi yaşantımızda değiştirdiklerimi anlatmak istiyorum. İlk olarak kalabalık aileden ayrılıp kendimiz eve çıktık, eşim ve çocuklarımla birlikte. Kalabalık aile yapılarında bunu başarabilmek zordur. Yavaş yavaş onların beni kullandıklarını ve benim istediğim yaşamın daha farklı olduğunu fark ettim. Yaşam anlamında araya mesafe koydum. Kendime dair ise ilk zamanlar pantolon bile giyemezdim. Gücümü fark ettikten sonra ilk olarak istediğim tarzda giyindim ve başımdaki örtüyü attım. Bu benim için ve aynı zamanda onlara kabul ettirebilmek anlamında çok önemliydi. Çünkü başımdaki örtüyü isteyerek takmıyordum. Ben gücümü farkedip başımı dik tuttukten sonra eşim de saygı duymaya başladı ve benim yanımda oldu.

Bu süreçte aile tarafında benimle kimse konuşmadı, gelip gitmediler. Yalnızlaştırmaya çalıştılar. Ama ben yalnız değildim. Bu süreçte kitap okudum, gazete okudum, İşçi Kültür Evi'ne gidip geldim. Kendimi ifade edebildiğim, değer verildiğim ve değer gördüğüm bir ortamdıydım. Bu yüzden onlara yenilmedim, yalnızlaşmadım. Ve işte ondan sonra beni kabullendiler, gelip gitmeye başladılar. İstediklerimi yapabildiğim için bu onlarda bir korku yarattı. Bu korkuya rağmen hala bir yandan da baskı uyguluyorlar, başımı kapatmam için. Ben de yenilmiyorum. Biliyorum ki bunları yaşayan tek kadın ben değilim. Birçok kadın Kürt, Türk fark etmez küçük yaşta zorla ya da isteyerek evlenip aynı sorunlarla yüz yüze kalıyor. Buradan kadınlara seslenmek istiyorum. Hiçbir zaman korkmayın, korkunuzu yenin. Baskılar altında kalmayın, baskılara yenik düşmeyin. İnsan korkularını yendiğinde gücünü farkına varıyor. O zulüm koşullarında yaşamaya gücümüz varsa eğer zulüm ortamını değiştirmeye de gücümüz var sadece farkına varalım.

Emekçiler aslında her yerde eziliyor. Evde, fabrikada, işyerinde, sokakta her yerde ve herkeste aynı baskı ve korku var. Bizler korkularımızı yenelim, birlikte hareket edelim ancak gücümüzün o zaman farkına varır, yaşamdan zevk alır ve değiştirebiliriz. Yaşasın örgütlü mücadelemiz.

Emekçi bir kadın

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

Ve bir kızıl 8 Mart daha!

Ulusal, sınıfsal, cinsel, kimliksel sömürülere karşı susmuyor alanlara koşuyoruz. Kadın-erkek el ele mücadeleye diye haykırıyoruz. Çünkü bizim asıl sorunumuz sistemin ta kendisidir biliyoruz. Ve devrimci ruhumuzla alanlara gidiyor omuz omuza halay çekip bayrağımızı dalgalandırıyoruz. Bizler 8 Mart'ı devrimci temellerden uzaklaştırmadan alanlarda taleplerimizi haykırıyoruz.

Tarlalarda, evde, fabrikalarda ki yorgunluğumuz alanlara koşmamıza engel değil tamda bugün bu yorgunluğa, sömürüye karşı haykırış günümüzdür. Kapitalizmin vahşi sömürüsüne karşı insanca yaşamı talep etme günüdür.

Bizim bedenimiz üzerine tahakküm kuranlara karşı öfkemizi gösterme günüdür!

Bizleri prangalarla bağlamaya çalışan bu vahşi sisteme karşı baş kaldırış günüdür!

Bizler Ayşelerik , Fatmalarık, Güllülerik, Hatcelerik 8 Martta tüm emekçi kadınlara selam ederik!

Mersin'den tüm emekçi kadınların haykırışlarına selam olsun!

Yaşasın devrimci 8 Mart Dünya emekçi kadınlar günü!

Yaşasın kadın ve erkeğin el ele örgütlü mücadelesi!

Mersin Üniversitesi'nden K. Karabalık

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

Atatürk Bulvarı 109/19 Erciyes İşhanı, Kızılay / ANKARA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Kurultayımızı, ‘sınıfa karşı sınıf’ duruşuyla, emperyalizme ve burjuvaziye karşı tüm milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçilerin birliğini sağlama hedefiyle topluyoruz...”

7 Nisan Pazar

★İstanbul ★İzmir

★Bursa ★Adana

14 Nisan Pazar

★Ankara

★Kayseri